CLAIRE DOUGLAS

Alitoarxa beállt Lk rdor
***CiplaJ di* Ar irr. 0, *f dirimre* fi Jtowifr**

Femeia care a minţit

4 OBTiNUT ÍN SFÂRŞIT VIAŢA MULT VISATA
DAR DACĂ EXISTĂ CINEVA CARE $T»E
ADEVARUL?

CLAIRE DOUGLAS

Femeia

care

Care a minţit

traducere din limba <nukr.i nuk
SANDA SPIRIDON

EDITURA LITERA

WMfc. n •Ac.«¿>J
Cxtat
CofÿCd’.t ** 3M? Cb icO^icbsTcatk .Im it’Jrrratvatr

frZitnra uteri
I...: C;74 W 56 Î5; í>25 319 5?   033 425 b IS
chiuit ^auiiLdlkiiAi;
VAW/J re

TrittL* mir n mi du
< :tr !***£«

O|)..cl •> 2024 Gn i M* cíJ Lila
jsrtrii e±pa r I nb¿ remana
líiarr ¿rephzrtl? rerrrrate

"M>tl I iri.l . I *rrl li. Cil ')? •^nkr r*r< ,M rriat .i'r •y’lclil f r4.* ¿.vi.it ZMC. wnv ju.uíri: fa K”p privat d.ipor.tivd de citire pe care J foit cssecrzat a-dr – drá itfllr.n*. írzJcrtnd írprun itul, ;rl-în» I, r>prrd trjjrx InlrgnU san parţiali. nx-ip ¿carta. xdnrerca. pjncrca .¿ dnpeepu publica. prin mumet iut
pin rebele de calculatoare» scoome ferrenerta *.au teripera-i pe dlsyosmve *itu*
ütíüübm • • i .•;wufcd
dmcaraxtx. varams wt oroe forma :au prm mee rr.toc. fitrí cor :rr;xm¿niLl ed'-nril r r-tr c-nrT Inrrrr-a. IZ^Tn’ r> falodv'ţt a-l p’r.vntrl ’i •.rtrl ri: «tr lAXiU-ubd. Drcpur.k vv JL '.o: pcnlrv ven. U.RJ ixKlror.icú Ir. ic/rutdv existav ale «RflţM httrtrt .i^artn .•nri^-.r leí :; *i. I . .11

FdJ î: Vkltaţcuţl fcl
R«bctar Alexandra D'.aconeixu
Corector: tone ítitade
Fa.px'M «.ppvrlâ: Tivii Z. Jyu-Pur
reEnavnUezm il pnepreit: OfetaC.otraan

V 1 F r -inr ¿ 1 it *r – r»t? r?«-«idnn.»t.',
ex Crfesna Vidraţcu Starra.

falM /76 6JC 412 224 I
IS4N ÉP.H ^/Ü 41? .- A:

Pentru Ty – să avem parte ck intă tiouâzeci *de ani tot aşa!*

PROLOG

Mai 2022

Pe buza superioară a agentului de poliţie Anthony Haddock a apărut o peliculă de sudoare. Bretonul i s-a lipit pe frunte, iar

cravata ii stă strâmb. Are pete vinerii sub ochi şi cămaşa îi e horită. Emilia trebuie să arate la fel de epuizată, întrucât n-a dormit deloc noaptea trecută. Nici nu-şi poate aduce aminte dacă s-a pieptănat azi-dimineaţă (în mod clar nu s-a spălat pe dinţi) şi poartă tot hainele de ieri.

- Vreau să vă spun încă o dată cât de rău îmi parc pentru pierderea pe care aţi suferit-o, spune el cu sinceritate.

Arc un mâr al Iui Adam proeminent, care îi iese în evidenţă pe gâtul slăbănog atunci când înghite. Emilia nu-şi poate lua ochii de la el. îşi înfige unghiile în palme ca să nu plângă. Nu poate da vina pe bărbatul acesta, mai ales că, în cămaşa nccălcată cu mâneci scurte, arată ca un puşti de clasa a şasea. Ar fi trebuit să se agite mai tare când l-a întâlnit prima oară, luna trecută. Poate că n-ar mai fi aici, în sala aceasta înăbuşitoare, interzisă daustrofobilor, în cca mai călduroasă zi a anului de până acum.

Se foieşte pe scaun, cu fusta lipită de spatele gambelor. Carnetul – cel pe care îl foloseşte la sfatul altui poliţist, de când au inccput toate astea – stă între ei pe masă. Fiica ei de cincisprezece ani, Jasminc, i l-a dăruit de ziua ei în ianuarie ca să-şi schiţeze ideile pentru romanul pe carc-l avea în vedere, primul de sine stătător şi nu parte a unei scrii. Arc pe copertă fluturi coloraţi în mărime descrescătoare: Emilia a avut mereu senzaţia că reprezintă o înnoire, o schimbare. Dezvoltare. Şi totuşi carnetul nu a ajuns să servească scopului iniţial. în schimb, conţine toate evenimentele stranii care s-au petrecut în ultimele câteva luni. Ecourile macabre ale unor poveşti deja scrise. Şi acum o crimă, având drept victimă o persoana pe care ca

o iubea.
-   Facem tot posibilul ca să-l prindem pe făptaş. Poliţistul rămâne tăcut câteva clipe, timp în care ochii lui deschişi la culoare nu se dezlipesc de ai ei, apoi reia: Deci sunteţi sigură că e un cunoscut de-al dumneavoastră?

Se uită la lista de nume pe care i-a dat-o Emilia mai devreme.

- Da. Sunt sigură. Ar vrea să se înşele, dar ştie că nu e cazul. Numai prietenii apropiaţi şi familia au citit *Ultimul ei capitol,* cu excepţia redactorului, bineînţeles. Simte nevoia să explice: În phis, unele dintre lucrurile care s-au întâmplat, mai ales în ultimele săptămâni, ei bine, provin din manuscrisul acela.

El dă din cap aprobator; buzele subţiri îi sunt unite. Nu spune nimic. N-are nevoie. Tăcerea lui exprimă foarte multe, şi implicaţia e limpede.

Asta pentru că ca, Emilia Ward, autoarea serici de bestsellere cu inspectoarea Moody în rolul principal, a intrat în criză de timp. La sfârşitul volumului Ultimul *ei capitol* îşi ucide eroina atât de îndrăgită. Dacă se merge pe acelaşi tipar, dacă făptaşul se ţine de intriga romanului, înseamnă că a mai rămas un singur eveniment important.

Moartea Mirandci Moody.

§i, prin urmare, a ei.

PARTEA ÎNTÂI

Emilia e în autobuzul spre casă, privind pe fereastra la cerul înnorat şi gândindu-se că a mâncat prea mult la prânz, când şoferul frânează pe neaşteptate.

Percepe o ceaţă de girofarun şi vuiet de sirene în momentul în care o maşină de poliţie trece ca vântul pe lângă autobuz, urmata în succesiune rapidă de încă două.

Nu i se pare mare lucru. Alt accident. S-a obişnuit cu ele. La urma urmei, asta e Londra, şi e vineri la 16.45, începutul orei de vârf. Se reazemă de spătar, intrebându-se cum ar putea să-şi lărgească fusta în talie. N-ar fi trebuit să accepte plăcinta aceea cu mere şi cremă de vanilie. Grazfa se iţeşte din geanta aflată la picioarele ei. A cumpărat-o înainte să ia autobuzul de la High Strect Kcnsington, dar drumul a fost atât de lung şi se simte atât de înghesuita, incât nu s-a apucat de citit de teamă c-o să i se facă râu de maşină.

O femeie în vârsta, purtând pe cap un batic cu model portocaliu, stă lângă ca, ţinând în poală un şoricar cu păr lung. Când autobuzul opreşte brusc, emanând un fum urât mirositor care pătrunde înăuntru prin fereastra deschisă, ţâţâie nerăbdătoare din buze şi se întoarce spre Emilia cu o mină exasperată.

- Rigsby o să aibă nevoie să facă pipi dintr-un minut în altul.

Câinele îşi ridică spre Emilia ochii căprui în care se citeşte părerea de rău. Ea îi zâmbeşte liniştitor femeii, dar se apleacă să-şi mute geanta lângă geam, ca nu cumva lui Rigsby să-i vină idcca de a se uşura pe preaiubita ei taşcă Mulberry.

Sunt pe Kcw Road. în curând vor trece pe lângă Kcw Gardcns, dar din cauza grevelor

de la metrou străzile sunt mai aglomerate decât de obicei. lat-o, aşadar, blocată în autobuz, suportând mirosul pâlcurilor cu carne pe tare un Canar le devorează pe locul din fala ei, sub ameninţarea unui câine incontinent. Abia aşteaptă să ajungă acasă şi să-i povestească lui Elliot despre întâlnirea cu redactoarea. L-a sunat când a ieşit -din restaurant, în principal ca să-i aducă aminte să-l ia pe Wilfie de la şcoală, dar n-a avut timp să-i spună tot.

Azi-dimineaţă a fost în culmea agitaţiei: nu-şi găsea eşarfa preferată, cu imprimeu de leopard, şi nici cheile de la casă nu erau la vedere.

- O să te descurci, i-a spus Elliot când în fine a fost gata de plecare. Sărutând-o pe obraz ca să nu-i întindă rujul, a adăugat: Fii sinceră, atâta tot. O să te înţeleagă. în definitiv, e vorba de cariera ta.

Prin urmare, a fost sinceră, cel puţin intr-o anumită măsură. Redactoarea ei, Hannah, a pălit sub fondul de ten când a informat-o că vrea s-o ucidă pe eroina romanului la care lucrează, al zecelea din scrie. Hannah e gravidă în aproape opL luni, şi Emilia s-a temut c-o să-i provoace o naştere prematură. Degetele ei elegante au îngheţat parcă în jurul paharului de limonada când Emilia i-a dezvăluit că vrea să serie un thrillcr de sine stătător, care să nu aparţină uncî scrii, întrucât arc sentimentul că povestea inspectoarei Miranda Moody a ajuns la capăt. N-a menţionat că munca la acest ultim volum a fost foarte dificilă şi că la un moment dat s-a îndoit c-o să poată crea o intrigă destul de convingătoare.

Lui Hannah i-a luat un tiinp îndelungat ca să răspundă. în cele din urmă, pe un ton plin de încordare, a spus:

- Scria Moody s-a vândut în peste două milioane de exemplare numai în Marca Britanic. E un risc imens.

Emilia o ştie, bineînţeles. Şi gândul o îngrozeşte. Dar simte că acesta este momentul potrivit. Zece cărţi în zece ani, şi a fost un chin să serie *Ultimul ei capitol.* Prânzul s-a încheiat cu un soi de armistiţiu: Emilia va trimite ultima versiune a romanului, care include moartea inspectoarei Moody, şi Hannah va vedea dacă merge. Daca nu, Emilia va schimba deznodământul, va lua o pauză şi va scrie altceva, lăsând însă poarta deschisă pentru o posibilă întoarcere a inspectoarei Moody în viilor.

Autobuzul tot nu s-a mişcat din loc; nu se vede decât şirul de maşini din faţă. Se întreabă dacă n-ar trebui să-şi continue drumul pe jos. E la numai douăzeci de minute de casa, dar daca şoferul refuză s-o lase să coboare, o să trebuiască să se întoarcă spăsită la locul ei sub privirile celorlalţi pasageri.

Uşile duble din partea din faţă se deschid cu un fâsâit şi un poliţist urcă în vehicul. Instantaneu, pasagerii tac, privindn-se întrebător unii pe alţii. Femeia de lângă ea se apleacă în dreapta ca să vadă culoarul, apoi se întoarce spre Emilia şi latră:

- Ce caută aici?

De parcă Emilia ar avea de unde să ştie.

- Poate îl informează pe şofer că a fost un accident, îi răspunde politicos. Sau că şoseaua e blocată.

Poliţistul coboară din autobuz, iar şoferul se ridică să le facă un anunţ. E roşcovan la faţă, şi sacoul abia îi stă închis peste burta proeminentă.

- îmi pare rău, oameni buni, dar mă tem că la mică distanţă în faţă s-a produs un

incident grav. Din păcate, trebuie să coborâţi aici.

Pasagerii încep să bombăne şi să înjure. Tânărul pune resturile de pateu în punga de hârtie. Femeia de lângă ea ţâţâie tare şi face comentarii despre neplăcerea care Ic-a fost provocată. „Măcar Rigsby poate sa facă pipi acum”, se gândeşte Emilia privind-o cum aşază câinele pe podea cu mare băgare de seamă, de parcă ar fi alcătuit din sticlă. E nerăbdătoare să se dea jos, dar aşteaptă cuminte pe scaun în timp ce toţi ceilalţi se ridică şi pornesc spre uşa din faţă. Telefonul îi sună chiar când păşeşte pe trotuar.

- Bună, Jas.

Vântul s-a înteţit, aşa că trebuie să-şi strângă scurta de piele în jurul corpului. Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi luat o haină mai călduroasă! Pasagerii s-au adunat în faţa ei, blocându-i drumul. Rigsby şi- a ridicat piciorul din spate lângă cel mai apropiat stâlp de lumină.

- Unde eşti? Wilf se poartă ca un plod răzgâiat şi Elliot nu face nimic ca să-l pună la punct, şi tata ar trebui să mă ia, dar întârzie, şi nu-mi găsesc blugii cu talie înaltă.

Trage aer în piept şi-şi mută telefonul la cealaltă ureche.

- Ar trebui să fie în uscător... Sunt în drum spre casă. Cred că a fost un accident, ceva de genul ăsta.

- Un accident?

Emilia aude teama din vocea fiicei sale. Deşi e mereu cu capsa pusă, pradă hormonilor adolescenţei, în adâncul ei e foarte sensibilă şi-şi face mereu griji.

- E în regulă, o asigură Emilia. N-a avut nimic de- a face cu mine. Dar a trebuit să cobor din autobuz.

- Nu poate Elliot să te ia?

Emilia aruncă o privire spre drum. Vehiculele stau bară la bară pe ambele sensuri. Cineva claxonează, ceea ce o face să scrâşnească din dinţi. De ce fac oamenii asta? Chiar îşi închipuie că maşinile o să se mişte mai repede? Se strecoară pe lângă grupul de pasageri, apoi iuţeşte pasul. Tocurile ei ropotesc pe trotuar.

- Nu, nu-s departe şi e ditamai ambuteiajul. Ajung mai repede pe jos. După o ezitare, continuă: Credeam că tata te ia de la şcoală.

Jasmine pufneşte în telefon.

- Se pare că a apărut ceva, aşa că a trebuit să iau autobuzul şcolii. A zis că o să vină la şase după mine.

Emilia şi-o imaginează dându-şi ochii peste cap în timp ce vorbeşte. Ştie că Jasminc arc o relaţie complicată cu Jonas.

- Bine, mă grăbesc cât pot. Şi blugii tăi...
- Ştiu, ştiu. În uscător, ai zis.

Glasul i s-a înviorat, spre bucuria Emiliei. îşi face griji pentru Jasminc. Interdicţiile din timpul pandemiei au avut un impact negativ asupra sănătăţii ei mintale, deşi Elliot s-a purtat nemaipomenit cu ca, dandu-i sfaturi în cunoştinţă de cauză, deoarece a suferit şi el de anxietate în adolescentă. Jasmine a fost întotdeauna stângace în societate, dar întoarcerea la şcoală în clasa a opta a fost deosebit de complicată, şi la început nu i-a fost deloc lesne să se integreze.

- Dacă pleci înainte să ajung eu. iţi urez distracţie plăcută cu tatăl tău. Ne vedem duminică, te iubesc.
- Şi cu, spune Jasminc, după care închide.

Emilia îşi vâră telefonul în buzunar şi măreşte viteza. Ar vrea s-o prindă pe

Jasmine înainte să plece. Se gândeşte la modul în care fostul ei soţ, Jonas, şi soţia lui. Kristin – odinioară buna ei prietenă –, se joacă de-a familia fericită cu fiica ei. A reuşit cumva să rămână apropiată de Jonas de dragul lui Jasminc, dar nu i-a fost întotdeauna uşor, îi vine mai greu s-o ierte pe Kristin.

îşi saltă geanta pe umăr, dorindu-şi să fi purtat ghetele fără toc. E pe calc să cotcască pe o stradă laterală, când observă un agent de poliţie cu vesta galben-fluorescent dirijând traficul. Două camioane de pompieri şi câteva maşini de poliţie blochează drumul. Se întreabă ce s-a întâmplat.

2

- Nu ştiu ct-a fost, dar era poliţie peste tot, îi spune lui Elliot mai târziu, când pregătesc cina în bucătăria lor spaţioasă, unită cu livingul.

E încăperea ei preferată din casă, cu parchet deschis la culoare, hiaturi de marmură şi dulapuri bleumarin. E centrul vieţii lor de familie, locul unde se adună cu toţii. A părut un vis irealizabil când s- au mutat, acum patru ani, dar după cinci luni de extinderi şi renovări a fost gata anul trecut, chiar înainte de Crăciun.

- Nu poţ.i s-o întrebi pe amica la poliţistă. cum o cheamă?

Soţul ei e teribil când vine vorba de reţinerea numelor.

- Louise. Aş putea, deşi lucrează la Judiciar, deci nu cred că ştie.

Se apleacă, scoate maşinal patru farfurii din dulap şi Ic aşază pe blat, apoi, amintindu-şi că Jasminc e la tatăl ei, pune

una înapoi. Nu-i place deloc când Jasmine e plecată. Casa pare mult prea mare, mult prea goala fără ea. Elliot a spus că a venit Kristin s-o ia. deoarece Jonas nu ştia când o să scape de la muncă. Asta a cncrvat-o la culme pe Emilia. Jonas o vede pe Jasmine un wcekend din două, măcar ar putea să se asigure că pleacă la timp de la birou.

Se întoarce să se uite la Elliot, care stă în faţa maşinii de gătit. Puloverul lui fin de caşmir e întins peste umerii lăţi, accentuându-i talia zvcllă şi pielea bronzată. De-a lungul anilor s-a întrebat adesea dacă, în cazul în care Kristin l-ar fi luat în vizor, Elliot ar fi cedat la fel de uşor ca Jonas. E foarte diferit de fostul ei soţ, nu numai ca înfăţişare – brunet şi îndesat, pe când Jonas e deşirat şi blond ei şi ca personalitate. Lui Jonas i-a plăcut mereu să flirteze: îşi închipuie că toate femeile ii găsesc atrăgător şi şarmant şi vrea să câştige simpatia tuturor- E întotdeauna sufletul petrecerii, ultimul care pleacă de la pub, când îl cauţi, e în oraş cu amicii. Elliot este sincer, uneori de o sinceritate brutală (într-o zi, când şi-a vopsit părul într-un negru mai intens decât de obicei, i-a spus ca arată ca Morticia Addams) şi se fereşte de evenimentele sociale, dar cel puţin Emilia ştie la ce să se aştepte din partea celui de-al doilea soţ.

Elliot se duce spre televizor, situat în partea de living a încăperii; imaginea lui e reflectată de uşa dubla care dă în grădină, la telecomanda din locul unde a aruncat-o Wilfie, pe canapeaua ai tapiţerie gri de în.

- Poale zic ceva la ştiri.

Se răsuceşte să-i zâmbească în timp ce îndreaptă telecomanda spre ecran, iar inima ei explodează de iubire. E un om bun. Un om pe care te poli baza. Nu e

uşuratic. Ca scriitoare, ca câştigă mai mult decât el, şi totuşi lui nu-i pasă. Datorită banilor ei au putut să-şi cumpere această vilă victoriană cu cinci dormitoare, zugrăvită în alb, de pe una dintre ccic mai bune străzi din Richmond Hill. Lui Jonas nu i-a venit să creadă când a văzut-o prima oară.

Emilia mişcă rapid wokul, privind mulţumită cum sfârâie puiul şi legumele. Mirosul îi face stomacul să chiorăic, în ciuda prânzului copios.

- Tatii Pot să mă uit la Adventure *Tltne?*

Fiul lor de opt ani, Wilfie, dă buzna înăuntru cu controllerul de la PlayStation în mână, ţopăind de pe un picior pe altul. E un ghem de energie cu un păr negru ondulat ca al tatălui său.

- Ai puţină răbdare. îi spune Elliot. Vreau numai să mă uit la ştiri. Mama a văzut ceva interesant pe drumul spre casă şi vrem doar să...

Dar Wilfie a plecat deja. Elliot ridică din sprâncene spre Emilia, care izbucneşte în râs. E o glumă favorită de-a lor că puştiul nu stă într-un loc cu nici un prilej, în afară de mâncat şi dormit. în ceea ce priveşte mâncarea, seamănă cu ca.

- Masa e aproape gatal strigă, dar nu primeşte nici un răspuns.

îl lasă la PlayStation numai pentru că e vineri scara. Cu siguranţă profită cât poate: abia dacă a ridicat nasul din ecran de când a ajuns Emilia acasă.

- Hopa, cred că asta e, spune Elliot dându-se un pas înapoi, cu ochii lipiţi de televizor.

Emilia stinge aragazul şi se duce lângă el. Elliot işi trece braţul pe după umerii ei. Se simte minusculă la un metru cincizeci şi şapte, în comparaţie cu înălţimea lui de un

metru optzeci. Pe ecran apare mesajul BREAKING NEWS, apoi o prezentatoare elegantă, cu o ninsoare bob perfectă, blondă, vorbeşte în timp ce sunt afişate fotografii cu intrarea în Kcw Gardens şi poliţia de afară.

- Astăzi s-a produs un incident grav la Kew Gardens, în Londra. Poliţia a trebuit să-i evacueze pe vizitatori şi să interzică accesul pe Kcw Road în faţa popularului obiectiv turistic, de teama unui atac terorist. La ora 16.25, un apelant anonim a anunţat personalul de la Kew Gardens că o bombă a fost amplasată în perimetru. Expcrţii în dominare au descoperit o geanta de voiaj, dar am fost informaţi că a fost o farsă şi că geanta conţinea un model vechi de aparat de radio cu tranzistor!.

Prezentatoarea trece la altă ştire şi Elliot stinge televizorul, apoi lasă telecomanda pe măsuţa de cafea şi se duce la aragaz. Emilia îl urmează, întorcând pe toate părţile informaţia abia aflată.

„Suna foarte cunoscut", se gândeşte.

- Probabil nişte adolescenţi care-şi închipuie că-i o glumă bună, spune el punând mâncarea în farfurii.

- Totuşi, e o chestie gravă. Dacă sunt prinşi...

El o priveşte şi, remarcându-i expresia, o întreabă ce s-a întâmplat

Emilia clatină din cap.

- Nimic, doar că e... Nu ştiu. Cam ciudat.

-Ce?

- în prima mea carte, ştii, *Incendiatorul...*

- Cum aş putea s-o uit? o întrerupe el cu o lumină caldă în ochi.

S-au cunoscut într-o cafenea în timp ce ca lucra la cartea respectivă, în urmă cu aproape unsprezece ani. Emilia era în plin proces de divorţ şi stătea cu chirie intr-un

apartament micuţ împreuna cu Jasminc, după ce Jonas îi răscumpărasc partea din casa conjugală din Twickcnham. Voise întotdeauna sa scrie un roman, dar după ce absolvise universitatea se angajase la un ziar local. Tocmai căpătase un post de redactor la un supliment duminical, când a aflat că era însărcinată cu Jasmine. Avea douăzeci şi trei de ani, era lefteră şi locuia cu Jonas, pe care-l cunoscuse în primul an de studenţie la Brighton, iar sarcina nu fusese planificată. De cum i-a dat vestea lui Jonas, el a cerut-o în căsătorie, şi s-au cununat peste câteva luni: o ceremonie restrânsă, făcuta cam în grabă, la biroul local de stare civilă.

După ce s-a născut Jasmine nu şi-a permis să se întoarcă la serviciu cu normă întreagă: costul creşei i-ar fi înghiţit tot salariul modest, iar părinţii ei trăiau prea departe ca s-o poată ajuta – nu că ar ti făcut-o nici daca ar fi locuit în acelaşi oraş –, aşa că lucra pe cont propriu de câte ori putea. Când Jonas a părăsit-o, a început să folosească orele în care Jasminc era la şcoală ca să serie o carte despre o detectivă deşteaptă şi competentă. O persoană puternică şi hotărâtă, pentru că în perioada aceea ca se simţea atât de slabă şi de neputincioasă.

Elliot se oprise la cafeneaua de pe malul fluviului ca să ia prânzul după ce vizitase un client. Prima ei impresie fusese aceea că avea ochi calzi. Ochi blânzi.

Au intrat în vorbă după ce ea l-a rugat să se uite la laptopul ei cât se ducea la toaletă.

- De unde ai ştiut că n-o să fug cu el? a întrebat-o după aceea.

- Ai o faţă care inspiră încredere, i-a explicat ea.

Elliot încă foloseşte această replică în apărarea lui când îl acuză că a luat ultima pungă de chipsuri sau că a terminat cafeaua. „Cine, cu? Dar am o faţă care inspiră încredere!*'

- Ce-i cu cartea? întreabă el acum, pe când scotoceşte prin sertarul cu tacâmuri.

Emilia aduce farfuriile la masa cu blat de stejar.

- Păi, am scris despre asta. Un apel fals. O geantă de voiaj având înăuntru un aparat de radio cu tr-anzistori, lăsată la Kew Gardens, ţii minte?

El trânteşte furculiţele şi cuţitele pe masă, iăcându-le să zăngănească.

- Se întâmplă chestii din astea. Vorbim de Londra. E doar o coincidenţă, atâta tot. Ai scris cartea aia de când hăul.

Bineînţeles că e o coincidenţă. Gândirea raţională este unul dintre lucrurile care-i plac la nebunie la soţul ei. Ea este mult mai pătimaşă din fire. Dar Elliot are dreptate, trebuie să fie ceva banal. Nişte puşti care şi-au făcut de cap. probabil.

Ca în cartea *ei.*

Elliot se întoarce la insula din mijlocul bucătăriei. 11 priveşte. încercând să-şi alunge senzaţia iritantă că e o coincidenţa *prea mare.* Au trecut unsprezece ani de când şi-a scris primul roman, şi nu e ca şi cum şi l-ar aminti cuvânt cu cuvânt. Dar acum îi revine în minte.

Când a avut loc alerta cu bombă de la Kew Gardens, eroina ei, inspcctoarca Miranda Moody. se deplasa pe Kew Road intr-un autobuz care a trebuit sa fie evacuat.

Aşa cum i s-a întâmplat şi ei.

3

- Şefa, pe aici, vă rog. E acolo...

Agentul Saunders arată *spre clădirea bătută de vânturi cu vedere la (drrn. După-amiaza se apropie de sfârşit, cerul e de un alb dens* şi Stumders tropăie ca să se incdfzcasrrt. Fie de asta, fie pentru că *şi-a pierdut răbdarea. Cu el e greu să-ţi dai seama.* Sunt *şefa lui, aşa că* nu poate să-mi spună .să md mişc naibii mal repede, deşt sunt sigură *că asta gândeşte. Nu-i spun ce eforturi* am .făcut ca să ajung *aici, nici* că atunci când m-a sunat încercam să-mi conving tatăl vârstnic că soţia *de care are atâta grijă – mama meu – ar duce-o mai bine la un azil. Sau* că /tistul meu soţ formai m-a anunţat că se însoară iar.

în cei cinci ani de când lucrăm împreună nu i-am spus nimic despre viaţa mea particulară. E mai bine aşa. Deşi, cum nu se *opreşte niciodată din vorbit, ştiu lotul despre* a lui. Nu c-ar fi prea multe de ştiut, în *afară de băutele zdravene din ptiburi cu amicii, după* muncă, *şi de femeile* de care se mdnüx'ostejte până peste *urechi, dar care na par* să-i impărtAşerască .sentimentele.

Le arătăm insignele celor doi agenfi în uniformă care păzesc casa şi ne oprim să ne punem protecţiile pentru pantofi. Banda de avertizare a poliţiei Înconjoară deja *proprietatea.* Agenţii .se dau în lături *ca să ne facă* Ioc. Ne *aplecăm pe sub bandă, având grijă să nu atingem uşa din faţă. intram în hol şi o luăm în sus pe scară. Covorul maro este ros, pereţii sunt acoperiţi cu un tapet roz-somon cu model în relief.*

Mirosul mă *izbeşte îndată ce ajungem în*

capătul s'carii. Uşa garsonierei e deschisă, iar criminalistul e deja în cămăruţa de vizavi. Saunders şl cu mine rămânem în prag, atenţi sd nu atingem nimic, aşteptând să fim lăsaţi să intrăm. De acolo vedem că victím¿i zace pe spate în pat. cu mâinile şl picioarele *legate. Poartă o cămaşă de* noapte din satin verde- în c/iis. cu partea din *faţă* înrbibată cu sânge.

Criminalistul ridica *privirea. E Celia Winters. Cincizeci şi ceva de ani, necruţătoare. Ştim foarte bine că n-avem ce căuta înăuntru până nu-şi termină treaba. Comportamentul ei este serlas, profesional. Nu s-ar zice că suntem prietene sau că ieşim regulat sa bem un pahar, adesea incheindu-ne seara cu behăituri afone la barul cu karaokedin centrul Plymouth-ului.*

- fnju/tghíató, spune ea. *De mai multe ori. Momentul decesului urmează* să /le stabilii, dar cred că e moartă de peste *douăsprezece. ore.* $i mai *e ceva, adaugă apropiindu-se de piciorul victimei. Aici, la gleznă...*

Mii *întorc spre Saunders, conştientă* că *expresia* lui şl *valul de adrenalină care-l străbate Je oglindesc pe ale melc. Ne ţinem răsuflarea.* aşteptând, *Ştiind deja ce-o să spună.*

- ... Un semn. Ca un tatuaj recent. dar făcut cu *un soi de briceag.* E *proaspăt, cred că a fost scrijelit chiar iiuiinte să moară* sau *la foarte puţin timp* după aceea. Probabil nu-l *putefi vedea de acolo, dar e mic şi destul de complex. Triunghiular,* ai nişte ochi ciudafi şi (îutcHe. N-ant mai văzut *aşa ceva,* Dar pare $<5 *fie un cap de insectă.*

Schimb o *privire* ai *Saunders. $tim exact ce este, deşi nu l-am mai* văzut de *ani de zile, doar în fotografii ale politiei în cazul*

Iui Saunders.

O călugăriţă.

în acel moment, Celiei pare să-i pice fisa. Am vorbit despre asta, chiar daca ea nu lucra cu noi la ultimul caz.

Gura i se *deschide larg.*

- La naiba, *mormăie, aţintindu-tf privirea în ochii mei.*

Vocea mea îmi suml lugubru pârut şi *mie.*

- *Se pare că s-a întors.*

4

Uşa casei e deschisă, iar lumina se revarsă pe trotuarul acoperit cu bruma. Jonas e cu spatele la ea, aşa că nu observă când Emilia iese din Nissanul Leaf şi înaintează cu grijă pe alee, încercând să nu alunece. Acesta este unul dintre numeroasele lucruri de care nu-i e dor când se gândeşte la Jonas: n-arc nici un pic de simţ practic. Spre deosebire de Elliot, care a presărat deja sare pe aleea lor. E neobişnuit de frig pentru începutul lui martie.

- Grăbcştc-tcl Mama ta o să fie aici dintr-o clipă în alta, strigă el în direcţia scării.

Trebuie s-o fi simţit, pentru că se răsuceşte şi-i oferă un zâmbet, deşi chipul îi este încordat.

- A, bună, Em. îmi parc rău, nu e gata. De un sfert de oră îi tot spun să-şi adune lucrurile.

Ridică din umeri ca să dea impresia de nonşalanţă, dar ca simte stresul ieşindu-i ca aburul din corp. Oare Jasmine a fost obraznică? Jonas nu ştie întotdeauna cum să gestioneze stările schimbătoare ale fetei.

- Cum s-a purtat? întreabă în şoaptă.

El se strâmbă.

- Nu chiar aşa de rău, Ieri a stat aproape toată ziua în camera ei, dar Kristin a luat-o cu ea la cumpărături azi-dimincaţă. Hai înăuntru, o să îngheţi aici, pe prag. Vrei un ceai cât o aştepţi pe înălţimea Sa să se organizeze?

Emilia intră în hol. A fost rcdecorat de câteva ori de când a plecat ca. şi acum e zugrăvit intr-un bej cald, are aplice de alamă pe pereţi şi o oglindă imensă care face spaţiul restrâns să pară mult mai mare. După toate aparenţele, din câte spune Jasminc, Kristin trece printr-o „fază de design interior”.

Se gândeşte la oferta de ceai. Din când în când, dacă nu e Kristin prin preajmă, accepta o ceaşcă. Dar a observat Mini-ul ei decapotabil afară.

- Mersi, dar ar fi cazul să mă întorc, spune închizând uşa în spatele ei, însă nu complet.

- Sigur.

Zâmbetul lui şovăie, amintindu-i de perioada aceea, la un an şi ceva după ce s-au despărţit, când, aducând-o pe Jasminc la finalul unui wcckcnd, i-a făcut mărturisirea surprinzătoare că-i era dor de ea. Emilia tocmai începuse să se vadă cu Elliot, şi-şi explicase situaţia prin faptul că Jonas voia ccca ce-i aparţinea altui bărbat. Ceva tipic pentru el. Scena nu s-a mai repetat de atunci, dar amintirea aceea este ca o bijuterie secretă pe care Emilia o ţine câteodată în palmă ca s-o contemple, înainte de a o ascunde iarăşi în adâncurile memoriei.

- Cum merge cartea? Ai terminat-o?

- Chiar azi i-am trimis-o redactoarei.

- Ce mai pune la calc inspcctoarca

Miranda Moody?

- Cred ca asta-i volumul cel mai sumbru din toate. Un criminal în scrie carc-şi marchează victimele cu un cap de insectă. Femei ucise prin înjunghiere. Drăguţ şi uşureii spune ca cu un hohot de râs autoironie. Ah. şi Miranda moare la sfârşit.

- Poftim? Jonas cască ochii şocat. De ce să faci asta? Ştii că-mi place de cucoana ta defectiva 1

- A avut parte de zece cărţi. Şi-a trăit traiul.

Se uită la ca de parcă i-ar mai fi crescut un cap.

- Dar de ce?

- Vreau să scriu ceva intr-un gen diferit.

- Pun pariu că editorii tăi nu-s în culmea fericirii.

- Am ajuns la un compromis.

îi povesteşte despre prânzul cu redactoarea de vineri.

- Deci Hannah citeşte versiunea finală în momentul ăsta?

- Ei, poate nu chiar în momentul ăsta. E duminică. Dar sper să-mi dea un răspuns curând, pentru că daca nu e convinsă c-o să meargă, o să-mi ceară să scriu un final deschis. Poate ca inspcctoarca Moody să fie rănită grav, dar nu moarta de-a binelea... încă nu ştiu. Poate că ,işa ar fi cel mai bine.

- Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să laşi un final deschis. Dar ştii că eu sunt un fan necondiţionat!

- Trebuie să spui asta, ca tată al copilului meu!

- Ce trebuie să spună?

Se întorc spre Kristin, care şi-a făcut apariţia în hol. Cu toată înălţimea ei de un metru şaptezeci şi opt – alcătuită din picioare în cea mai mare parte cu părul

negru strâns intr-un coc neglijent, dar cumva elegant în vârful capului. O fâşie de piele cu bronz fals se zăreşte prin fantele de la umerii bluzei.

Arc aproape patruzeci de ani şi e la fel de superbă ca atunci când s-au cunoscut, la universitate. Şi iuţind u-se şleampâtă prin comparaţie, Emilia îşi strânge haina groasă de lână în jurul corpului ca şi când ar putea s-o protejeze.

- Vorbeam despre cartea pe care tocmai a terminat-o F.m.

- Aaa, da. Sunt curioasă. Mi-a plăcut la nebunie ultima.

Aici trebuit să le recunoască meritele. Kristin şi Jonas i-au susţinut întotdeauna cariera scriitoricească. Ba chiar se arată fascinaţi de ea.

Poate îi îngrozeşte gândul că vor apărea într-un roman. Condeiul mai puternic decât sabia şi aşa mai departe. A fost tentată, e drept.

- Mersi.

Obrajii i s-au înfierbântat. Nu ştie niciodată cum s-o ia pe Kristin. Chiar şi când erau prietene, Kristin putea să treacă de la şarm la sarcasm într-o clipită. Dar îi admira firea energică şi simţul acid al umorului. Nimeni n-a mai făcut-o să râdă aşa cum reuşea Kristin odinioară. Şi, chiar daca arata ca o divă, nu se lua niciodată prea în serios: în serile când ieşeau în oraş se prostea pe ringul de dans, fără să-i pese de părerea celorlalţi. Până şi acum, după atâţia ani, Emiliei îi e dor câteodată de prietenia lor.

Kristin se lipeşte de Jonas, iar el o cuprinde cu braţul pe după umeri zâmbind mulţumit. Deşi au trecut unsprezece ani. Emilia tot arc o tresărire când ii vede giugiulindu-se. E ceva suprarealist, de

parcă ar fi căzut într-un univers alternativ,
- Avem o veste, ciripeşte Kristin.
- A, da?

O fi gravidă? Emilia e surprinsă că asta nu s-a întâmplat încă. Pe vremuri, Kristin spunea că i-ar plăcea să aibă copii într-o bună zi. Aruncă o privire la abdomenul fostei sale prietene, care este la fel de plat ca la douăzeci şi doi de ani.
- Ne mutăm! în sfârsit!

O năpădeşte un val de uşurare. Deci n-o să apară un bebeluş intre ei. jasminc era încă foarte mică, avea doar patru ani, când Emilia l-a cunoscut pe Elliot şi apoi, trei ani mai târziu, l-a născut pe Wilfie. Dar furtuna emoţională pe care ar stârni-o un bebeluş s-ar putea să nu fie cel mai bun lucru pentru fiica ei în acest moment.
- [o veste grozavă. Unde?

„Te rog, nu spune Rkhmond. Te rog, nu spune Rîchmondl*
- La Tcddington. Lângă ecluză. O casă splendidă. Atât de spaţioasă, nu-i aşa, iubitule?

Jonas încuviinţează şi zâmbeşte crispat. Emilia nu se lasă păcălită, simte panica din spatele ochilor Iui.
- Mă bucur pentru voi.

Ştie că Jonas are probleme financiare de când au divorţat şi că i-a venit greu să facă rost de bani ca să-i răscumpere partea de casă. El n-a vrut niciodată să se mute, explicând că părinţii lui stau la cinci minute de mers pe jos, dar Emilia suspectează un motiv mai simplu: e leneş şi-l sperie bătaia de cap a mutării. Pe de alta parte. îşi aminteşte licărirea de invidie care i-a apărut pe chip când ca şi Elliot şi-au cumpărat vila victoriană acum patru ani. Are senzaţia că nici Kristin nu e de mare ajutor, la stilul în care se lansează în

aventuri comerciale păguboase.
- Mersi. Ochii albaştri ai lui Kristin strălucesc. Abia aştept să mă ocup de decorare. Am deja în cap pereţi albi şi podele de culoare deschisă. Lumina e absolut deosebita. O să vezi când o să vii. E minunat să pot în sfârşit să-mi aleg casa. Sinceră să fiu, asta n-ar ii fost prima mea opţiune, spune rotindu-şi privirea prin hol.

Jonas ridică o sprânceană spre Emilia, dar nu spune nimic. O tentează s-o întrebe pe Kristin care ar fi fost opţiunea ei la vârsta de douăzeci şi trei de ard, dacă ar n fost gravidă şi ar fi lucrat la un ziar local pe un salariu de nimic. Emilia s-a gândit întotdeauna că ca şi Jonas s-au descurcat bine, cumpărând o casa în toată puterea cuvântului când erau atât de tineri. Dar Kristin n-a avut asemenea griji. Pe atunci se plimba prin Australia cu un iubit bogat pe care toată lumea credea c-o să-l ia de soţ.
- Oricum, spune Emilia uitându-se ostentativ la ceas, deşi fără ochelari nu vede ora. unde-i Jas?

Jonas se întoarce să răcnească în direcţia scării. în clipa următoare Jasminc coboară ca o vijelie. cu rucsacul pe umăr şi mobilul lipit de ureche.
- Da. da, am zis că vin. Apoi în telefon: Te sun mai târziu, Nancc.

Vâră mobilul în buzunar şi-şi fereşte pârul blond de pe faţă. Când ajunge jos îşi înfige picioarele în nişte adidaşi albi grosolani pe care Emilia îi detestă.
- Hai, scumpo, să mergem, îi spune luând-o pe după umeri.
- Tanti Ottilie vine pe la noi?

Nu-şi poate reţine unda de plăcere când o vede pe Kristin tresărind la auzul numelui fostei lor prietene comune. Nu că Ottilie n-

ar mai fi vorbit cu Kristin în ultimii unsprezece ani. Cele trei au fost inseparabile la sfârşitul adolescenţei şi în studenţie, după ce Emilia i-a prezentat-o pe Kristin lui Ottilie, dar Emilia o ştie pe Ottilie de la vârsta de unsprezece ani, când au intrat la şcoala cu internat, o instituţie rece şi rigidă, şi legătura dintre ele e profundă. Ottilie n-a iertat-o niciodată pe Kristin pentru că a încălcat ceea ce ca numeşte „codul fetelor*.

- Da, vine, împreună cu bunicul Trevor.

Trevor e tatăl lui Elliot, deci tehnic nu este bunicul lui Jasminc, dar fata îl adoră, şi sentimentul e reciproc.

- Ce mai face Ottilie? întreabă Kristin.

Deşi încearcă să pară dezinteresată. Emilia ştie că întotdeauna a nutrit o fascinaţie stranie pentru prietena lor. Majoritatea oamenilor care o întâlnesc îi cad în mreje. Nu seamănă cu nimeni dintre cunoscuţii ei.

- Foarte bine. Excepţional, de fapt. Iese cu un tip, dar nu l-am văzut încă. Locuieşte în Germania. L-a cunoscut când îşi vizita tatăl, la Hamburg.

- Mă bucur pentru ca.

- Şi Elliot face o friptură la cuptor.

E o copilărie din partea ei, o ştie, dar Jonas găteşte oribil.

- Ah, Elliot face cele mai bune fripturi, exclamă Jas, spre încântarea mamei sale.

- Ce drăguţ să poţi să mănânci cartofi la cuptor, ciripeşte Kristin când Emilia deschide uşa. Eu n-am mai pus gura pe carbohidraţi din 2008.

Jasminc îi îmbrăţişează pe tatăl ei şi pe Kristin, apoi Emilia o trage pe alee cât de repede e omeneşte posibil în acele condiţii meteo. Răsuflă uşurată când ajunge la maşină Doamne, abia aşteaptă ca Jasminc

să ajungă la vârsta la care să-şi ia permisul! Aşa n-ar mai trebui să-şi vadă fosta prietenă o dată la două săptămâni.

5

Jasminc împinge uşa cu putere, işi aruncă rucsacul pe veranda, lângă bicicleta scumpă, de un verde bolnăvicios, pe care Elliot promite mereu s-o încalece, dar n-o face niciodată, se repede prin uşa dublă de sticlă care duce în holul spaţios şi urcă glonţ la etaj. Emiliei îi revine sarcina să culeagă rucsacul de pe jos. Nu mai are energie s-o cheme înapoi.

Se îndreaptă spre debara, când aude o voce feminină din ceea ce numesc ei „camera bună”, pentru că o folosesc numai când au musafiri. Acolo nu se află decât o canapea stil Chcstcrficld cu tapiţerie de catifea albastru-vcrzuic şi rafturi de cârti până în tavan, nici vorbă de televizor. Ottilie tronează pe un fotoliu auriu de catifea în nişa de la fereastră, încă în haina de imitaţie de blană şi cu căciula pe cap, cu părul revărsăndu-i-se pe umeri. Arată precum crăiasa zăpezii. Elliot e pe canapea, cu un pahar de vin în mână. Când Emilia intră, anunţă că se duce să se ocupe de cină, părând uşurat să fugă de acolo. Conversaţia de salon nu e punctul lui forte, nici măcar cu OtLilie, care oricum nu-i lasă timp să deschidă gura.

- Mils, chiuie Ottilie când o vede.

E singura care-i spune aşa, o rămăşiţă din anii de şcoală, când toată lumea o striga „Milly”. Sare de pe fotoliu şi se catapultează în braţele Emiliei. Miroase a aer curat şi parfum scump. Nu s-au mai văzut de peste o lună, dar Ottilie ar fi

întâmpinat-o la fel şi dacă s-ar fî despărţit abia ieri. Emilia râde.

- Cum a fost la Hamburg şi când o să am ocazia să-l cunosc pe noul tău iubit?
- Minunat ca întotdeauna şi curând. Promit. îl cheamă Ştefan şi mor după el.

Emilia trece sub tăcere observaţia că nu e primul după care moare. Nu înţelege de ce relaţiile lui Ottilic nu rezistă niciodată. Explicaţia data de prietena ei este că ţine cu orice preţ la independenţă şi refuză să-şi modifice stilul de viaţă de dragul unui tip, oricine ar fi acela.

- Camera de oaspeţi e pregătită dacă vrei să rămâi peste noapte, îi spune.

îi ia căciula şi haina, care îi atârnă pe braţ ca o vulpe polară.

- Mersi, dar o să iau un liber mai târziu.

Chiar dacă tatăl ei, Charles, locuieşte în Germania, a fost destul de înţelept cât să cumpere un apartament în South Kcnsington la sfârşitul anilor *70. Ottilic ii plăteşte o chirie derizorie, în ideea că Charles stă acolo atunci când vine în Marca Britanic.

- în momentul ăsta, tata se lăfăie la soare în Indonezia cu ultima lui cucerire.

Işi dă ochii peste cap, dar Emilia ştie că o doare. Mama ei a murit când Ottilic era mică, aşa că a căutat mereu o figură maternă, însă n-a găsit nici una în şirul de partenere tinere ale lui Charles.

- Când ajunge Trcv?

Ottilic e singura persoană care arc voie să-l numească astfel pe tatăl lui Elliot. poate pentru că Trevor e puţin îndrăgostit de ca. Mama lui Elliot a murit în urmă cu opt ani şi, cu toate că ca şi Elliot presupun că Trevor a avut câteva iubite, nici o relaţie n-a fost serioasa. Vine la cină cel puţin o

dată pe lună, dar întotdeauna singur.

Emilia se uită la ceas.

- Cam în jumate de oră. Ar fi cazul să mă duc să mă schimb.

Ottilic poartă o rochie vcrdc-smarald în stilul anilor ’30, cu o centură de strasuri în talie. Arată ca un star de cinema, şi dintr-odată Emilia se simte ca o cerşetoare în blugii banali şi bluza lâiâic, chiar daca s-a machiat când s-a dus s-o ia pe Jasminc.

Elliot revine cu un pahar de vin pentru ca.

- Bună, frumuseţe. Cum o duce Jas? o întreabă întinzându-i paharul.

-S-a repezit direct în camera ei ca sa stea la taclale cu Nancy, ii spune luând o înghiţitură.

- Cum făceam şi noi la şcoală, observă Ottilie. Jii minte când ne-a dat afară din clasă doamna Maynard pentru ca nu ne mai tăcea gura?

Elliot ridică o sprânceană.

- De ce nu mă miră?

- Se întâmpla cu o regularitate de ceasornic, râde Emilia. Dar gata, mă duc să mă schimb.

Mai ia o duşcă de vin, apoi îi dă paharul lui Elliot. înainte să uree, se opreşte să vadă ce face Wilfie. E aşezat pe canapeaua din bucătărie, uitându-se la un desen animat în timp ce răsfoieşte un număr din Btano.

- Mai e puţin până vine bunicul, îi spune ciufulindu-i părul.

Wilfie scoate un geamăt.

- O să tic plicticos, numai discuţii de oameni mari.

- Ştii că bunicul a fost poliţist acum mult timp, când tăticul tău era mic. Ai putea să-l întrebi despre asta.

Săptămâna asta Wilfie a decis că vrea să

se facă detectiv când o să fie mare, la fel ca mama lui Toby, Louise. Luna trecută intenţiona să se facă pompier.

- Voiam s-o întreb pe mama lui Toby când am fost la el, dar nu era acasă.
- Mama lui Toby e ocupată, ştii foarte bine.

Louise s-a împrietenit cu Emilia când fiul ei s-a mutat la şcoala lui Wilfie în clasa întâi, iar ajutorul pe care i l-a dat pentru ultima căite cu Miranda a fost nepreţuit. Dar arc un program de muncă foarte încărcat, aşa că de obicei Franccs, soacra ei, e cea care ii ia pe Toby de la şcoală şi se ocupă de el.

Puştiul oftează adânc.

- Bine. Alunei o să-l înlreb pe bunicul. Dar acum e bătrân. Ce ne facem dacă nu-şi aduce aminte?

Trevor arc şaizeci şi doi de ani. Nici vorba să fie bătrân. $1 e intr-o formă mai bună decât ea, întrucât aleargă la scmimaratoanc cu regularitate.

- Cred că-şi aduce aminte fără probleme, râde Emilia.

îl sărută pe creştet şi-i spune că se duce să se schimbe.

Urcă în fugă până în dormitorul ei, deschide larg şifonierul, ia un braţ de haine şi le aruncă pe pat. Alege o pereche de pantaloni bej care îi maschează burtica şi o bluză de mătase neagră carc-i scoate în evidenţă pieptul opulent şi-şi piaptănă rapid părul blond-închis.

Când coboară îl vede pe Trevor pe verandă, încercând să nu răstoarne bicicleta lui Elliot în timp ce roteşte mânerul uşii de sticlă. Pe umerii impermeabilului său bleumarin e o peliculă de brumă, iar frigul i-a înroşit nasul. îi zâmbeşte larg când ii întinde un pachet.

- Era pe verandă, îi spune. Ţi-am mai zis că ar trebui să ţii uşa de afară încuiată.
- încui uşa de sticlă.
- Păi, uite că acum nu e încuiată. Aş putea să intru nitam-nisam. Iar sticla poate fi spartă.

Emilia îşi dă ochii peste cap cu prefăcută exasperare.

- Vorbeşti ca un paznic.

El îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

- Au fost câteva spargeri în zonă. Luna trecuta magazinul a fost jefuit.

Trevor este paznic la Currys, o slujbă care-i place mult, pentru că, aşa cum spune el, îl face să se simtă util.

- Magazinul e la Brentford.
- Emilia, pufneşte el, iritat de încăpăţânarea ei.
- Bine, spune ca ridicând mâinile. înţeleg ce vrei să zici. $i să ştii că noaptea încui. Doar pe timpul zilei... ştii, cu toată lumea care vine şi pleacă... $i m- am gândit că bicicleta Iui Elliot e prea urâta ca să vrea cineva s-o furt.

Lasă cutia pe masa din hol, lângă crinii albi care l- au fost trimişi acum câteva zile. Nu era nici un bilet, aşa că a presupus că erau fie de la editorul ei. fie de la agentul literar – deşi amândoi au negat.

Trevor işi scoate impermeabilul şi-l agaţă în cuierul din colţ.

- Am auzit că divina Ottilic ne onorează cu prezenţa în scara asta.
- Of, las-o baltă cu dulcegăriile! Ştii că e prea tânăra pentru tine?
- Ce înseamnă douăzeci şi cinci de ani?

îi face cu ochiul şi-şi trece mâna prin pârul alb tot mai rar. A încărunţit complet după moartea lui May, mama lui Elliot.

- Ah. Trcv, ştii că eşti preferatul meu.

spune Ottilic ieşind din living.

îl sărută, apoi îl ia de braţ şi-i îngăduie s-o conducă prin holul cu mozaic victorian până la bucătărie. Sunt ca doi actori la o premieră. Emilia se pregăteşte să-i urmeze când Jasmine îşi face apariţia pe scară – mirosul fripturii la cuptor s-a răspândit prin casă.

- Mor de foame. La tata nu-i niciodată nimic de mâncare, în afară de salată şi turtiţele alea oribile de orez. O, ăla e pachetul meu?

Jasminc trece pe lângă ca în viteză, lăsând în urmă un miros de gumă de mestecat cu mentă şi sprayul ei favorit de la Body Shop, cu aromă de pepene verde. Se luminează ia faţă când ia pachetul.

- Am comandat nişte carnete noi de pe Amazon. E obsedată de rechizite. Apoi însă expresia i se poso- morăşte. A, e pentru tine.

Aruncă pachetul la loc pe masă şi traversează holul în pas săltat ca să li se alăture celorlalţi în bucătărie. Se aude pocnetul unui dop, urmat de râsul lui Ottilic.

Emilia ia pachetul. Nu e de la editorul ei, pentru că îi este adresat pe numele de după căsătorie, Rathbonc, nu pe cel de fată cu care îşî semnează cărţile. Ward. Ultimul lucru pe care l-a comandat a fost o bluză la reduceri, care a sosit de mult, a fost purtată o dată şi apoi aruncată în fundul şifonierului, pentru că a fost o achiziţie din impuls. Roasă de curiozitate, desface ambalajul. înăuntru e altă cutie, albastră cu un blazon pe capac, de parcă ar proveni de la un bijutier. Poate că e o surpriză de la Elliot. S-au cunoscut în noiembrie şi s-au căsătorit în iunie. Scoate cu grijă cutia albastră din cea de carton. E uşoară.

Intrigata, ridică încet capacul. înăuntru, cuibărit pe hârtia albastră fină, e un pescăruş de ceramică. F destul de urât, cu un aspect ieftin, de parcă ar fi fost luat de la un magazin pentru opere de caritate sau de la un târg de vechituri. Nu de la un bijutier. Şi cu siguranţă nu de la genul care-şi imprimă o emblemă argintie sofisticată pe o cutie de un albastru regal. Se holbează la el uluită. Apoi dă sa-l scoată, dar se pomeneşte doar cu corpul în mână. Capul a rămas pe hârtia albastră, tăiat la nivelul gâtului. Caută în cutie, apoi în ambalajul exterior, aştcptându-se să găsească un bilet. Nu e nimic însă.

Inspectoarea Miranda Moody are o teamă maladivă de pescăruşi. Este un laitmotiv al seriei ei de zece volume. Se uită iar în pachet, cu inima bâtându-i mai iute. Nu există o ştampilă a poştei. Se pare că a fost livrat personal.

în acel moment, deşi caloriferul mare, de modă veche, duduie, Emilia începe să tremure.

6

Privesc oripilata *cum un* pescăruş *de pe fârm înghite un pe>te dintr-o singură mişcare. Creaturile, astea* numi stârnesc *decât dispreţ.* Şobolani zburători, *le spunea mama. Md sinii uşurată când zvâcneşte din aripi* şi *dispare* înspre nori. îmi aprind a ţigară şi trag *câteva* /umuri. Soarele *stă să apună. aruncând o lumină purtocaliu-inchis pe suprafaţa cenuşie a apei şi trasând pe. cer dungi* de rulixirea *nkotinei.*

Inert mă bântuie scena la care tocmai am asistat. Cum poate lumea sa fie atât de frumoasă şi totodată atât de urâtă?

- *Uite, şefa, spune Saunders, întinzându-mi o cafea.*

- *Mersi.*

Iau ceaşca. EI se cocoaţă pe zid lângă mine. *La treizeci şi cinci de ani e cu douăzeci* >i *doi* mai tânăr ca mine şi numai cu puţin mai mare *decât fiul meu. şi în cea ¡nai mare parte a timpului* ma enervează *îngrozitor, dar în clipa asta prezenta lui mă reconfortează. Sorb din cafeaua prea slaba şi mă uit la ecrul pe cale să se întunece.* Vântul se înteteşte, simt *răcoarea la glezne.* Strâng mai tare *ceaşca, în căutare de căldura.*

- *Nu-mi vine* să *cred că* .s-a întors, spune el.

- $tiw.

- Au trecut... Cât? Cincisprezece ani?

- *Şaisprezece. Aproape fix. Ultima Iui victimă a fost* în *februarie 2005.*

Prima crima a avut Ioc acum *douăzeci şi cinci de* ani. *Eu aveam treizeci şi doi, tocmai promovasem la gradul de agent-şef.* A *fast* unul dintre *cele mai importante* şi *mai frvstrante cazuri la care, nm lucrat. Individul a ucis şapte femei* – sau despre atâtea ştim – într-o *perioadă de opt ani fără să fie prins, după care parcă* s- *a evaporat.*

- *Chiar* e *posibil să fie el? continuă Saunders. După atâta vreme?*

Am mai discutat despre asta. Ştiu că Suu/iders vorbeşte ca să nu tacă. Dacă e o *clipă de. linişte, Saunders o s-o spargă. Deşi, cum spuneam, acum îi sunt recunoscătoare că-mi distrage atenţia. Faptul cel n-am reuşit să rezolv cazul ăsta ini-a dat un sentiment de ratare pe care nu l-am mai încercat niciodată. Vinovăţia pentru toate femeile care au murit în mâinile ticălosului md ţine trează noaptea şi* acum.

Saunders îşi atinge pârul negru ţepos, uns cu o cantitate considerabilă de gel. Se uită perplex la mare, *ca şi când acolo s-ar găsi toate răspunsurile.*

Se pregăteşte să la cuviintul, dar nu-i las timp:

- Ca să fu sinceră. .sperasem r-a *murit. Aşa,* .se poate să fi *fost la închisoare. Trebuie să-i verificăm pe* toţi *cei care au fost eliberaţi în ultima vreme. Ne interesează cintra* rare a fost *încarcerat* acum şaisprezece sau şaptesprezece ani. *După ultima* virtfmd.

- Relinda Aberdale, recita el solemn, de parca n-aş $ii.

Evident, chiar eu i-am povestit despre raz. Probabil că în *2005 era încă la şcoală. Numele celor şapte victime mi s-au gravai în memorie. Am în fata ochilor şi acum chipul pistruiat al Belindei. Pârul ei negru, ochii albaştri, zâmbetul puţin strâmb.* Ar *fi avut patruzeci* şi *doi de ani. Soţie, mamă, sora, fiică.*

- Nu credeţi ca e o crimă la indigo, nu?

Mi-am pus şi eu întrebarea asta când ne-a arătat *Celia scrijelitura. E un desen rudimentar, complicat, dar făcut brutal, în grabă. La fel ca celelalte. Seamănă cu* un cap *de insecta – .şeful meu de atunci, inspectorul principal Charles Bentley-Gordon, a fost cel care a venit* cu ideea căfu,«ăritei, iar denumirea a rămas în uz mult după ieşirea Iui la pensie.

- Totuşi, am ţinut pentru noi detaliile legate de semnul în formă de insectă, spun. Sting ţigara pi', zid şi mai iau o gură de cafea înainte sa reiau: Zrifonnaţiile astea n-au fost comunícale niciodată opiniei *publice sau presei. Nu, cred că e acelaşi ucigaş, conchid oftând. Trebuie să fie.*

Sar jos, pe plaja cu pietricele, şi o iau

spre casa unde s-a comis crima, .sperând că Celia a terminat. Saunders vine după mine.

- Aşteapld-mă aici, fi spun când *ajungem în fala imobilului. Durează numai un minut.*

încuviinţează din cap şi intră *în vorbă cu cei doi agenţi care stau de pază.*

Pe palier dau nas în nas cu Celia, care tocmai a ieşit din dormitor cu un aer sumbru.

- Ai picat la ţanc, îmi zice. Poţi să *vii cu mine? Trebuie să-ţi arăt o chestie care mi se pare importantă.*

Marţi dimineaţă, Emilia se află în biroul ei de la mansardă. Hannah urmează s-o sune la zece, şi nu se poate linişti până nu vorbeşte cu ea. O îngrijorează ce părere ar putea să aibă redactoarea despre ultima ei carte.

încearcă să-şi facă de lucru. Ridică fără tragere de inimă hârtiile care s-au adunat pe tastatură, printre acestea şi felicitările de ziua ei. de acum şase săptămâni, pe care îi place să Ic colecţioneze, şi Ic indcasă în cutia de sub masa de lucru. Chiar că ar trebui să facă ordine aici, în rest, casa t impecabilă, dar biroul ei e locul unde îşi poale manifesta personalitatea dezordonată. ElIiot şi copiii nu intră niciodată, slavă Domnului. într-o zi. când a zărit învălmăşeala de pe palier. Elliot a glumit că arată de parcă ar ti fost vizitaţi de nişte spărgători.

- Nu pricep cum poţi lucra într-o asemenea cocină, a spus alunei, şi a tot rcpelal-o de-a lungul anilor.

Poate că e o reminiscenţă a perioadei când scria în apartamentul minuscul, înconjurată de harababura de lucruşoarc ale lui Jasminc, înainte să se mute cu Elliot, dar din multe puncte de vedere haosul i se

pare reconfortant.

Se duce în mijlocul încăperii şi o examinează: masa debordând de cărţi şi hârtii, cana de cafea în care a început să înflorească mucegaiul, trepiedul şi lampa circulara înghesuite într-un colţ, bicicleta medicala pe care a cumpărat-o în timpul pandcmici, dar a folosit-o rareori, transformând-o în cuier pentru hainele destinate magazinului de caritate. Pe raftul de deasupra mesei a pus cutia cu pescăruşul decapitat. Ar trebui s-o arunce, nu înţelege de ce a pâstrat-o. A fost zguduită după ce a primit pachetul, duminică seara. N-a vrut să pomenească despre el la cină. în faţa copiilor, dar când Jasminc şi Wilfic au tulit-o după ce au înfulecat friptura, Ottilic a întrebat-o:

- Ce-ai păţit, Mils? Toată scara ai fost cu gândurile în altă parte.

Atunci Ic-a povestit despre „cadoul[4]* bizar.

- Deci a fost lăsat pur şi simplu pe verandă? s-a încruntat Ottilie. Dincoace de uşă?

Când Emilia a confirmat pe tăcute, Trevor s-a lansat într-o noua predică despre măsurile de siguranţă şi împiedicarea accesului străinilor la verandă. Ottilie a mai luat o înghiţitură de vin, înclinându-şi capul intr-o parte de parcă ar ti urmărit o piesă de teatru.

- Pun pariu că e un fan obsedat de cărţile tale, a zis cu o fluturare a mânii, cât pe ce sa răstoarne un pahar; întotdeauna se însufleţea după ce bea nişte vin. Poate că pescăruşul s-a spart la transport.

- Mă enervează gândul ca individul ştie unde stau, a spus Emilia lăsându-se pe spătar.

- Presupun că e uşor de aflat de la

Registrul Comerţului.
- Nu şi cu numele meu de după căsătorie. Nu ştiu. Folosirea lui face ca totul să pară cumva personal.
- Nu m-aş îngrijora prea tare, iubito, a intervenit Elliot turnându-şi încă un pahar. E din cauza a ceea ce s-a întâmplat vineri?
$i atunci, desigur, Trevor şi Ottilie au vrut să afle ce se întâmplase vineri, aşa că Emilia a trebuit să le explice despre farsă şi despre similitudinea cu o scena din romanul ei de debut.
Trevor a bătut-o pe mână liniştitor.
- E numai o coincidenţă, atâta tot. E imposibil ca cineva să orchestreze o farsă exact în momentul în care eşti tu în autobuz.
A clătinat din cap, semnalând că subiectul era închis. Acelaşi bărbat care cu câteva secunde înainte o certa că lasă uşa din faţă descuiată. Dar aşa era Trevor. întotdeauna i s-a părut puţin contradictoriu; când i-a fost prezentată, acum zece ani. nu i-a prea plăcut de el. I se părea lipsit de tact, cu o atitudine uşor dominantă faţă de May, care zburătăcea în jurul lui de parcă cl ar fi fost rege şi ea, o supusă umilă. Elliot răsese când îi mărturisise.
- Mamei îi place la nebunie, zisese. O face să se simtă utilă acum, că nu mai stau cu ei, şi se adoră unul pe celălalt.
Elliot nu avea fraţi şi surori. May ii povestise odată că ar fi vrut şi alţi copii, dar înşirase câteva avorturi spontane până când hotărâseră că nu mai puteau suporta costul emoţional şi era momentul să renunţe. May murise subit din cauza unui anevrism la cincizeci de ani, după ce-şi văzuse unicul fiu însurat şi la numai câteva luni după ce-şi ţinuse în braţe primul

nepot.

- N-am crezut niciodată c-o să se aşeze la casa lui. spusese în timp ce o îmbrăţişa pe Emilia în ziua nunţii lor. A avut relaţii serioase, dar insista mereu că nu e genul care să se însoare. Şi după aceea te-a cunoscut pe tine. L-ai schimbat.

Abia după moartea lui May a înţeles Emilia cât de profund îşi iubea Trevor soţia. Era pierdut fără ca. şi a căzut într-o depresie care a durat aproape un an. Emilia $i Elliot l-au încurajat să vândă casa din Devon şi să se mute mai aproape de ei. $i-au pus la bătaie toată puterea de convingere, dar până la urmă Trevor a cumpărat un apartament în Isleworth şi s-a angajat ca agent de securitate la Brentford. Şi-a dedicat toată energia misiunii de a fi un bunic exemplar pentru Jasminc şi Wilfie, şi cu timpul Emilia a ajuns să ţină foarte mult la cl. Era limpede că-şi adora fiul şi nepoţii – lucru pe care nu-l putea spune despre părinţii ei, deşi locuiau la numai o oră distanţă. în Guildford. Se gândea cu tristeţe că i-ar fi plăcut sa aibă aceeaşi relaţie strânsă cu părinţii ei ca Elliot cu ai lui.

Trevor avea ceva liniştitor, la fel şi Elliot. Ceva din personalităţile lor calme, cumpănite o făcea pe Emilia să se sirntă în siguranţă. Chiar şi aşa, după ce Ottilic şi Trevor au plecat în scara aceea, a decis să ia în serios avertismentele socrului şi a încuiat de două ori toate uşile.

Mobilul începe să sune pe birou, şi stomacul i se dă peste cap. înhaţă telefonul.

- Bine, recunosc. Merge, spune Hannah fără nici un preambul, aşa cum îi stă în obicei.

Emilia expiră uşurată în timp ce mută un

teanc de hârtii de pe scaun ca să se poată aşeza. Ţine mobilul în echilibru între bărbie şi umăr.

- Deci pot să păstrez finalul?

- E cartea ta. Atâta vreme cât eşti conştientă că nu mai poţi da înapoi. Odată ce o omori pe Miranda. nu poţi s-o învii în alt volum. Aşa-i cu seriile. Dar cel puţin o să aibă o ieşire din scenă spectaculoasă.

Emilia se reazemă pe spătar şi priveşte în grădină prin lucarnă. De aici poate vedea silueta lui Elliot, ca o umbră, mişcându-se prin biroul lui de afară. Chiar poate să facă asta? Dar arc Lrcizcci şi opt de ani: şi-a gestionat banii cu chibzuinţă şi arc din ce trăi dacă i se prăbuşeşte cariera.

- Mi se parc că asta trebuie să fac. spune. A venit vremea să trec mai departe. Vreau să scriu despre altceva. Ceva diferit. O să-mi fie dor de Miranda, însă...

- Sfârşitul e foarlc emoţional, o întrerupe Hannah. Moartea ei. M-a afectat.

- Aii. Asta-i bine.

Emilia simte un ghimpe în inima. A plâns când a scris capitolul final, cel cu moartea Mirandci. A fost prima oară de când face meseria asta. Dar Miranda a fost tot ce şi-a dorit ea să fie. iar când a omorât-o a avut senzaţia că s-a stins şi o parte din ca.

Se uită în jur, la copcrţilc înrămate care împodobesc pereţii roz-stins ai biroului. Are sentimentul unei mari realizări, deşi îl însoţesc neliniştea şi vinovăţia. încearcă să se liniştească spunându-şi că s-a terminat: povestea a căpătat viaţă proprie şi nu există cale de întoarcere, întotdeauna se simte fără ocupaţie când predă o carte, încă nepregătită să înceapă o alta; cea mai recentă poveste încă pluteşte deasupra ei, ca un vis recent pe care nu şi-l poate

scoate din minte. Miranda ii lipseşte deja, şi îndoielile încep s-o roadă. Nu cumva a făcut o greşeală imensă?

- O să-ţi trimit corecturile foarte repede. Nu-i mare lucru, deja arată foarte bine. Bravo, Emilia. E o soluţie foarte deşteaptă. Sunt impresionată.

Emilia e copleşită de vinovăţie. Dacă ar şti Hannah adevărul...

8

Emilia ia cutia cu pescăruşul decapitat şi închide uşa biroului cu un gest ferm. încăperea e chiar în vârful casei, în podul transformat în mansardă, lângă dormitorul de oaspeţi. Se uită cum un porumbel traversează fereastra Velux mare, ciocănind cu gheruţele în sticlă. Coboară pe scara îngustă care duce la etajul întâi, iar când ajunge în bucătărie, la parter, aruncă pescăruşul la gunoi, intrebându-se de ce n-a făcut asta imediat ce a primit pachetul.

îi face lui Elliot o cafea instant, îşi pune haina şi pantofii şi merge pe peluza îngheţată până la biroul lui din grădină. L-au construit în prima perioadă de izolare din pandemie, astfel încât Elliot sa poată lucra în linişte (deşi acum se duce la biroul lui din centrul londrei de trei ori pe săptămână). Miroase a lemn şi echipamente electrice şi, spre deosebire de biroul ei, este ţinut într-o ordine perfectă. Pe masa de lucru sunt o poză cu ei doi în ziua nunţii şi o alta cu toţi patru într-o excursie la Land’s End[1], când Wilfie avea doar patru ani. Toţi se strâmbă vesel şi arată spic panou; poza accca o înduioşează de fiecare dată. Când a început să se vadă

cu Elliot, faptul că ca avea o falǎ de patru ani nu a părut să-l deranjeze, aşa cum se temuse ca; dimpotrivă, a tratat-o pe Jasmine ca pe copilul lui.

Acum, când Emilia intră, Elliot ridică privirea. Arată foarte bine în tricoul negru cu mâneci lungi. Părul lui negru, ondulat arc nevoie de o tunsoare şi- i stă zburlit, de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin el. Arc ochelarii de citit pt nas; îl fac să semene cu Patrick Dcmpscy.

- Mersi, frumoaso, ii spune zâmbind când ca ii întinde ceaşca lui preferată Super Taţi, pe care Wilfie i-a dăruit-o de Ziua Tatălui anul trecut.

la o înghiţitură zdravănă de cafea şi o pune jos. Pe Emilia o uimeşte de fiecare dată să-l vadă că poate bea lichide aproape de punctul de fierbere.

îi povesteşte despre convorbirea cu Hannah, iar el se luminează la faţă.

- Deci e clar. Sfârşitul Mirandei?
- Aşa se parc. N-am idee ce-o sa scriu după asta, dar mă bucură gândul c-o să fie ceva diferit
- Măcar o să ai puţin timp liber. Când îmi dai voie s-o citesc?
- După ce mi-o trimite Hannah cu observaţiile ei. Deci mai ai un pic de aşteptat

O învăluie anxietatea ori de câte ori se gândeşte la ultimul an şi la cât de greu i-a fost să scrie cartea. Alungându-şi stinghereala, schimbă subiectul.

- La ce lucrezi?

Se duce lângă el şi priveşte monitoarele aliniate în faţa lui. Elliot o cuprinde pe după talie. Arc trei ecrane care afişează fiecare altă imagine. E un artist excepţional, talent moştenit de la Trevor şi trecut mai departe lui VVilf.

- La un ambalaj. Pe carc-l preferi?

Emilia se uită la cele trei pachete de cereale, fiecare cu alte culori şi tipuri de caractere.

- Pe ăsta, zice arătând spre cel din stânga. îmi place portocaliul.

El o strânge uşor de talie.

- Asta e şi favoritul meu, deşi clientul o să decidă. Acuma fugi, am treabă. Dacă nu mai ai nimic de făcut acum, c-ai predat cartea, nu înseamnă că poţi să stai pe capul meu, o tachinează.

Emilia se apleacă să-I sărute, apoi se întoarce în casă. Parc imensă şi goală: o preferă când e plină, cum a fost duminică scara, cu copiii şi rudele şi prietenii. În casa părinţilor ei era mereu linişte. Tatăl ei era în Royal Air Force, aşa că se tot mutau de colo-colo, dar când se ducea acasă, oriunde locuiau (din Scoţia până în Cornwall), nu părea să fie nimeni prin preajmă, nu tu verişori, mătuşi sau unchi. în cea mai mare parte a timpului a urât şcoala cu internat, singura rază de lumină fiind Ottilie, dar tot era mai bine decât să stea acasă cu o mamă care părea mereu dezamăgită de soarta lor şi un tată care încerca să se contopească perfect cu mobila.

îşi ia geanta. Mai are câteva ore până să se ducă după Wilfie, dar Jasmine merge la prietena ei când iese de la şcoală şi n-o să vină acasă decât după cină. O să se plimbe prin Richmond, să arunce o privire prin magazine. Lui Wilfie ii mai trebuie nişte cămăşi de uniformă după un puseu de creştere. Chiar dacă Elliot e în grădină, încuie uşa din faţă a verandei, amintindu-şi de sfatul lui Trevor. îşi strânge haina în jurul corpului şi-şi trage gluga pe cap când simte primii stropi de ploaie.

în timp ce coboară dealul, mobilul îi vibrează în buzunar. £ un SMS de la Louise: *OK pentru* mâirit'- seard! A trecut un *secol!*

Tastează mesajul fără să se oprească din mers: Abia aştept! *Tot acolo,* la aceeaşi *oră.*

Da! Mor *de* nerăbdare să ne vedem, răspunde Louise.

Emilia zâmbeşte când îşi pune telefonul la loc în buzunar. Louise e cu câţiva ani mai tânără, dar îndată ce s-a aşezat lângă ea la acea întrunire a mamelor din prima zi de şcoală, suflându-şi bretonul negru de pe faţa în formă de inimă şi glumind: „Of, la naiba, ce zi! Oare-i prea devreme pentru un gin tonic?*', a ştiut c-o să se înţeleagă de minune. în blugii largi şi tricoul lălâu cu un scottish terrier pe piept, era o boare de aer proaspăt după toate mămicile impecabile pe care le întâlnise: nu vorbeau decât despre problemele pe care Ic aveau cu dădacele, purtându-şi privilegiul ca pe o eşarfă preferată. Nu se integrase niciodată în clubul lor, ca şi când ele ar fi ştiut că e o impostoare, în ciuda accentului pe carc-l deprinsese la şcoală.

Imediat ce au început să discute, Emilia şi Louise $i-au dat seama că fiecare era fascinată de profesia celeilalte, aşa că şi-au petrecut dimineaţa ignorându-le pe celelalte femei. Emilia a simpatizat- o în aşa măsură, încât a propus să iasă împreună la un pahar. în cei doi ani de când sunt prietene, încearcă să se vadă la cină când programul lui Louise Ic-o permite, de obicei o data la câteva luni. Emiliei i-a venit mereu uşor să-şi facă prieteni, încearcă să fie deschisă şi sociabilă (opusul părinţilor ei), dar ceea ce s-a întâmplat cu Kristin a zguduit-o, aşa că acum e mai precaută şi se întâlneşte cu

Louise între patru ochi. Nici măcar Elliot n-a făcut cunoştinţă cu ca, deşi asta e din cauză că, ncavând un partener de viaţă, Louise preferă să iasă doar ele. Emilia o înţelege. După ce s- a despărţit de Jonas n-a vrut să socializeze cu cupluri, iar fostul soţ al lui Louise, Mikc, parc un tip de coşmar, care – potrivit poliţistei – se sustrage de la responsabilităţile de îngrijire a copilului aruncându-le în spinarea poruncitoarei lui mame.

Emilia încă se gândeşte la Louise când observă o figură familiară ieşind din micul restaurant franţuzesc de la marginea pajiştii. E Jonas, îmbrăcat la patru ace intr-un palton lung din pâr de cămilă peste un costum elegant. E cu o brunetă foarte atrăgătoare, cu cel puţin zece ani mai tânără. Ea poartă o rochie mulată şi tocuri atât de înalte, încât Emilia se întreabă cum reuşeşte să meargă. Se opreşte la umbra unui magazin, simţind cum i se înteţesc bătăile inimii. Niciodată n-a mai dat peste fostul ei soţ în Richmond – biroul lui e în Moorgate dar a zărit-o pe Kristin o dată sau de două ori. S-a prefăcut că n-o vede. Acum nu ştie ce să facă, cum să se poarte.

Aude râsul brunetei, limpede şi cristalin ca o furculiţă atinsă de un pahar, şi priveşte stupefiată cum femeia îşi trece braţul pe sub al lui şi se lipeşte de el. E un gest intim, care o face să simtă fără voia ei un strop de milă pentru Kristin: dacă nu e o relaţie amoroasă, în mod clar e mai mult decât simplă prietenie. Se opresc la colţ şi el se apleacă s-o sărute pe obraz, apoi se îndreaptă şi-şi vâră mâinile în buzunare. Femeia râde iar, întinde mâna şi-l mângâie tandru pe faţa înainte să se îndepărteze. Jonas rămâne în loc câteva clipe, urmărlnd-o cu privirea până când ea dispare pe o

stradă laterală. Emilia hotărăşte să iasă din umbră chiar când Jonas traversează. în clipa în care ochii Ii se întâlnesc, observă cu satisfacţie roşeaţa care ii urca pe chip.

- Bună, cu cine crai?

- Ah, doar o... hm... clientă, bâiguie el cu privirea în pământ.

- E superbă. Capul lui se ridică brusc, permiţându-i Emiliei să-i zărească vinovăţia din ochi. Of, Jonas!

Vinovăţia a dispărut, acum expresia lui e opacă, defensivă.

-Ce?

- Nu mă dau în vânt după Kristin, dar credeam c- o iubeşti.

- O iubesc.

- Cumpăraţi o casă împreună.

El se foieşte stânjenit.

- Ascultă-mă. O ia de braţ şi o conduce într-o parte, fcrindu-se din calea funcţionarilor care se îndreaptă spre pajişte în pauza de prânz. îşi coboară vocea: Te rog să nu spui nimănui despre asta. Nu se petrece nimic. Doar un flirt nevinovat, atâta tot.

- Aşa a început şi cu Kristin. Ai înşelat-o vreodată?

- Sigur că nu.

Emilia crezuse întotdeauna că-i e fidel până când a fugit cu Kristin. îşi închipuise că farmecul lui Kristin fusese cel carc-l vrăjise, il atrăsese inexorabil. Dar acum se întreabă daca a fost Kristin prima. în mod clar, lui Jonas dragostea unei singure femei splendide nu-i este de ajuns. Se gândeşte la Elliot lucrând în biroul lui de acasă, comparând ambalaje de cereale, şi e atât de recunoscătoare. încât îi vine să plângă. în adâncul ei a ştiut-o de ani de zile, bineînţeles, dar Jonas i-a făcut o favoare. Dacă n-ar fi fost Kristin, ar fi fost altcineva.

- Pur şi simplu... pur şi simplu mă plictisesc, spune el atât de încet, încât Emilia abia dacă-l aude. Privind-o implorator, adaugă: Nu vreau să fac rău nimănui.

Se holbează la el şocată de accs.t moment rar de sinceritate. Şi-l întrezăreşte pe băiatul pe care l-a cunoscut la balul bobocilor acum aproape douăzeci de ani. îsi aduce aminte de fiorul care a străbătut-o când a invitat-o în oraş. Pe ca, Emilia Ward, care nu se simţise niciodată la fel de iubită, de specială, de atrăgătoare ca celelalte fete. Tânjea cu atâta disperare după dragoste, după afecţiune, încât ignorase semnalele de alarmă: numeroasele nopţi în care se întorcea târziu acasă, flirtul „nevinovat” cu orice fată drăguţă. Ottilic spusese că nu-i inspiră încredere, dar Emilia refuzase s-o asculte. Era îndrăgostită lulea.

Oftează.

- Dar Ic faci rău unor oameni. M-ai rănit pe mine şi acum o să-i faci acelaşi lucru lui Kristin. De ce te mai oboseşti să te însori dacă nu te poţi abţine? Şi chestia c... îşi stăpâneşte furia înainte să continue: Nu numai că m-ai rănit pe mine înşelându-mă, dar ai distrus o prietenie.

- îmi pare rău, crede-mă. Dacă aş putea da timpul înapoi...

Pare pierdut cum stă acolo, cu vârful nasului înroşit de frig, şi, în ciuda tuturor resentimentelor, Emiliei i se face mila. Poate că ar merita să încerce să-i bage minţile în cap. Să-l împiedice să-i facă lui Kristin ce i-a făcut ei. începe să plouă, aşa că trebuie să ia rapid o hotărâre.

- Ai timp pentru o cafea? se trezeşte întrebând.

Petrec aproape o oră într-un local micuţ

care miroase a umbrele ude şi cafea. Pentru prima oara după mulţi ani. reuşesc să poarte o conversaţie sinceră. El ii spune cât îl enervează Kristin şi frecventele ei schimbări de carieră, faptul că nu aduce suficienli bani în casă, dar arc pretenţii foarte mari.

- Să ştii că eu sunt foarte mulţumit de casa din Twickenham. Ne-am putut-o permite, pe când acum ne întindem mai mult decât ne e plapuma.

Emilia soarbe din cappuccino în timp ce-l ascultă.

- Pot să înţeleg de ce nu vrea să trăiască în casa altei femei.

- Tu n-ai trăit acolo zccc ani. Nu se mai poate spune că e casa alteia.

- Ştii ce vreau să spun. Am ales-o împreună. Ascultă-mă, trebuie să fii complet sincer cu ca. Aşa cum suntem Elliot şi cu mine.

- Chiar? face cl ridicând dintr-o sprânceană. Deci o să-i spui că ai băut o cafea cu fostul tău soţ?

- Bineînţeles. De ce nu? N-am nimic de ascuns.

O priveşte lung o vreme, apoi clatină încet din cap.

- Eşti un om bun, Em. Şi îmi parc rău pentru felul în care te-am tratat, serios.

Ea roşeşte şi-i spune că ce-a fost a fost.

El işi împinge deoparte cafeaua americană din care n-a băut decât jumătate.

- Deci când o să-ţi pot citi cartea? Trebuie să existe unele privilegii pentru fostul soţ al unei autoare de romane poliţiste.

Emilia ştie că lui Elliot i se parc curios că-l laşa pe Jonas să-i citească romanele înaintea tuturor, dar Jonas i-a susţinut

mereu cariera, chiar şi după ce s- au despărţit. Şi. cu toate defectele ei. la fel a făcut şi Kristin.

- O să ţi-o trimit pe c-mail după ce termin cu corecturile, spune golindu-şi ceaşca de cappuccino.

- Super. Abia aştept să văd cum o omori pe Miranda.

Mai stau puţin de vorbă, apoi Jonas pleacă la birou. După ce-i cumpără lui Wilfie cămăşile de uniformă, Emilia urcă iarăşi dealul, gândindu-se la Jonas şi la conversaţia lor. Mânem 1 sacoşei de plastic o roade la încheietură, aşa că se bucură când ajunge în fine acasă.

Ploaia a stat, dar norii de culoarea oţelului se adună pe cer cu un aer rău prevestitor. Pe peticul de iarba de lângă alee e un copac ornamental care n-a înflorit încă. Elliot l-a plantat când s-au mutat, şi încă n-a ajuns la înălţimea deplină. Crengile au un aspect mohorât fără podoabele florale. Când trece pe lângă el observă ceva atârnând de o ramură de sus. Cum vederea ei nu mai este la fel de bună ca pe vremuri, mijeşte ochii, dar pe măsură ce se apropie îşi dă seama ce este, după părul galben murdar ridicat înlr-o creastă, corpul tare şi fala schimonosită. O păpuşă trol. Spânzurata de gât cu o bucată de sfoară, legănându-se uşor în vânt. Se uită la ca câteva secunde, cu mintea gonindu-i disperată. Oare a fost lăsată acolo în acelaşi Limp cu pachetul? N-a băgat-o de seamă când a plecat de acasă. Starea de bine pe care i-a dat-o cafeaua cu Jonas se stinge la fel de repede ca un chibrit ud.

Păpuşile trol sunt din al doilea volum cu Miranda. *Cartea* Iui *de vizită,* despre un criminal în serie care le lăsa atârnate în copaci.

După ce-şi omora victimele.

Elliot.

Se repede pe lângă casă în grădina şi direct în biroul lui Elliot. Nu-l vede prin uşa de sticlă, dar o deschide oricum. Nu e acolo. Derutată, rămâne în prag. N-ar fi plecat fără să-şi încuie biroul, la câte echipamente scumpe arc. Cana pe care i-a adus-o mai devreme zace răsturnata pe podea. Se năpusteşte de-a curmezişul peluzei spre casă, bâjbâind cu cheia până descuie uşa dublă.

- Elliot! strigă. Elliot!

Nu primeşte nici un răspuns.

- *Vezi? spune Celia arătând spre luminatorul deschis din hol. Sunt sigura că pe aici a intrat făptaşul.*

Ridic privirea. E un geam mare, aşa *că o persoană destul de slabă ar putea să treacă prin el, şi nu e atât de sus încât să nu poată sări pe. podea. Deşi respectivul ar trebui să tic agil, într-o formă fizică bună. Oare o cunoştea pe femeie, sau* a *profitat de ocazie? Mă gândesc la celelalte victime. Fiecare a fost ucisă când era singură în casă, de obicei la primele orc ale dimineţii, Şi criminalul a intrat în clădire fie printr-un luminator, fie pe fereastră.* Singurul caz în care nu ne-am dat seama cum a pătnins înăuntru *a fost cel de-al doilea,* al lui Jenmfer *Radcliffe. Nici o uşă sau fereastră deschisă ori spartă. Asta* ne *nedumerise, dar eram încă la început, când abia înţelegeam că avem de-a face cu un criminal în seric*

Ne răsucim la auzul unor paşi grei pe scară. Saunders urcă gâfâind.

- *Şefa... tocmai am vorbit cu femeia care locuieşte dedesubt, Lorraine Rutterworth, care* a dat alarma. *Noaptea trecută era plecată, dar spune că victima este Trisha*

Banks, în vârstă de *treizeci* şi nouă *de* ani. Necăsătorită, fără *copii. Lucra la Poundland. Aruncă o privire în carnet, apoi continuă: Se pare* că era liniştită, nu socializa cu ceilalţi *locatari şi* stătea la această adresă *de şase luni. înainte* a trăit la *Londra. Lorraine şi-a dat seama că e ceva* în neregulă *azi-dimincaţă, când s-a dus să-l dea un pachet şi a găsit uşa întredeschisă. A dat-o de perete şi a văzut-o pe* Trisha *zăcând pe* pat. A fugit să sune la *poliţie.*

- *Excelent. Poţi* să baţi pe la uşi, să afli dacă vecinii au văzut sau au auzit ceva, dacă o cunoşteau? Unde-i *Lorraine acum?*

- *la parter, şefa, nre grijă de ea Michclle... agentul Doyle.*

- *Bine.*

hni place de. Doyle. îşi *face treaba fară tevatură şi-l ţine pe Saunders în frâu, chiar daca el ii este superior* irt grad. E aproape *cinci şi jumătate şi deja a început să se întunece.* Md uit cum Sauntiers se retrage şi e înghiţit de bezna din hol.

Trisha Banks e întinsă pe pat în dormitorul *ei umed şi rece, în care tapetul se jupoaie de pe pereni. Corpul ei* e în unjbrd, şi tor ce *pot vedea sunt tălpile de* un alb *prăfbs. O să-i pun pe Daylc şi pe Saunders sd-i informeze cea mai apropiata* rudă. E sarcina pe care o detest cel mal mult.

Pe când cobor, îi vâd pe tehnician i criminalişti şi pe Ray, fotograful politiei. Se opresc s-ă nul *lase să trec înainte să se înghesuie* în clădire.

Rămân în prag în timp ce *Saunders, cu spatele la mine, discută cu un grup de* vecini care vor sd afle ce s- a întâmplat. *Mă întorc, îmi aprind o ţigară şi trag câteva fumuri înainte s-o sting pe zidul de*

cflrdmidă. Un pescăruş *zboară razant la suprafaţa mării.*

Apoi intru iarăşi în *clădire, care, miroase a umezeală şi moarte, ca să stau de vorbă cu Lorraine Buttcrworth,*

10

- Futu-i. sună oribil. Şi după aia ce s-a întâmplat?

Louise o priveşte cu ochii căprui măriţi, cu mâna strânsă în jurul paharului de vin.

- A fost oribil. Nu ştiam ce să fac. Chiar am crezut... Emilia clatină din cap. Habar n-am ce-am crezut. C-o să-l găsesc pe Elliot pe undeva prin casă, înjunghiat, ca în cartea mea. Oricum, l-am sunat pe mobil şi, slavă Domnului, mi-a răspuns pe loc. Se dusese să ia benzină, ştiind că azi arc multe drumuri. Of, ce uşurată am fost să-i aud vocea I Nici nu pot să-ţi spun. Era furios pe sine însuşi ca n-a încuiat uşa,

- Futu-i, zice iar Louise, apoi ia o duşcă de vin.

Sunt în restaurantul lor preferat din Richmond – demodat, cu tapet de catifea cu model, scaune tapiţate în roz şi candelabre uriaşe care atârnă din tavanul înalt. Louise spune că o face să se simtă ca o vedeta şi de fiecare dată adaugă: „Pentru că numai Dumnezeu ştie câtă nevoie am să mă simt ca o vedetă”.

- M-am speriat îngrozitor, spune Emilia jucându- se cu piciorul paharului de vin, mai ales când i-am văzut cana favorită răsturnată pe podea. A zis că trebuie s-o fi dat jos din greşeală când a plecat. Bine că nu s-a spart.

- Ai crezut că a avut loc o încăierare. Louis se apleacă spre Emilia, cu coatele pe

masă. Şi eu aş fi zis la fel. Deci acum avem două elemente, pescăruşul cu gâtul rupt şi păpuşa trol.

- Ce mă nelinişteşte cel mai tare e că toate astea se întâmplă la mine acasă. Adică, spune Emilia lăsându-se pe spătar şi oftând din rărunchi, ccl care face asta ştie unde stau.

- Dar e ceva inofensiv. Doar nişte chestii enervante, atâta tot. Ce-a zis Elliot?

- Acelaşi lucru. Ieri, gândul c-o să te văd în scara asta m-a împiedicat s-o iau razna. Dar azi, când am ieşit din casă... eram puţin îngrijorată de ce-aş putea găsi.

- Cred că ar trebui să faci plângere la poliţie. Numai ca să fie acolo. La secţia locală, care e Twickcnham în cazul tău.

Emilia simte un ghem în stomac şi-şi împinge la o parte somonul neterminat.

- Serios? Dar ziceai că nu crezi că-i mare lucru.

- Nu te panica. Nu spun că trebuie să te îngrijorezi. Cine ştie ce idiot vrea să te necăjească. Vreun fan, probabil. Dar sunt de părere ca ar trebui sa înregistrezi plângerea. Ai un interfon din ăla cu video? Sau camere de supraveghere, ceva de genul ăsta?

E sigură că Louise i-a mai pus întrebarea asta. E la fel de preocupată de securitate ca socrul ei.

- Nu mă pricep deloc la minunile asta. Tatăl lui Elliot ne spune mereu să luăm mai multe măsuri de siguranţă.

- N-ai zis că a fost poliţist cândva?

- Acum mult timp. înainte să te angajezi tu.

- De ce-a plecat?

Louise îşi ia cuplul şi furculiţa şi continua să-şi mănânce friptura.

- Uite că nu ştiu, spune Emilia.

îşi umple la loc paharul, recunoscătoare că o să ia un taxi până acasă. S-a ameţit un pic deja. însă arc nevoie de asta după stresul din ultimele zile.

- Elliot mi-a zis să nu-l interoghez, reia amuzată peste câteva clipe. Ştii cum sunt eu. Băgâcioasă.

- Interesată, o corectează Louise amabil.

- Oricum, a zis că lui Trcvor nu-i place să vorbească despre asta. Mi-a dat de înţeles că a avut ceva de-a face cu mama lui.

- Hm, da, probabil că slujba în poliţie nu mi-a fost nici mic de mare ajutor în căsnicie, spune Louise cu un zâmbet sardonic.

- Oricum, cred că a fost poliţist doar câţiva ani.

Louise înghite o îmbucătură mare de came.

- Spuneai că soţia Iui a murit?

- Da, acum vreo opt ani. A trecut o vreme. El s-a mutat ca să fie mai aproape de noi.

- Socrii la uşă, râde Louise cu amărăciune, Nu-i întotdeauna un lucru bun.

- Mai bine decât cu părinţii lui Jonas. Mama lui cra teribil de dominatoare câteodată. Jonas e în mod clar prinţişorul ei. Deşi tatăl lui e un tip de zahăr.

Nu îi este dor de ei. Au promis sa ţină legătura după divorţ, însă pe măsură ce Jasminc a crescut, nevoia ei de a comunica cu bunicii s-a redus constant, iar acum îi vede numai în vacanţa de Crăciun.

- în orice caz, nu-mi lipseşte Eliza, care „trecea pe-aici” o data la cinci minute.

- Leită Frances.

- Ştiu că Franccs nu se poarta prea frumos cu tine, dar măcar e o bunică foarte atentă cu Toby.

Louise încuviinţează din cap.

- Aşa-i. Şi, ca să fiu dreaptă cu poama acră, fără ca mi-ar veni greu să mă ţin de slujbă. în condiţiile în care Mikc nu-i bun de nimic. £1 însuşi e un băieţel mare.

Emilia l-a întâlnit pe Mikc numai o dată. Venise să-l ia pe Toby de la joacă într-o zi când France? nu putea. S-a gândit, cu un junghi de vinovăţie, că era un tip drăguţ, afabil şi prietenos, şi părea să fie un tată grozav pentru Toby, lâsându-l să i se suie în cârcă pe când îl ducea la maşină. Dar nu cunoaşte detaliile căsniciei şi apoi ale divorţului lor. Louise e discretă cu trecutul ei, spunând că nu-i place să-şi scormonească amintirile. „Trebuie să ne concentrăm asupra prezentului” e deviza ei, iar Emilia este de acord. Din punctul ei de vedere, trecutul poate să stea la locul lui.

- Pe de altă parte, am veşti.

Louise îşi aşază cuţitul şi furculiţa pe farfuria goală şi-şi tamponează buzele cu şervetul. Nu obişnuieşte să se îmbrace elegant: în general o vezi în blugi şi o bluză largă cu mânecă lungă, adesea cu un animal pe piept. De data asta e o lamă cu papion de tartan.

Emilia şi-a pus o bluză de mătase şi şi-a ondulat părul.

- Apropo, a fost delicios. Prima masă ca lumea de nu mai tin minte când.

Louise glumeşte mereu că are un regim îngrozitor, deoarece mănâncă pe fuga. Asta n-o surprinde pe Emilia. Poliţista e scundă, ca ca, dar slabă ca un ogar şi androgină, cu o tunsoarc băieţească. Arata ca un puşti drăguţ.

- Ooh, spune-mi!

- îl ţii minte pe tipul cu care am ieşit la începutul anului trecut?

- Ăla care se ţinea după tine, dar tu nu erai sigură?

Louise îşi ia un aer spăsit.

- Da, uneori sunt o mare proastă, dar mi se părea prea curând după Mikc. Oricum, am reluat relaţia.
- E o veste minunată. Mă bucur aşa de mult pentru tine! Cum îl chema?
- Marcus. E tot poliţist. Deşi lucrăm în departamente diferite. L-am cunoscut la un curs. Aşa că n-o să ne vedem prea des, dar de data asta mă simt mai pregătita. încă nu i-am spus lui Toby, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai ţine informaţia pentru tine.
- Sigur.

Emilia isi goleşte paharul de vin.

- A, şi mi-am luat o pisică, adaugă Louise. Ştiu, ştiu, o să mă transform într-una dintre babele alea cu pisici, dar Mike era alergic. Acum, că a dispărut din viaţa mea, pot în sfârsit să-mi iau una.
- Copiilor mei le-ar plăcea la nebunie un animăluţ, dar Flliot e prea constipat. Colegii de apartament de la universitate l-au botezat Doamna Mop, pentru ca tot timpul făcea curat, spune Emilia râzând. E pui?
- Da. Băieţel. Hamish. F superb. Negru, cu excepţia unei baveţclc albe, cu boriéul roz. Uitc-I! îşi împinge telefonul sub nasul Emiliei ca să-i arate o poză. îţi place zgârdiţa din tartan? Observi un laitmotiv? întreabă arătând spre papionul lamei de pe bluza ei.
- Da. E foarte drăgălaş, spune Emilia cu o undă de invidie în glas.

Tare i-ar mai plăcea să aibă o pisică, se gândeşte pe când îi restituie telefonul.

S-a făcut târziu, şi restaurantul se goleşte. Mai stau de vorbă, iar când se pregătesc de plecare, Louise întreabă

despre carte.

- Deci o să se cheme *Ultimul ei capitol?*
- Asta e titlul provizoriu. Dar s-ar putea să se schimbe. Vrei să citeşti versiunea finală? Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai verifica posibilele ncconcordanţc. După cum ştii, sunt o grămada de detalii de procedură. Oricum. îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Pur şi simplu în-ai salvat. Ştii cât de greu mi-a fost.

Amintirea o face să simtă bine cunoscuta Învolburare de groază în adâncul stomacului.

- Mi-a făcut plăcere să te ajut, şi aş fi încântată să citesc versiunea finală. Trimite-mi-o prin c-mail, dacă vrei.

Louise îşi îndeasă un fes negru pe cap şi-şi încheie haina, apoi se îndreaptă spre ieşire.

- Vii la petrecerea de lansare, nu-i aşa? Pe şaptesprezece? întreabă Emilia când păşesc pe trotuarul udat de ploaie.
- Petrecerea de lansare? Dar credeam că Ultimul *ei capitol* apare în octombrie.
- Asta e pentru ediţia broşată a volumului numărul nouă, Omul pierdut. Din cauza pandemiei n-am putut face lansarea pentru ediţia cartonată.
- Sigur, spune Louise luând-o de braţ. Dacă nu-s de serviciu, o sa vin.

O iau spre pajişte, care e scăldată în umbră şi arc un aer uşor sinistru. Halourilc lămpilor de iluminat stradal abia se zăresc prin ccaţă Locul e pustiu şi straniu, întunericul Ic înconjoară tot mai strâns, de parcă ar vrea să le infcşc. Emilia se cutremură.

- Eşti bine? o întreabă Louise.
- Da. Numai că... mă tot gândesc... e posibil să fie un hârţuitor?
- Mă ai pe mine. Dacă puţoiul îţi face

necazuri, îl arestez pe loc.
- De unde ştii că e bărbat?
- Sau puţoaica. Ce-o fi.

Louise se laşa pradă unui râs nccontrolat. stârnind zâmbetul prietenei sale.

- Nu cred că eşti în stare să arestezi pe cineva în momentul ăsta.
- Noroc că Toby e la Mikc în scara asta. Deşi mi-c dor de el.
- Sper ca te referi la Toby.
- Da. Bineînţeles. Nu mi-c dor de nemernicul de Mikc.
- Că veni vorba de nemernici, n-o să ghiceşti pe cinc-am văzut ieri.

Emilia îi povesteşte despre întâlnirea cu Jonas.

- Deci o înşală pe Kristin? exclamă oripilată Louise la final.
- Nu cred c-o înşală *deocamdată.* Dar e tcnlat.
- Ei bine, aşa funcţionează karma.
- N-aş fi atât de sigură. Credeam că o să mă bucure ideta că el îi face asta, dar nu. Pur şi simplu mă gândesc: la ce bun toate astea? De ce ne-a provocat atâta suferinţă mie şi lui Jasmine, dacă nu are o relaţie fericita cu Kristin?

Dar Louise n-o asculta. S-a oprit brusc pe cărarea întunecoasă, silind-o şi pe Emilia să rămână în loc. deoarece se ţin în continuare de braţ. Corpul i-a înţepenit.

Emilia se infioară.

- Ce-i? Ce s-a întâmplat? şopteşte.
- Cred că suntem urmărite, ii răspunde poliţista pe acelaşi ton.

Toată jovialitatea i-a dispărut din voce; dintr- odată, parc cât se poate de trează.

- Poftim?

Emilia se răsuceşte, însă nu e nimeni acolo, doar beznă între clădirile umbrite şi pajiştea din stânga lor.

- Am simţit pe cineva în spatele nostru... şi apoi am văzut un bărbat fugind pe aleea aceea. Trebuie să mergem. Haidel spune Louise trăgând-o cu putere de braţ.

Inima Emiliei bubuie atât de tare, încât i se face rău. Cine naiba Ic urmăreşte şi de ce? O fi persoana răspunzătoare de pescăruş şi de trol, sau cineva care n-arc nici o legătură? Aruncă o privire spre Louise, dar expresia acesteia este gravă, concentrată, obrajii îi sunt roşii. Aproape că trebuie să alerge ca sa ţină pasul cu ca. Aude paşi în spatele lor. Louise arc dreptate, cineva Ic urmăreşte.

Din fericire, ajung repede pe strada principala, unde sunt oameni şi maşini şi lumini. Emilia e atât de uşurată. încât i s-au înmuiat picioarele.

- Haide, o îndeamnă Louise trăgând-o spre locul unde a oprit un taxi din care iese un cuplu tânăr.

E aproape zece $i jumătate într-o zi de miercuri, dar încă mai e lume pe stradă. în timp ce Louise vorbeşte cu şoferul, Emilia se urcă pe bancheta din spate, privind atent în jur ca să-l identifice pe urmăritor. Cineva iese dintre două clădiri – din direcţia de unde au venii clc dar coteştc în partea cealaltă, spre Podul Richmond. Arc o haină cu glugă, $i Emilia nu-i poate distinge fata. Mijeşte ochii încercând să vadă mai bine, dar nu poate. îşi blestemă vederea slăbită. înainte obţinea scorul maxim la teste.

Taxiul porneşte, şi cele două se lasă moi pe bancheta.

- Probabil că nu ne urmărea nimeni, spune Louise intorcându-şi capul să se uite la Emilia; lumina lămpilor pe lângă care trec în viteză îi scoate în evidenţă pometţii dclicaţi.

Afirmaţia ei nu sună convingător.

- De ce mergem pe-aici? Doar apartamentul tău e într-acolo, nu? întreabă Emilia îndreptându-se de spate ca să privească pe fereastră.

- Prefer să te duc pe tine acasă întâi, să ştiu c-ai ajuns cu bine.

- Deci crezi că am fost urmărite?

Louise nu răspunde. în schimb, işi strânge buzele, ca şi când s-ar împiedica să-şi dezvăluie adevăratele gânduri.

Cincisprezece minute mai târziu, taxiul opreşte în faţa casei Emiliei. Elliot trebuie să fie deja în pat. l-a lăsat lumina aprinsă, o vede prin geamul în formă de evantai de deasupra uşii. Restul casei e cufundat în întuneric.

Louise ii cere şoferului să aştepte până intră Emilia în casă.

- Promite-mi că mâine faci plângere la poliţie, îi şopteşte imperativ. Şi fă rost de nişte camere de supraveghere. Repede!

Daisy

2005

Daisy avea aproape unsprezece ani când mama ei a fost ucisa.

îşi amintea noaptea aceea de parcă ar fi fost în ajun, nu cu opt ani în urmă. Dormea în patul ei când auzise un zgomot de la parter: o izbitura, un ţipăt slab, apoi tăcere. Casa lor era mică, doua camere la primul nivel, două la al doilea, intr-un şir de imobile lipite, cu vedere la mare, intr-un sat pitoresc din Devonshire din apropiere de Plytnoulh, şi majoritatea sunetelor erau greu de înăbuşit, de pildă chicotelile alcoolizate ale mamei când credea că Daisy doarme, ceea ce însemna că iubitul ei îşi făcuse apariţia. Mama ei nu ştia că Daisy e

la curent cu existenţa Iubitului, deoarece era invitat numai după ce fetiţa fusese trimisă la culcare. Dar Daisy observa dovezile a doua zi dimineaţă: un pahar de vin în plus, mâzgălelilc pe care Ic făcuse pe marginea ziarului care era întotdeauna abandonat pe braţul fotoliului, pachetul gol de ţigări care emana un miros persistent de bălegar amestecat cu ceva ce ea nu putea identifica.

Uneori st străduia să rămână trează ca să-l vadă plecând, sarutând-o pe mama ei în prag, în lumina pâlpâitoare a becului de pe verandă care ar fi trebuit schimbat. Avea un păr nisipiu care i se zburlea uşor la ceafă în două vârtejuri şi un gât gros care-i amintea fetei de ciolanul afumat pe carc-l primea uneori acasă la tatăl ei.

Acum, la vârsta măreaţă de optsprezece ani, se întreba dacă nu cumva tot secretul cart înconjura relaţia mamei sale avea drept motiv faptul că iubitul era însurat. Părinţii ei se despârţiseră cu câţiva ani înainte, aşa că nu era nici o altă explicaţie pentru insistenţa cu care mama păstra discreţia. întâlnirile cu tipul misterios duraseră luni de zile. Venea de cel puţin două sau trei ori pe săptămână, şi Daisy ştia că atunci când îşi petrece»! scara de vineri şi toata ziua de sâmbătă acasă la tatăl ei, mama profila la maximum de ocazie. Ceva din toate astea o nemulţumea, poate faptul că mama ei nu era sinceră. Nu ca tata şi iubita lui, Shannon, care nu puteau laşa să treacă o secundă fără să se atingă, intr-un fel care o făcea să se bucure că tatăl ei era fericit.

Când o întrebase pe mama despre tipul misterios ca se eschivase, spunându-i că era doar un prieten, un coleg de serviciu, ceea ce nu era foarte plauzibil, din moment

ce mama ei făcea curat prin diverse casc când ca era la şcoală

Acum îşi dorea să fi fost mai insistentă, mai agresivă, s-o oblige să-i spună adevărul – cel puţin să-i dea numele tipului.

Pentru că aşa poate că ar fi reuşit s-o salveze.

12

A doua zi de dimineaţă, urmând sfatul lui Louise, Emilia sună la secţia locală de poliţie şi-i relatează incidentele unui agent cu voce plictisită, A aşteptat până după ce i-a dus pe copii la şcoală, întrucât nu vrea să-i alarmeze. Anul trecut, Wilfie a trecut printr-o scrie de spaime nocturne. Ţipetele lui spărgeau tăcerea nopţii, facând-o pe Emilia să sară din pal udă leoarcă de transpiraţie, cu inima bâtându-i nebuneşte. Dădea fuga în camera lui şi se întindea lângă el pe patul de sus, alinându-l până când se potolea. Experienţa fusese terifiantă, dar numai pentru ca, deoarece Wilfie nu-şi amintea mare lucru a doua zi. Elliot spusese că fiul lor ii moştenea imaginaţia debordantă. De atunci pare să fi depăşit crizele, dar Emilia e mereu în gardă, îngrijorata că orice mic detaliu le va face să revină.

Elliot stă în bucătărie, cu o cafea în faţă. A mutat crinii pe masă, şi buchetul umple încăpere»! cu o aromă dulce, siropoasă. îi simte ochii aţintiţi asupra ei în timp ce se plimbă de colo-colo cu telefonul în mână.

- Ce-au zis? o întreabă când încheie convorbirea.

Se opreşte de partea cealaltă a insulei faţă de cl.

- Doar că să-i anunţ dacă se mai

întâmplă ceva, dar părea că nu Ic pasă nici cât negru sub unghie.

Oftează şi pune mobilul pe blatul de piatră.

El o priveşte câteva secunde peste gura cănii.

- Ce mă îngrijorează e că aseară tu şi Louise aţi avut impresia că sunteţi urmărite. Nu Ic-ai pomenit de asta poliţiştilor?

Emilia dă ocol insulei, trage scaunul ¡nalt de lângă el şi se aşază.

- Nu ştiu dacă n-a fost doar un acces de isteric pentru că vorbeam despre asta şi ne aţâţam reciproc. Eram amândouă cam ameţite.

El se încruntă, vizibil neconvins, şi-şi suflecă mânecile puloverului.

- S-ar fi zis că se pricepe mai bine, fiind dctcctivă, mormăie.

- Ce vrei să spui?

- Ar fi trebuit să-şi păstreze calmul. Eventual să se ducă la tip, să vadă ce vrea.

- Nu era de serviciu.

- Credeam că detectivii sunt mereu de serviciu, spune el ridicând din umeri. Aşa zicea tata.

Emilia încearcă să-şi stăpânească iritarea.

- Louise nu era acolo în ipostaza de detectiv, ei în aceea de prietenă a mea. Şi eram ameţită, cum am spus.

- Sunt îngrijorat, recunosc. Tu şi copiii sunteţi totul pentru mine.

Drept răspuns, ea îl ia de mână şi i-o strânge uşor.

- Oricum, Louise ni-a sfătuit să montez nişte camere de supraveghere. Atât în faţă, cât şi în spate.

Elliot îşi retrage mâna şi-şi apasă ochelarii pe nas.

- Exact la asta mă gândeam când vorbeai la telefon. M-aş simţi mai bine, ţinând cont că săptămâna viitoare o să fiu în Islanda. Nu m-aş duce, dar e un client important. O să-i cer sfatul tatei.

Soarbe ultima înghiţitură de cafea şi sare jos de pe scaun. O sărută pe buze, pune cănile în maşina de spălat vase, apoi pleacă spre biroul lui.

Abia când rămâne singură îşi aminteşte Emilia că nu i-a spus despre întâlnirea cu Jonas de ieri.

Din fericire, restul săptămânii decurge fără incidente, şi pe măsură ce se apropie ziua de vineri, Emilia îşi recapătă calmul. Acum, că Elliot a instalat camerele de luat vederi, se simte mai protejată. Dar şi-a promis să ţină încuiată uşa de la verandă, pentru orice eventualitate. în wcckcnd e ocupată cu meciul de fotbal al lui Wilfie şi cu cel de netball al lui Jasminc. îi face plăcere să constate că Jasminc parc mai fericita în ultima vreme; se străduieşte mai mult să iasă în centru cu Nancy, Se bucură că wcekcndul ăsta nu t rândul lui Jonas să stea cu Jasminc. Chiar daca nu-i pasă prea tare de Kristin, tot se simte vinovată când îşi aminteşte conversaţia cu Jonas şi preferă s-o evite.

Noaptea trecuta, în pat, i-a spus în fine lui Elliot că a dat nas în nas cu fostul ei soţ. Tot amânase, cunoscând părerea lui despre Jonas. „O să-l tolerez pentru că e tatăl fiicei tale”. îi zisese la începutul relaţiei lor. „Dar nu te poţi aştepta să-l respect pe individul ăsta după ce ţi-a făcut. $i nu mă porni pe tema lui Kristin.”

în adâncul sufletului fusese mulţumită că ţinea atât de mult la ca încât îi prelua şi suferinţele. Elliot $i-a luat în serios

jurămintele de la nuntă. Condamnă trădarea cu cea mai mart severitate şi i- a spus în mai multe rânduri că n-ar putea s-o ierte niciodată dacă l-ar înşela. Aşa vede şi ca lucrurile. N-ar putea să mai treacă printr-o asemenea situaţie, iar rigoarea lui morală i se potriveşte mănuşă. A fost unul dintre motivele pentru care şi-a îngăduit să se îndrăgostească de el. Elliot are aşteptări mari, dar uneori asta o împiedică să fie complet sinceră.

S-au întors faţă în faţă, cu pilota albă scrobită trasă până la bărbie, ţinându-se de mână. Emiliei îi place foarte mult dormitorul lor, rcdecorat de curând în nuanţe de gri, cu o vână purpurie ţesută în pledul ecosez de la capătul patului. El s-a întins să-i dea o şuviţă de păr după ureche.

- F. tâmpit, a zis, în timp ce o rază de lună îi traversa pometii. De ce să se recăsătorească dacă ştie c-o să înşele iar?

- Nu-I înţeleg nici cu, a murmurat ca. N-ani vrut să-ţi spun nimic în faţa Iui Jas. Ea îl adoră. Şi ţine şi la Kristin – era prea mică, nu ţine minte prin ce chinuri am trecut. Am încercat s-o ţin departe de toata povestea.

- Eşti mult mai cumsecade decât aş putea cu să fiu vreodată. Numai să nu-l prind că mai vine sa te amuşine.

Chiar dacă avea un ton glumeţ. Emilia i-a sesizat gelozia din glas. A râs şi s-a cuibărit în braţele lui.

- Nici vorbă. Nu m-am gândit niciodată c-o să-mi pară rău pentru Kristin, dar uite că se întâmplă.

Elliot pleacă în Islanda luni dimineaţă. Detestă să zboare, şi Emilia îi simte nervozitatea în timp ce se foieşte prin bucătărie, stându-i în cale când ea încearcă

să pregătească micul-dejun. l-a spus la un moment dat, la puţin timp după ce s-au cunoscut, că a avut „un fel de cădere nervoasă” în adolescenţă şi că a trebuit să ia anxiolitice şi antidepresive câţiva ani după terminarea liceului. A încetat tratamentul ai mult înainte s-o întâlnească pe ca. în cea mai mare parte a timpului nici nu s-ar zice că a trecut vreodată prin aşa ceva, dar din când în când se vede, ca granulaţia lemnului prin vopsea. îşi aminteşte că Ottilie a avut probleme asemănătoare la şcoală şi a trebuit să se retragă un timp, asemenea altor colege de aceeaşi vârstă. Şi-a explicat acest lucru prin faptul că era o instituţie extrem de strictă, unde rezultatele la examene contau mai mult decât bunăstarea elevilor. Elliot a fost într-o situaţie comparabilă, deşi şcoala lui era la trei sute şi ceva de kilometri şi avea doar program de zi.

La masă. Jasmine vârâ lingura de porridge în gură cu o mână, în timp ce tastează un mesaj cu cealaltă. Wilfie dă buzna în încăpere, cu cămaşa afară din pantaloni şi fără pulover.

- Aşaza-te, îi spune Emilia întinzându-i cerealele. Nu uita că azi ai sport.

- Putem să ne luăm un căţel? întreabă puştiul luând bolul şi trântindu-se pe scaun lângă sora lui.

- Nu acum, ii răspunde în timp ce-i vârâ adidaşii în sacul de sport.

- De ce? Toţi prietenii mei au animăluţe. Nu-i corect. îmi tot spui c-o să ne luăm unul, şi după aia te răzgândeşti.

- Şi cine o să-l hrănească? Tu? Cine o sa-l scoată la plimbare? Cine o să cureţe după el? îi replică Emilia, tumându-şi o ceaşcă de ceai.

îl vede pe Elliot cu coada ochiului.

Cenuşiu la faţă, caută ceva într-un sertar.

- O să fac toate chestiile astea! Promit!
- Aşa cum ai făcut cu hamsterul? Toate sarcinile au ajuns pe capul meu până la urmă.
- Eram prea mic pe atunci. N-aveam decât cinci ani.
- Eu aş prefera o pisică, intervine Jasmine, fără să ridice ochii din telefon.
- Pisicile sunt plicticoase, zice Wilfie. Dacă ne luăm un căţel...
- Pentru numele lui Dumnezeu, Wilf! zbiară Elliot. Mai taci. Mama a zis nu!

Se răsucesc tustrei şocaţi. El îşi priveşte fiul cu mânie pe chipul de obicei jovial. Ţine paşaportul între degete. Emilia observă că mâna îi tremură.

Bărbia lui Wilfie începe să zvâcnească a plâns, iar Jasmine îşi dă ochii peste cap de parcă scena aceasta domestică ar fi mult sub nivelul ei, apoi atenţia îi revine la telefon.

Emilia îl bate liniştitor pe umăr pe Wilfie, apoi se duce la soţul ei.

- Eşti bine?

El îşi trece o mână peste falcă.

- îmi parc râu. Scuze, amice, spune apropiindu-se de Wilfie şi ciufulindu-i părul creţ. Taţi s-a sculat cu faţa la cearşaf azi-dimineaţă.

jasminc parc că ar avea ceva de comentat, dar îşi coboară privirea când Emilia clatină din cap a avertisment.

- E OK, murmură Wilfie. insă pe Emilia o doare sufletul să-l vadă asa de abătut.

îl masează pe F.lliot pe spate.

- O să fie bine, ii spune.
- Ştiu. îmi trece când ajung la aeroport, răspunde cl în şoaptă Sunt doar un pic agitat, atâta tot.

încearcă să-şi ascundă frica de zbor, nu

vrea ca Jasminc şi Wilfie sa se molipsească.

Un claxon de afară ii anunţă că a venit taxiul. F.lliot o ia în braţe.

- O să-mi fie dor de tine, murmură cu nasul în părul ei.

- Şi mic. Nu durează mulL Joi te întorci.

- La fix pentru lansarea ta. Retragându-se. adaugă: Doar că nu-mi place să plec acum, după ce... ştii tu.

- Nu s-a mai întâmplat nimic, şi tatăl tău nu e departe. Iar Louise stă la numai câteva străzi mai încolo. în cel mai rău caz, pot să-l sun pe Jonas.

Chipul lui se întunecă.

- Doar în ultimă instanţă.

r

- Bineînţeles, nu-ţi face griji.

Elliot îi îmbrăţişează pe copii, cerându-şi iarăşi scuze de la Wilfie, apoi Emilia îl conduce în hol, unde îl aşteaptă valiza.

- îmi pare rău c-am fost morocănos în dimineaţa asta.

- Hei, nu-ţi mai pune atâta cenuşă în cap. E în regulă. Ne vedem joi. Să mă suni când aterizezi.

îl sărută iar, apoi se uită din cadrul uşii cum soţul ei coboară treptele şi se îndreaptă spre taxiul de la capătul aleii.

O observă abia după ce maşina se îndepărtează: o coroniţa funerară sprijinită de zidul de cărămidă din stânga uşii, după stâlp. Se asigură că n-o pot vedea copiii, apoi se apleacă s-o cerceteze. Pe cartonaş scrie numai Cu compasiune, şi măruntaiele ii îngheaţă instantaneu.

Miranda a primit o coroană în al treilea volum al ciclului,. Să *răstomi cerul* şi pământul, ca avertisment în cazul de crime în serie la care lucra.

Dar cine ar fi putut s-o avertizeze? Şi de ce?

13

Lorraine Buttenvorth este o femeii ¡naltă şl slabă care emană energie nervoasă. Mâinile nu-i stau nici o clipă, ocupate fie sa aranjeze o şuviţa de pâr vopsit în negru, fie sa aprinda o ţigara după alta. Are pe puţin şaizeci de ani. Mâna îi tremură când îmi întinde o cană ciobită cu un ceai mult prea lăptos. Stă cu spatele la chiuveta în bucătăria ei minuscula, cu geamul deschis, şi trage adânc din ţigara. Neonul de deasupra bâzâie, o muscă moartă a rămas lipita de carcasa de plastic. Biata femeie parc traumatizată. îmi aduc aminte de primul cadavru pe care l-am văzut în viaţa mea. Nimic nu m-ar fi putui pregăti pentru asta. Imaginea m-a bântuit săptămâni întregi.

- Ce-mi puteţi spune despre Trisha Banks? o întreb. De când locuia În apartamentul de deasupra?

- Nu de »nalt. Eu stau aici de ani de zile. Am văzut o grămadă de oameni venind şi plecând. S-a mutat acum cinci sau şase luni. F.ra retrasă. Mereu am simţit că fuge de ceva sau de cineva. Ieşea numai ca sd se ducă la slujba ei de. la Poundland, şi când venea acasă, acolo rămânea. Foarte rar pleca în altă parte.

- Aţi văzut vreun bărbat urcând la ea? Vreun iubit?

- Cum i-am zis celuilalt poliţist, am văzut un tip adăstând la oarecare distanţă. Deşi nu-s sigură că era iubitul ei. Nu l-ant văzut niciodată intrând în clădire, aşa că nu cred c-a fost la ea acasă. Dar era înalt.

Aşezată la măsuţa de melamină, sorb din ceai şi-mi pare râu în secunda următoare.

Laptele e acru. Las ceaşca *jos.*

- *Când spuneţi că „adăsta", la ce* vă *referiţi mai precis?*

Lorraine trage hanul în piept; venele îi ies- fn relief prin *pielea subţire de pe mâini. Scoate* un norişor care *umple încăperea strâmtă. Pe frigider observ* un desen copilăresc cu o *casă, fixai cu un magnet înfăţişând o oaie nriţoasă.*

- Nu ştiu, *zău. Pândea, aş zice. O dată ani* văzut-o vorbind *cu el pe strada, acolo, spâne* fluturând vag ţigara înspre partea din *faţă* a *clădirii. Dar de obicei îl zăream un pic într-o parte, pe trotuar. Ca şi când ar fi aşteptat-o. O dată l-am strigat, întrebându-l ce* vrea, dar nu mi-a răspuns. *în loc de asta, a pornii spre plajă.*

Inima mi-o ia *la galop. Ar putea* să *fie omul nostru. Ucigaşul. Ar* putea sa fie *persoana pe care o căutam de* atâţia ani. Până acum n-a fost nici un martor ocular, cu o singură excepţie... cu mult timp în urmă. Şi pe acela nu *puteam* pune bază.

- Cum arăta?

Se strâmbă şi *trage tare* din ţigară.

- Bine $cirt. *Părea în formă. Greu de zis. Nu i-am vâzutfaţa. întotdeauna purta glugă.*

- *Avea vreun semn particular?* Ceva ce ieşea în evidentă?

Clatină din cap.

- *Nu, din câte* fin minte. *Avea haine închise la culoare, şi Întotdeauna* era *noapte şi, cum am zis, purta glugă.* Nu l-am văzut *niciodată pe* timpul zilei.

- Culoarea *părului? A ochilor?*

- *Cum am zis, era prea întuneric ca să* văd, *tar el era prea departe.*

- înălţimea?

- Pe puţin un metru *optzeci şi doi. Eu am unu şaptezeci şl cinci şi părea mai* înalt *ca*

mine.

îmi ascund dezamăgirea. Nu ştiu ce mă aşteptam .să aflu. Tipul o fi stat el departe şaisprezece ani, *dar nu-i deloc prost. Speram că i-au mai ruginit instinctele. Că* în *sfârşit o să facă o greşeală, că şi-a pierdut îndemânarea.*

Mă ridic şi-mi vâr carnetul în buzunarul hainei.

- *Mulţumesc foarte mult, Lorraine. Ştiu că a fost* un *şoc.*

Işi stinge ţigara în *scrumiera* plină ochi *şi-şi aprinde imediat alta.*

- *Suni în primejdie? Dacă se întoarce, de data asta după mine?*

E o ipoteză pe care nu pot s-o exclud. Ce l-o atrage pe individul ăsta la victimele iui? Aveau vârstele, cuprinse între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani. Nu le maltratează niciodată sexual, doar le înjunghie şi Ie marchează cu scrijeliturile acelea sinistre în formă de călugăriţă. Un lucru e cert: e un *psihopat misogin.*

- *Aveţi unde să* staţl câteva zile?

îşi trage nasul.

- Da. Eiică-mea stă *la Paignton. Pot să mă duc la ea.*

- *Cred c-ar fi o idee bună, spun, îndreptându-mă spre vestibul. O să trimit o agentă să stea cu dumneavoastră până plecaţi.*

Deschide uşa apartamentului *şi ieşim amândouă în hol. Uşa din faţa e încă deschisă, banda poliţiei înconjoară grădina. Aş vrea să plece înainte de momentul în care corpul Trishei Banks va* ti dus *la* morgă.

Vântul îmi biciuieşte poalele hainei elegante de lână, fi vad pe Saunders şi Doylr în pragul *casei de vizavi. Michelle Doyle ia notiţe* – un semn bun.

Sper *că au văzul, ceva. Dinlr-oâată, Lorraine rupe tăcerea:*

- Staţi’ *aşa.* Ştiu că nu-i mare lucru, dar *fumează. Tipul pe care l-am văzut. Era fumător.*
- *Mulţumesc.*

Nu e mare lucru, dar ar putea fi de ajutor. De atâţia ani n-avem *nici un indiciu.*

- Dar nu ţigări *obişnuite, continuă ea din* uşă. Din alea mentolate. *Au* un miros aparte. Ştiu *asta pentru* că *bunicul* meu fuma *din astea, la fel* şi tata şi *fratc-mcu.*

Ţîgdrile mcntotatc au fost interzise *de curând, din cauza risc ului sporit de boli cardiovasculare. Mă întreb de. unde face* rost *de ele. îi mulţumesc Iui Lorraine, apoi ridic banda de avertizare ca* sd trec *pe sub* ea. Un bdrbat *înalt care fumează ţij&ri mentolate. interzise recent. E mai mult decât am avut vreodată.*

Poate, rd, *la urmn urmei, face greşeli.*

14

Emilia se uilă fix la telefon, încercând să-şi înăbuşe panica în timp ce se chinuic cu aplicaţia interfonului video pe care i l-a instalat Elliot înainte să plece. A ascuns coroana în garaj, la capătul grădinii, ca să n-o vadă copiii, apoi a trebuit sa se poarte firesc până i-a dus la şcoală. Nu voia să-l sune pe Elliot ca să-l îngrijoreze.

Acum e singură în casă, lângă insula din bucătăria care dintr-odată parc prea mare. O petală de crin a căzut pe hiatul de marmură. Elliot ar fi cules-o intr- o clipită şi ar fi şters frenetic suprafaţa, de teamă că polenul o să păteze piatra luxoasă. Dar ca o lasă acolo. în ccic din urmă îşi dă scama cum poate vedea înregistrările camerei, şi

pulsul i se înteţeşte când imaginile apar pe ecran. Derulează înapoi. Coroana trebuie să fi fost lăsată de dimineaţă, când se pregăteau de plecare. într-adevăr, la 7.45 o siluetă vine pe alee, cu coroana în mână. Emilia îşi aranjează mai bine ochelarii de citit. Silueta capătă contururi mai dare; e un bărbat, care acum se apleacă să aşeze coroana pe pavelele din stânga uşii. De asta n-a observat-o Elliot când a ieşit în grabă.

Individul nu sună, dar face câţiva paşi înapoi ca să se uite la ferestre. Cine e? Oare îl cunoaşte? Acum faţa apare în dreptul obiectivului camerei. E în vârstă de vreo cincizeci de ani şi arc barbă. Iar apoi Emilia remarcă uniforma cafenie bine cunoscută. E un curier, fir-ar să ne! închide aplicaţia cu un oftat de frustrare. Peste câteva clipe atenţia îi este atrasă de cartonaşul pe care l-a scos din coroană, acum abandonat pe masă. 1] ia repede. Cuvintele Cu compasiune sunt scrise cu cerneala neagră, probabil de florar la cererea plătitorului. îl ridică în lumină ca să vadă mai bine adresa. E scrisă cu caractere mici în colţ, dar tot ce poate distinge este că florăria are sediul în Twickcnham. Oare asta înseamnă că expeditorul locuieşte în zonă? Sau a ales o florărie apropiată de casa ei?

?\re mobilul încă în mână, aşa că formează numărul. O femeie ii răspunde cu voioşie în glas.

- Bună ziua, spune răguşit Emilia; dintr-odată, îşi simte gâtul iască. Am primit azi-dimineaţă o coroană funerară, dar n-are nici un nume sau adresă, şi aş dori să aflu de la cine c.

- Ah. sigur, ii răspunde femeia amabilă. Staţi un pic sa mă uit. Se aude un sunet de

taste, apoi: Nu e nici o adresă sau număr de telefon...

Emilia inspiră adânc.

- în regulă. Dar detaliile legate de plată?

- Păi, s-a plătit cu bani gheaţă. Staţi puţin. Femeia mai apasă nişte Liste înainte să reia: Da. atât avem. Cineva ne-a sunat, şi ulterior a venit la magazin să plătească.

Stomacul i se zdruncină. înseamnă că e localnic?

- Vă puteţi aminti cum arăta aceasta persoană?

- Era bărbat, cred... la vreo treizeci şi ceva de ani. Păr castaniu tuns scurt. A zis, acum îmi aduc aminte... a zis că făcea comanda în numele soţiei lui, Miranda Moody.

Camera se învârte cu ea. „Ce mama naibii?”

- Doar atât îmi puteţi spune?

-Da.

- Şi nu v-a spus cum il cheamă?

- Nu, îmi parc rău.

- Bine atunci, mulţumesc. Se pregăteşte să închidă, când îi vine o idee. Aţi putea să verificaţi daca aceasta Miranda Moody mi-a mai trimis ceva? Acum o săptămână am primit un buchet de flori fără carte de vizită.

- Sta ti să mă uit, spune femeia pe acelaşi ton plin de entuziasm, în contrast cu situaţia în care se găseşte Emilia.

Se uită în grădină. Vremea e posomorâtă, peste copaci plutesc vălătuci de ceaţa. De aici poate vedea marginea biroului lui Elliot, şi nu se simte în largul ei la gândul că el e plecat.

Se aude un foşnet, apoi femeia revine.

- Alo? Miranda Moody v-a comandat şi un buchet de crini pe întâi martie, tot prin telefon. Nu eram la serviciu în ziua aceea,

dar o să-l întreb pe colegul meu dacă-şi aminteşte ceva despre comandă şi dacă acelaşi domn a venit să plătească.

- Mulţumesc. Mi-ar fi de mare ajutor. îi dă numele ei şi numărul de telefon, apoi spune: Ar fi posibil să-mi daţi de ştire dacă această Miranda Moody mai face altă comandă înainte să mi-o trimiteţi? Nu vreau să mai primesc nimic de la aceasta persoană.

Vocea femeii s-a înmuiat.

- Oh, îmi parc foarte râu. Desigur. O să notez pentru ceilalţi colegi.

Emilia închide. Informaţiile i se derulează prin minte. Un bărbat. Pune apa la fiert, apoi, fără să-şi scoată haina groasa, urcă în fugă cele două rânduri de scări până la biroul ei. Va lua carnetul pe care i l- a dat Jasmine de ziua ei şi va începe să consemneze tot ce se petrece, aşa cum a sfătuit-o poliţistul cu care a vorbit la telefon. De asemenea, o va suna pe Louise şi-i va povesti despre ultima descoperire doar aşa, pentru orice eventualitate. Refuză să se lase speriată de ciudatul acela, oricine ar fi. Nu mai e şoricelul care era în timpul căsniciei cu Jonas. O să se descurce.

Gâfâie uşor când ajunge la mansardă. Ar trebui să folosească bicicleta medicinală pe care a cheltuit o avere, dar e ca o tortură. Nu i-a plăcut niciodată să facă sport, deşi a încercat tot felul de variante, sperând că poate-şi va găsi pasiunea într-un târziu.

Trage sertarul biroului, ia carnetul şi se uită abătută la prima pagină liniată. Aici ar fi trebuit saşi noteze planurile pentru noul roman, nu c-ar avea vreo idee deocamdată. Deja i-a fost foarte greu cu intriga din *Ultimul ei capitol.* la un pix. se aşază la masă şi începe să enumere toate

incidentele de până acum, oricât de neînsemnate.

Pe la prânz arc impresia că înnebuneşte, singură în casă, iritată de fiecare sunet bizar, de fiecare zgomot din caloriferele de modă veche, de scârţâitul podelelor. Bine măcar că a stabilit să ia prânzul cu Ottilie la Richmond.

Ziua s-a mai luminat, soarele se chinuic să iasă de după nori, chiar dacă e încă multa umezeală în aer.

Când ajunge la restaurant, Ottilie e deja la o masă de afară, purtând un mantou albastru-pal cu guler de blană artificială şi o căciulă pufoasă asortată peste părul blond. Flutură o mână înmănuşală când o vede pe Emilia, apoi se ridică s-o sărute fără s-o atingă cu buzele. Nu stau niciodată înăuntru când vin aici; un obicei format în timpul pandemiei, presupune Emilia, dar oricum preferă să stea în aer liber.

- Ţi-am comandat deja un cappuccino, o informează Ottilie.

- Sugerezi că sunt previzibilă?

- Nicidecum, scumpo. Fra să-ţi comand un pahar de vin, dar mi-am adus aminte că trebuie să iei copiii de la şcoală.

Emilia îşi scoate mănuşile.

- Numai pe Wilfie. Acum Jasminc vine singură acasă, cu Nancy.

- Aşa ar şi trebui. Are cincisprezece ani, lotuşi.

Emilia ştie că o protejează cam mult pe Jasminc. însă fiica ei a fost întotdeauna un copil sensibil, şi a trebuit să treacă prin divorţul părinţilor, recăsători rea mamei cu Elliot şi, la scurt timp, apariţia frăţiorului.

Ottilie se lasă pe spătar.

- Din păcate, am numai o oră la dispoziţie. După- ainiază mă văd cu un

client în Hampton.

Arc o firmă de design interior pe care a înfiinţat-o în 2010. A mers bine până la pandemie, când a ajuns aproape de faliment, iar acum Ottilie trebuie să lucreze mai mult ca s-o pună iarăşi pe picioare.

- Dar avem o grămadă de chestii de discutat, continuă ea. Nu în ultimul rând, întâmplarea de duminică de la voi.

- La ce te referi?

- La masă, după ce ai primit pescăruşul ăla spart, ai părut cam agitată, atâta tot.

- Of, Doamne. Nu ştiu de unde să încep.

Emilia e pe calc să-şi depene povestea când chelnăriţa Ic aduce cafelele şi Ic invită să comande. Amândouă aleg *quiche* şi salată. Când rămân singure, Emilia spune:

- Azi am primit o coroană mortuară, cu un cartonaş de condoleanţe.

Ottilic se apleacă în faţă cu ochii ei verzi lărgiţi de curiozitate, iar Emilia îi povesteşte tot ce s-a întâmplat de la ultima lor întâlnire.

- La naiba! E ditamai campania de intimidare.

- Ştiu.

Emilia îi spune ce-a aflat de la vânzătoarea de la florărie.

- Se pare că te-ai ales cu un hârţuitor, Mils. Trebuie să fii foarte atenta. Privind-o îngrijorată, Ottilic o întreabă: Ai făcut plângere la poliţie?

- Da. Şi i-am spus lui Louise. Prietena mea detectivi, explică vâzându-i nedumerirea. încă n-ai cunoscut-o, dar sper să vină la lansarea cărţii mele. Ea mi-a zis să montez camere de supraveghere şi un interfon video. Emilia îşi împreunează degetele în jurul ceştii calde. Faptul că-mi

copiază episoade din cărţi mă cam sperie, recunosc.

- Nu mă miră. E hăituire. Măcar poliţia e la curent. Unii oameni sunt pur şî simplu eludaţi. Ottilic oftează şi se uită la râu, pe care trece o familie de lebede. îşi întoarce atenţia spre Emilia şi adaugă: îi excită genul ăsta de chestii.

- Mă îngrijorează faptul că ştie unde stau. Şi cum mă cheamă după căsătorie.

- Foloseşti numele Rathbone numai la şcoală, nu? Ar putea să fie cineva de la şcoala lui Jasminc sau a lui Wîlfic?

Reflectează la toţi părinţii pe care-i cunoaşte. Nu-i vine în minte nici unul care să-i poarte pică.

- Nu. Nici vorbă. Par oameni de treaba. Cu unii chiar m-am împrietenit Se gândeşte la Louise şi la Marcie, mama lui Nancy, pe care o ştie de când au intrat fetele în clasa pregătitoare. Nu pot crede c-ar ti unul dintre ei.

- Poare e un fan dus cu pluta. Ai citit Mfcery, nu-i aşa?

- Mersi, Ottilie. Te pricepi de minune să-mi ridici moralul.

Emilia încearcă să păstreze un ton lejer, dar pe chip i s-a instalat o umbră de îngrijorare. Ottilie o bate pe mână.

- îmi pare rău. N-a fost o remarca prea isteaţă. Dar acum te-ai adresat poliţiei şi ai montat camere şi tot ce mai trebuie. N-ai ce să faci mai mult de atât.

Oftează iar, şi Emilia îşi dă seama că prietena ei are ceva pe suflet.

- Ce-i? Ce-ai păţit?

Chclncriţa revine cu porţiile de quidre, dar. lucru neobişnuit, Emilia constată că i-a pierit pofta de mâncare. Când femeia pleacă, Ottilie spune;

- E vorba de Ştefan. N-o să meargă.

Asta n-o surprinde pe Emilia. Relaţiile lui Ottilie nu durează niciodată mai mult de un an.

- Oh. nu. Distanta e de vină?

- în parte. Dar pur şi simplu nu e de mine. E prea imatur. în timp ce ia cu furculiţa o bucată de quiche, continuă; Ai noroc cu Elliot, să ştii. Să găseşti un tip cu caro să te asortezi aşa de bine. Am aproape patruzeci de ani. şi tot simt că n-am reuşit să-mi pun ordine în viaţa.

- Mai ai trei ani până la patruzeci. Şi eşti o femeie independentă, realizată. Te admir, spune Emilia sincer, luându-şi tacâmurile şi făcând un efort să mănânce.

- De ce m-ai admira? pufneşte Ottilie. Tu le ai pe toate. O căsnicie reuşită, o carieră grozavă, doi copii minunaţi, casa aia fenomenală... Se bate pe pântec, în ritmul ăsta o să trebuiască să fac apel la un donator de spermă. Şi aş facc-o dacă mi-aş permite.

- Da, dar gândeşte-te cum eram eu acum zece ani. Jonas mă părăsise, fugind cu una dintre cele mai bune prietene ale melc...

- Mă bucur că n-ai zis „cea mai bună”.

Ottilie îi face cu ochiul în timp ce înfige furculiţa într-o roşie, împroşcând masa cu suc.

- Ai fost şi o să fii întotdeauna cca mai bună prietenă a mea. Singura, rosteşte solemn Emilia pe când şterge zeama cu un şerveţel. Şi, oricum, n-ai nevoie de un bărbat ca să-ţi întregeşti viaţa.

- Ştii că mi-c greu să am încrede în oameni, mulţumită scumpului meu tătic.

îşi dă ochii peste cap autoironie şi zâmbeşte larg, agitându-şi furculiţa prin aer.

Tonul ei glumeţ n-o păcăleşte pe Emilia. îşi aduce aminte cât a suferit la despărţirea

părinţilor ei. îşi învinovăţea tatăl pentru că mama ei era atât de nefericită.

- Nu toţi bărbaţii sunt la fel. Dacă m-aş n lăsat copleşită de ce mi-a făcut Jonas, nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Elliot. Că veni vorba de Jonas, cred că e pe cale s-o Înşele pe Kristin.

Ottilie aproape că se îneacă.

- Ce? De unde ştii? Deşi nu-mi dau scama de ce mă mir.

îi povesteşte că l-a văzut cu o tânără şi că apoi au stat de vorbă înlr-o cafenea.

- Ei bine, află că cu am avut veşti de la Kristin în persoană săptămâna asta, spune Ottilie când Emilia işi termină istorisirea. Pentru prima oară de când ţi- a făcut măgăria. îţi vine să crezi?

- Poftim? Serios?

- A fost cam ciudat. Nu eram sigură dacă să-ţi spun sau nu.

Prânzul e ca un bolovan în stomacul Emiliei.

- Bineînţeles că trebuie să-mi spui. Nu ne ascundem nimic una alteia. Ce voia?

- Păi... Ottilie îi aruncă o privire; se întreabă cât de sinceră poate fi. îşi dă scama Emilia. Ei bine, a zis că e îngrijorată în privinţa ta.

- în privinţa mea? De unde şi până unde?

- A zis că munceşti prea mult, că te cerţi cu Elliot şi te vezi în secret cu Jonas. A sugerat că s-ar putea să fie ceva între voi. l-o fi spus cJ că v-aţi întâlnit întâmplător şi după aia v-aţi dus la o cafea?

Gândurile se învârt nebuneşte prin mintea Emiliei.

- Habar n-am, dar nu e nimic între mine şi Jonas. Kristin o ştie foarte bine. Iar Elliot şi cu mine nu ne certăm. Şi dacă ne-am certa – ceea ce nu facem de unde ar şti ea? Nu pricep, spune clătinând din cap. Şi de

ce ţi-ar povesti Kristin ţie toate chestiile astea, când n-aţi mai vorbit de ani de zile?

- N-am idee. Ca să-mi câştige simpatia, poate? Ştii cum e Kristin. A fost o conversaţie bizară, şi... ei bine, a început să plângă la telefon. A zis că-i e dor de mine, îi e dor de prietenia noastră şi că-i parc foarte râu pentru tot ce s-a întâmplat.

- Incredibil! izbucneşte Emilia. în toţi anii ăştia, mie nu mi-a zis niciodată că-i pare rău.

Ottilic îşi pune jos cuţitul şi furculiţa.

- Trebuie să fi aflat că e altă femeie în peisaj, crede că eşti tu şi vrea să scoată informaţii de la mine, nu că i-aş spune ceva. Sper că ştii asta.

- Bineînţeles, o asigură Emilia bătând-o uşurel pe braţ.

Ottilic i-a ţinut întotdeauna partea cu străşnicie, de când erau în primul an la şcoala cu internat şi Emilia era persecutată de o elevă mai mare.

- La telefon părea cam băută. Pe de altă parte, voia sfaturi în materie de design interior şi m-a întrebat cum mi-am pornit afacerea. Pun pariu că a doua zi i-a venit să moară de ruşine.

Emilia îşi împinge farfuria. Nu ştie cum s-ar simţi dacă Ottilie ar decide să se împrietenească iar cu Kristin. Trădarea acesteia o face încă să sufere. Ea a fost cea care le-a adus împreună, în momentul în care erau cele mai importante persoane din viaţa ei. Ea şi Kristin erau colege la cursul de literatură engleză şi. descoperind că împărtăşeau o dragoste pentru trupele de rock alternativ, mergeau regulat la concerte. Ottilie, ca de obicei incapabila să se ţină prea mult de o treabă, venea la Brighton de câte ori putea ca să se distreze cu ele.

- N-o s-o iert niciodată, nu-ţi face griji, Mds, spune Ottilie de parcă i-ar ghici gândurile. Soarbe ul tima gură de cafea şi întreabă: Mai vrei una?

Emilia spune că da, dar după asta nu mai poate să se concentreze.

O simte de îndată ce intra în casă. Răcoarea. Intră în bucătărie şi încremeneşte când vede ferestrele Vclux. Sunt larg deschise, ca trei guri căscate, bâtându-şi joc de ea. Ucigaşul cu călugăriţa din cel mai recent chriller cu Miranda Moody, Ultimul d CtfpftoJ, pătrunde în casele victimelor prin luminator. Şi totuşi nimeni. în afară de redactoarea ei, n-a citit volumul respectiv. Prin urmare, trebuie să fie o coincidenţă, speră ca.

Sângele îi îngheaţă în vene când aude scârţâitul podelei de la etaj.

Cineva e în casă.

15

DtliST
1998

Daisy îşi aminteşte că s-a trezit devreme în dimineaţa în care şi-a găsit mama moarta. Era duminică, 15 februarie 1998, şi era încă întuneric. Nu ştie ce i- a provocat o senzaţie de teroare în momentul în care a deschis ochii. Era ca şi cum ceva îşi schimbase locul în univers, avertizând-o asupra ororii pe care urma s-o vadă curând. Preţ de câteva clipe a stat nemişcată, cu inima bătându-i sub pilota roz în carouri, aminlindu-şi zgomotele pe care le auzise în timpul nopţii, vocile înăbuşite, ştiind că odată ce se dădea jos din pat, totul avea să se schimbe.

Primul semn că era ceva în neregulă a fost lumina încă aprinsă din hol. Mama ei stingea toate becurile înainte să $e culce, dar uneori adormea în faţa televizorului, şi Daisy o auzea în toiul nopţii urcând la etaj. Al doilea a fost patul ncfâcut din camera mamei, senzaţia că nu fusese ocupat toată noaptea; aerul era prea curat, fără mirosul somnului. /Ygitată, Daisy a coborât la parter, sperând că mama ei adormise iarăşi în faţa televizorului, că avea să audă vocile liniştitoare ale prezentatorilor emisiunii matinale. în loc de asta, a fost întâmpinată de o tăcere sinistră. Dacă lumina din hol era aprinsă, restul parterului era în beznă.

- Mami? a ingăimat. A rostit mai tare: Mami?

A împins prima uşă de pe stânga şi şi-a rotiL privirea prin living după ce ochii i s-au adaptat la întuneric. Era neobişnuit de curat: nici o cană sau farfurie lăsată pe măsuţa de cafea, nici un tub gol de chipsuri rostogolit pe podea, nici un ambalaj de biscuiţi, nici un ziar lăsat alandala. Pentru cineva care deretica prin casele altora, mama ei nu-şi batea capul cu propriu-i cămin. Draperiile înfiorate erau trase, televizorul era stins. Dar pe canapea, culcată pe-o parte, îmbrăcată de zi, ai ochii închişi, era mama ei.

A năpădit-o un sentiment copleşitor de uşurare. Adormise la televizor, atâta tot. Avea o expresie liniştită, o şuviţă de păr îi cădea peste un ochi. Daisy a fost tentată să i-o dea pe după ureche, aşa cum îi făcea ei mama întotdeauna. Şi-a sumes puţin cămaşa de noapte ca să se poată aşeza pe vine şi i-a scuturat uşor umărul.

- Mami. Ai adormit. Trczcstc-te.

De îndată ce a atins-o, şi-a dat scama. Era atât de rece, iar pielea ei avea o nuanţă

stranie, alb- albăstrie, care o făcea să semene cu păpuşa ei pierrot. Apoi l-a văzut. Cercul roşu-închis care pata bluza favorită a mamei, roz-pal.

- Mami! a strigat, apoi a început s-o zguduie cu putere, deşi ştia că n-are nici un rost. Mamil Trczcştc-te! Trczcşte-te! Te rog... te rog...

Plângea aplecată peste trupul rece, inert al mamei sale. Nu ştia cât a stal acolo, dar până la urină lumina zilei a începui să se strecoare printre draperii.

Exista o singură persoană pe care putea s-o sune. Tatăl ei. A ajuns în zece minute şi, după ce a dezlipit-o pe Daisy de corpul mamei, a sunat la poliţie.

- Da, l-a auzit ea spunând la telefon, cu panică şi teamă în glas. E fosta mea parteneră. Se numeşte Jcnnifcr Radcliffe. Este... ah... Cu ochii înroşiţi, s-a întors să-şi privească fiica, apoi a reluat: Nu are puls.

După asta s-a instalat haosul, căsuţa primitoare pe care o împărţise cu mama ei fiind invadată de oficiali care mişunau peste tot ca nişte şobolani. O doamna cu o faţă amabilă şi părul strâns în coadă de cal a încercat s-o conducă afară din living. Ţine minte că a făcut scandal – ceea ce nu-i stătea în fire, deoarece era mereu politicoasă, modestă, prea timidă până şi ca să ridice mâna în clasă –, în timp ce doamna cumsecade o scotea din încăpere.

Totuşi, a apucat să-l observe. Un cap de insectă desenat pe glezna mamei, în mod clar nu un tatuaj.

I-a apărut în minte iubitul misterios, cu două vârtejuri în păr, cu gâtul gros şi obiceiul de a mâzgăli pe marginea ziarului.

Şi în acel moment a ştiut – pur şi simplu a ştiut – că cl făcuse asta. Mâzgălitorul, cum ajunsese să-i spună, ii omorâse mama, şi

atunci, în living, înconjurată de poliţişti, a ¡urat că n-o să-şi găsească odihna până nu pune mâna pe cl.

16

Cu ţipătul în gât, Emilia se repede pe uşa din faţă, o trânteşte după ca şi sună unica persoană despre care ştie că ar putea s-o ajute.

- Bună, rosteşte o voce familiară.
- Trcvor. Scuză-mă că te deranjez la munca, dar... Emilia şovăie. Sta pe alee, uitându-se la casă. Ferestrele acelea nu s-au deschis singure, se gândeşte. Mă tem că e cineva în casă, zice, cxplicându-i că a găsit luminatoarele deschise.
- Nu intra. Vin acum, spune cl ritos, punând capăt convorbirii înainte ca Emilia să-i poată replica.

Se uită la ferestre. începe să plouă, o burniţă care i se aşază pe haină şi întunecă aleea. Se simte neputincioasă, temătoare să intre în propria-i casă, întotdeauna a privit-o ca pe un sanctuar. Primul loc în care ca şi Elliot au fost proprietari, după o succesiune de apartamente închiriate. Şi acum e pângărită. Pângărită de pachetele aduse la uşă, de păpuşa trol spânzurată în copac. De invadarea spaţiului ei personal, a vieţii ei. Viaţa pe care se străduieşte atâta să şi-o protejeze, refuzând să comunice pe reţelele sociale, nu în ultimul rând pentru că arc o fobie faţă de noile tehnologii, dar mai ales pentru că e foarte retrasă din fire şi aşa a fost mereu. Iar acum ficţiunea pe care a creat-o se insinuează în realitatea ei.

Cât îl aşteaptă pe Trevor, intră în aplicaţia intcrfonului ca să vadă dacă a înregistrat pe cineva. Cu inima gonindu-i

nebuneşte, derulează imaginile camerelor din faţă şi din spate. Dar nu e nimic. Ar fi putut cineva să intre ocolind camerele? Se uită la acoperiş. E înalt, cu două ferestre de fronton şi luminatorul în lateral. Ar tî mai uşor de intrat prin bucătărie, care nu are un etaj deasupra în spate, dar făptaşul ar fi trebuit să se caţăre pe zidul vecinului ca să nu fie surprins de camere.

Când Trevor işi parchează Honda Civic ploaia s-a oprit deja, lăsând în urmă mirosul familiar de pământ ud despre care a aflat din lecţiile de ştiinţe ale lui Jasmine că se numeşte *pcbichor.* îl trage în piept, dintr-odată mai calmă acum, că-l vede pe Trevor apropiindu-se grăbit, încă în uniforma de paznic, sprinten şi în formă la cei şaizeci şi doi de ani ai lui. L-a avut pe Elliot de tânăr, la numai douăzeci şi trei de ani. Expresia lui e serioasă, dar ii zâmbeşte liniştitor când o vede.

- Eşti bine? o întreabă, bătând-o patern pe umăr (nu că propriul ei tată ar fi făcut aşa ceva. Expresiile fizice de afecţiune par să-l îngrozească pe Hugh Ward).

Emilia încuviinţează din cap.

- Mersi c-ai venit, Trevor. N-am mai intrat în casă.

- Bine. Stai aici. Dacă nu ies în zece minute, sună la poliţie.

1 se pune un nod în stomac.

- Poftim?

El îşi ridica sprâncenele stufoase.

- Sunt convins că n-o să se ajungă la asta.

îi ia cheia şi porneşte cu pas hotărât spre casă. îşi aminteşte toate dăţilc când a lăsat uşa verandei descuiată, simţindu-se în deplină siguranţă în acest cartier. Un fals sentiment de securitate în suburbia tipică pentru clasa mijlocie. Cât de naivă a pulul fi!

- Totul e în regulă?

E glasul vecinei sale, Madge. Se răsuceşte înspre ca. A ieşit să-şi plimbe bcagle-ulr iar acum sta la intrarea pe alee. Madge arc vreo şaizeci şi cinci de ani şi se bucură de o sănătate înfloritoare; afişează mereu o mină bună, cu obraji trandafirii, şi poartă veste tricotate multicolore. Azi e îmbrăcată în roz. cu un impermeabil bleumarin pe umeri, şi arc un aer primăvăratic, voios.

- Ai rămas încuiată pe-afarâ?
- Nu. Socrul meu e înăuntru. Face o verificare a casei. Când îi spune că a gâsit ferestrele deschise, pe chipul lui Madge apare un caleidoscop de emoţii. Ai văzut pe cineva?
- îmi parc rău. n-am văzut pe nimeni, dar nici o măsură de precauţie nu-i de prisos. Se parc că în ultima vreme s-au dat câteva spargeri în cartier. Coboară glasul şi aruncă o privire temătoare peste umăr, ca şi când respectivul spărgător ar trage cu urechea. Noi n-avem nici măcar camere de supraveghere. Ca să fiu cinstită, casa e mult prea mare pentru mine şi Philip acumr că puişorii şi-au luat zborul din cuib. dar... Oftează şi se uită la ceas. Ar trebui să-mi văd de drum. Mă întâlnesc cu fiică- mca la o cafea.

îi face cu mâna şi o ia în jos pe deal. Emilia simte un junghi de invidie. Nu mai ţine minte când s-a văzut ultima oară cu mama ei. E greu s-o ademeneşti afară din casa ei mic-burghcză. imitaţie de stil Tudor.

l-au amorţit degetele de la picioare, aşa că tropăie pe loc. Ce face Trcvor? Casa e mare, într-adevăr, dar a trecut cam mult timp. Se uita la ceas. Dar dacă intrusul l-a rănit? Chiar când se gândeşte să sune la

poliţie, Trevor îşi face apariţia în prag şi o cheamă.

- E în ordine. M-am uitat în fiecare cameră, după fiecare uşă, în fiecare dulap. Nu e nimeni în casă.

Are un aer oficial care-i aminteşte Emiliei că odinioară a fost poliţist. E atât de recunoscătoare, că-i vine să-l îmbrăţişeze.

- Mulţumesc din suflet. Dar tot nu pricep de ce erau deschise luminatoarele. Era deschis şi cel din dreptul biroului meu?

- Nu, toate erau închise când am intrat, dar cred că se închid automat când plouă. Poate că a fost un comutator defect. Le-ai pus pe limer?

- Asta-i faza ciudata. N-au fost deschise de luni de zile.

l'revor se dă la o parte. Emilia se strecoară printre cl şi bicicleta lui Elliot. al cărei ghidon o împunge în coaste, până în hol şi apoi în bucătărie. Socrul ei o urmează. îi cere Alexei să aprindă lumina din bucătărie.

- Ai dresat-o bine, râde Trcvor.

îşi încrucişează braţele la piept. Parc să fi luat puţin în greutate. îi vine bine. Emilia se întreabă iarăşi dacă nu cumva arc o relaţie.

- Fiul tău e de vină. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să apăs pe comutator din când în când, dar a conectat toate aparatele la Alexa, până şi radioul.

Emilia porneşte fierbătorul. Trcvor îşi trage un scaun ¡nalt şi se aşază lângă insulă. Bucătăria e scăldată într-o nuanţă albăstruie acum, când soarele de după-amiază, atât cât a mai rămas, luminează faţada casei.

- Trebuie să plec după Wilfîe curând, dar am timp pentru o cafea. Ce pot să-ţi ofer?

- Un ceai ar fi perfect, mersi.

- îmi pare rău că te-am făcut să pierzi vremea. Se întoarce cu faţa la cl în timp ce apa începe să forfotească. Ce le-ai zis când ai plecat de la muncă?

- Ah, am spus doar că trebuie sa fug pentru că am o urgenţă în familie. E în regulă, e o zi liniştită. Elliot zice că v-aţi pus camere şi în faţa şi în spate. F un lucru bun. Şi nu m-ai făcut să pierd vremea. Mai bine să fii atent decât să-ţi pară rău.

Se încruntă, şi Emilia îşi dă scama că încă e neliniştit de episodul cu luminatoarele deschise. Nici ca nu se simte mai bine, dai nu ştie ce-ar putea să mai facă. Trevor a asigurat-o că nu e nimeni în casă, iar pe înregistrările camerelor nu se vede nici un intrus.

Trevor culege petala de crin care stă pe blat de azi- dimineaţă şi Începe s-o răsucească, pătând u-şi degetul mare cu polen.

- Cel carc-ţi trimite chestiile astea e clar un laş care nu vrea să-şi arate faţa. E ca trolii ăia care se ascund în spatele tastaturii şi scriu gogomanii porcoase online.

- Se cheamă tweet-urP, Trevor, spune ea amuzată.

Bineînţeles că el ştie asta; pur şi simplu încearcă s-o înveselească.

- Ei. ciripeli, gogomănii, tot aia.

îi face un ceai tare, cum îi place lui, şi i se alătura la insulă. Mai sporovaiesc puţin despre slujba lui, despre deplasarea lui Elliot în Islanda, despre Wilfîc şi recenta lui pasiune pentru maşinile clasice, care l- au fascinat întotdeauna pe Trevor.

Peste jumătate de oră se afla la poarta şcolii, aştcptându-l pe Wilfie. Se trezeşte cântârindu-i din priviri pe ceilalţi părinţi, întrebându-se dacă vreunul dintre ei ar

putea sta în spatele incidentelor. Nimeni nu scapă de bănuieli. Nici măcar Franccs, soacra- poamă acră a iui Louise, care iese impetuoasă pe uşa şcolii ţinându-l strâns de mână pe Toby. care se zbate din răsputeri. Probabil că Toby a dat iarăşi de necaz. Ştie de la Louise că e neascultător, neatent, uneori perturbă orele. Trances o salută printr-o înclinare a capului. E o femeie masivă, cu picioarele mari încălţate în pantofi comozi, şi e aspră, fără tact, dar îşi iubeşte nepotul ca pe lumina ochilor. Emilia înţelege totuşi de ce o enervează pe Louise. Franccs nu e o femeie care să suporte să audă cuvântul „nu".

Wilfie ţopăie în spatele lor, cu cămaşa atârnându- i din pantaloni şi pârul zburlit, ca al lui Elliot. Emilia i-I ciufuleşte, iar băiatul încearcă să se ferească.

- Prea târziu, spune ea râzând.

Puştiul zâmbeşte larg, cu ochii căprui strălucitori, şi-i dă ghiozdanul.

- Te rog, mami. scânceşte când ca refuză să-l ia. E greu.

Emilia îşi dă ochii peste cap cu prefăcută exasperare şi şi-l trece peste umăr. Pe drumul de zece minute spre casă, Wilfie îi povesteşte cum a fost la şcoală, ce-a mâncat la prânz, cine a fost certat pentru că a vorbit în oră (Toby, inevitabil) şi cum nu-i place de noua profesoara de arte.

Ea încearcă să se concentreze pe vorbele lui, dar nu se poate gândi decât la ceea ce-i aşteaptă la întoarcerea acasă.

17

- Tată tău a venit, slavă Domnului, şi nu era nimeni în casă, îi şopteşte lui Elliot la telefon în acea scară.

Jasmine şi Elliot se uită la Gltosts pentru a zecea oară, şi ea tocmai a vârât în cuptor un pui cu usturoi şi ierburi aromatice. Din cuplul lor, Elliot e cel căruia ii place să gătească.

A început din nou să plouă, iar stropii răpăie pe luminatoare. Nu-i place gândul de a-şi petrece noaptea singură în casă. Bine că au instalat camerele de supraveghere.

- Deci toate cele trei luminatoare erau deschise? exclamă şocat Elliot. Dar tata n-a găsit pe nimeni în casă?
- Pe nimeni. M-am uitat şi pe aplicaţia camerelor, şi n-am văzut pe nimeni în înregistrări.
- Nu-mi place că se întâmplă toate astea când cu nu sunt acasă. Nu poţi chema pe cineva să stea cu tine?
- Nu-i nevoie, stai liniştit.

N-ar fi vrut să-i spună despre luminatoare, dar se temea că Trevor o să-l sune.

- Crezi că e opera altui scriitor? întreabă el.

$i-l închipuie aşezat pe marginea unui pat cu aşternuturi impecabile dintr-un hotel minimalist din Rcykjavik. Şi-ar dori să fie aici, cu ca. Sau. mai degrabă, ca ca să fie acolo, cu el.

- Poate ţi-ai făcut vreun duşman? sugerează Elliot.

Nu-i stă în obicei să-şi facă duşmani, şi majoritatea scriitorilor pe care i-a cunoscut, în general la festivaluri sau alte evenimente, au fost adorabili. încurajatori. Nu şi-l poate imagina pe nici unul făcând aşa ceva. Asta. îşi dă ca scama fulgerată de un fior de spaimă, este opera unui sociopat. Probabil nici nu-l cunoaşte, e cineva care l-

a citit cărţile şi a făcut o fixaţie.
- Am făcut plângere la acelaşi poliţist cu care am vorbit data trecută Agentul Clayton.
- Şi ce măsuri arc de gând să ia?
- Nu ştiu... n-a zis. Ce poale să facă? Faza c... Emilia inspiră adânc. îşi dă scama că a ridicat tonul şi nu vrea să devină isterică. Observă că Jasminc, aşezată pe canapea, s-a răsucit s-o privească. îşi coboară glasul şi se întoarce cu spatele ca să continue: A zis c-am procedat corect instalând camerele. Dar deocamdată poliţia nu prea are ce face.

Elliot pufneşte frustrat la celălalt capăt.
- L-aş omorî pe ala care face asta.
- E doar o prosteală, spune Emilia încercând să-l liniştească; atât pe el, cât şi pe ca însăşi.
- Nu-i poţi cerc ajutorul lui Louise? Trebuie să ai nişte avantaje dacă eşti prietenă cu o poliţistă.
- E în departamentul de delicte grave, care se ocupă şi cu omuciderile. Nu cu fleacurile de genul ăsta.
- Dar ar putea să cunoască pe cineva care să ne aj utc.

Se uită la copii. Wilfic e atent la televizor, iar Jasmin sta rezemată de braţul canapelei, cu genunchii la piept, absorbită de telefon, însă Emilia ştie că aude tot. Sentimentul că trebuie să-i protejeze cu orice preţ o năpădeşte brusc.
- O s-o sun să întreb. Ai dreptate, trebuie să fie nişte avantaje.

Şi ar face orice ca să-şi ţină familia în siguranţă.

După ce l-a vârât pe Wilfie în pat, Emilia discută în bucătărie cu Jasmine despre Jakc, un băiat de care-i place lui Nancy,

când se aude un ciocănit la uşa din faţă. Cu inima băcându-i repede, ii cere fetei să nu se mişte.

- De ce te porţi aşa ciudat? întreabă Jasmine strângându-şi degetele în jurul cănii cu ciocolată caldă.

E într-o pijama puţin cam mare şi în şosete groase, pufoase, carc-i amintesc Emiliei de fetiţa de dinainte de transformarea în adolescentă.

- Nu mă port ciudat, îi răspunde, oferindu-i ceea ce speră că este un zâmbet liniştitor.

- Pari furioasă.

Cu inima în gât, Emilia deschide uşile duble de sticlă şi se uită prin vizor. Răsuflă uşurată văzând părul blond al lui Ottilie şi mantoul ei cu guler de blană.

Când deschide uşa, o izbeşte acrul rece şi umed.

- Ce faci aici?

Ottilie îi împinge o sticlă de vin în braţe şi trece pe lângă bicicleta lui Elliot ca să-şi agaţe mantoul în cuierul de la baza scării.

- Mereu uit cât de imens e holul ăsta. Ca să-ţi răspund la întrebare, da. Elliot m-a sunat. Era îngrijorat. Aşa că stau aici peste noapte. Nu, spune ridicând mâna. Nici să nu-ţi treacă prin cap să mă refuzi.

Emilia n-ar îndrăzni. Şi se bucură de sosirea prietenei sale. Dacă ar fi după ca, casa ar fi plină de oameni, de viaţă şi de râsete în fiecare scară a săptămânii. Elliot e mai rezervat; preferă să fie doar ei patru.

- Bună, mătuşică Ottilie, ciripeşte Jasmine venind în hol cu ceaşca de ciocolată calda în mână. Ce vânt te aduce?

Emilia le maná spre bucătărie şi închide uşile ca să nu-l trezească pe Wilfie. Deschide sticla de vin şi aduce două

pahare.

- Mi-a venit chef să dorm cu voi, îi spune Ottilie fetei, luând paharul de la Emilia.

Jasmine îşi dă ochii peste cap.

- Ştiu că se întâmplă ceva, bombăne în direcţia mamei.

- Nu se întâmplă nimic. Emilia ia o înghiţitura de vin ca să-şi ascundă minciuna. Mi s-au jucat nişte feste, atâta tot.

- Cum ar fi?

- Ah, nişte prostii. Am primit crini fără nici un mesaj, un pescăruş...

- Un pescăruş? ţipă Jasmine.

- Din ceramică, precizează Emilia, observând expresia îngrozită a fetei.

Nu pomeneşte de luminatoare, de păpuşa trol sau de coroana funerară.

- Dar nu de asta am venit, scumpo, intervine Ottilic fluturând din mână. Tatăl vostru e plecat, aşa că ne-am gândit să petrecem o seară între fete.

Neîncrederea e gravată pe faţa perfectă a lui Jasmine. Lângă sprânceană arc o mică cicatrice de când a avut vărsat de vânt, la patru ani, dar altfel tenul ei este fără cusur, o piele la care Emilia poate doar să viseze. Ea suferă de pete hormonale încă din adolescenţă.

- Atunci ma duc la culcare, spune fata. Nu vreau să vă aud povestind a mia oară amintiri din timpul şcolii.

- Nu fi obraznică, o mustră Emilia, apoi o trage spre ea ca s-o sărute. Miroase a ciocolată şi şampon cu mere. Noapte bună. Te iubesc.

- Noapte bună, scumpo 1 strigă Ottilic când Jasmine iese, trăgând ostentativ uşa după ca. Emilia se bucură ca uşile de interior sunt din sticlă, aşa că poale s-o vadă pe Jasmin traversând holul şi urcând

pe trepte. A verificat de zece ori luminatorul din pod de când s-a întors acasă, şi e închis ermetic. S-a gândit chiar să lege o frânghie în junii mânerului, ca să împiedice pătrunderea cuiva pe acolo, dar pentru asta ar avea nevoie de scară, care e în garaj.

- Deci, spune Ottilie îndreptând u-se spre canapelele moi din partea de living a bucătăriei, ce s-a mai întâmplat de când ne-am văzul ultima oară? F.lliot părea zguduit la telefon.

- Nu i-am zis totul. Emilia oftează şi se trânteşte în capătul opus al canapelei, cu faţa la prietena ei. Dintr-odată, îi vine o idee: Nu i-ai pomenit de coroană, nu?

Ottilie se încruntă.

- Ba da. Credeam că-i ziseseşi tu.

Emilia îşi trage picioarele sub şezut. Nu-i de mirare că Elliot a intrat în panică şi a insistat ca Ottilie să vină.

- Aveam de gând, dar nu voiam să-l îngrijorez cât e plecat. N-am vrut să-i zic nici despre luminatoare.

- îmi parc rău. n-am ştiut. Oricum, sunt aici, şi când aflu ce nemernic face asta, o să... o să...

Se joacă distrată cu piciorul paharului de vin.

- Ce-o să-i faci?

- O să-i arăt eu lui.

Izbucnesc amândouă în râs. Asta le spunea intendenta căminului de fiecare dată.

- în orice caz... Ottilie îşi fereşte părul din ochi. Unghiile îi sunt vopsite intr-un roz aprins. în orice caz, trebuie să fie un tocilar pasionat de tehnologic care s-a îndrăgostit lulea de tine şi caută să-ţi atragă atenţia.

- Îndrăgostit lulea! Sunt o mamă grasă, de vârstă mijlocie, a doi copii.

- Nu eşti grasa! Nu fi absurdă. Ai o siluetă minunată. Şi n-ai nici măcar patruzeci de ani. îmi parc râu, dar vârsta mijlocie începe acum la cincizeci de ani, poate chiar la cincizeci şi cinci!

- Dacă spui tu...

- Spun. Deci. Doamne...

Clatină din cap în timp ce-o studiază pe Emilia.

- Ce-i? începi să mă enervezi

- Ba tu mă enervezi! Jonas şi Kristin ţi-au făcut bucala, aşa-i?

- Cum adică?

- Eşti superbă, hună ca pâinea caldă, şi totuşi... nu ştiu, ai o părere atât de proastă despre tine însăţi.

Emilia simte cum lacrimile îi înţeapă ochii şi soarbe din vin ca să-şi mascheze emoţiile.

- Nu toată lumea poate să aibă încrederea în sine pe caic o ai tu. spune, pe un ton voit lejer. E simplu să fii încrezător când ai un metru şaptezeci şi cinci şi semeni cu Claudia Schiffer.

- Aş vrea eu! Nu semăn cu Claudia Schiffer. Şi am şi cu motivele melc de nesiguranţă, după cum ştii. Poate că am greşit dându-i papucii lui Ştefan. la o gură de vin înainte sa continue: Aş da orice să am ce ai tu. Evident, nu situaţia actuală, cu nemernicul.

Emilia râde fără voia ei. Cu Ottilie aici, situaţia nu mai parc atât de sinistră. Arc un talent aparte s-o învioreze.

Ottilie oftează.

- Ca să fiu sinceră, mă cam îngrijorează firma. Tata, drăguţul de el, mi-a împrumutat nişte bani, dar nu ştiu cât mai pot s-o susţin.

- Afacerile nu şi-au revenit?

- Prea puţin. Tipa din Hampton cu care m-am văzut mai devreme are o casă imensă şi vrea s-o ajut la fiecare camera, deci o vreme o să rămân pe linia de plutire. Poate că pur şi simplu obosesc, habar n- ain, spune rezemându-se de perne.

- Ar fi mare păcat dacă ai renunţa. Faci asta de aproape doisprezece ani. Sunt mândră de tine că ai rezistat atât, zice Emilia.

Ottilie nu e cunoscuta pentru consecvenţă. Şi-a luat un răgaz de câţiva ani înainte de a se hotărî să meargă la universitate, însă după un semestru şi-a dat scama că licenţa nu era de ca. Au urmat o mic de slujbe fără viitor, până ce, la aproape treizeci de ani, a ales un curs de design interior. Niciodată n-a avut stare. La şcoală s-au împrietenit datorită copilăriilor asemănătoare, ai părinţi aflaţi la distanţă atât fizic, cât şi emoţional. în cazul Emiliei era vorba de postul tatălui în Royal Air Forcc, pe când Ottilie rămăsese de timpuriu orfană de mamă, iar tatăl ei decisese să se mute în Germania. Deşi au aceeaşi vârstă, pe atunci Ottilic părea mai mare. Mai experimentată, ştiind mai multe lucruri despre lume şi viaţă, aproape ca o sora mai mare, dar Emilia simţea că Ottilie nu era niciodată împlinită, că în permanenţa căuta un lucru imposibil de obţinut care s-o întregească.

Se duc la culcare prea târziu – Ottilie a fost mereu o pasăre de noapte – şi Emilia abia ce-a aţipit, când e trezită de o muzică bubuind prin casă la volum maxim. Se ridică în şezut, dezorientată câteva secunde, apoi inima începe să-i bată nebuneşte, antrenată de valul de adrenalină care i s-a răspândit prin corp. Ce naiba?

Muzica pare să izvorască din toate difuzoarele pe care le-a montat Elliot prin casă. Nici mai mult, nici mai puţin decât „Psycho Killcr” a celor de la Talking Hcads. Sare din pat şi fuge pe coridor. Jasmine şi Wilfie au ieşit din camere cu pârul ciufulit şi expresii nedumerite, şi se strâng tustrei în braţe, pradă şocului, pana când Ottilic se năpusteşte de la mansardă, culmea eleganţei într-o cămaşă de noapte lungă, de mătase.

- Ce pizda... L’ps, scuze.

îşi duce mâna la gură şi se uită la Wilfie.

Emilia trebuie sa strige din toate puterile ca să-i ceară Alexei să oprească muzica. în clipa următoare se lasă o linişte binecuvântata.

- De ce s-a pornit muzica în toiul nopţii? întreabă Wilfie privindu-şi mama cu ochii lui mari, căprui.

Ea îl îmbrăţişează şi-l sărută pe creştet.

- Alcxa trebuie să fi făcut o greşeală. E în ordine.

- Poate s-a stricat, spune Ottilic, privind-o îngrijorată peste capul băiatului.

- Avem cum să deconectăm difuzoarele? întreabă Jasmine. $i de ce-i aşa de frig?

Emilia se întoarce spre scara care duce la mansardă. Simte un fior pe ceafă.

- Slali aici, le ordonă copiilor.

O aude pe Ottilie chiar în spatele ei în timp ce aleargă pe trepte. Aşa cum se temuse, luminatorul e larg deschis.

îi vine să plângă.

- Dar am verificat de atâtea ori... Eu...

Simte sângele scurgându-i-se din obraji.

Ottilie ii aşază o mână liniştitoare pe braţ.

- Trebuie să existe o explicaţie.

Se întorc la copii, care au rămas pe

palier. Până şi Jasmine pare îngrijorată şi-l ţine pe Wilfie pe după umeri.

Emilia încearcă să-şi ascundă panica din glas.

- E OK. Am rezolvat. Mergeţi la culcare.

După ce l-a instalat pe Wilfie în patul de deasupra, a potolit-o pe Jasmine şi a închis luminatorul de la mansardă, coboară în bucătărie împreună cu Ottilie.

- Luminatoarele sunt şi ele conectate la Alcxa, nu-i aşa? spune Ottilie aplecându-se să cerceteze dispozitivul Echo alb de pe raftul de deasupra chiuvetei.

- Da. Elliot a organizat totul prin aplicaţie.

Ottilie se îndreaptă de spate cu mâinile în şolduri, fără a-şi dezlipi ochii de la Alexa.

- Hmm. Am impresia că cineva a pătruns în sistem şi-i dă instrucţiuni să facă toate chestiile astea.

Bineînţeles. Cum de nu s-a gândit la asta? La urma urmei, a scris-o în volumul patru, *Cine zace dedesubt.* Ucigaşul din cartea aceea locuia în subsolul unei case şi teroriza familia de deasupra prin intermediul dispozitivelor digitale.

- Slavă Domnului că n-ai pivniţă, spune Ottilie, de parcă i-ar fi citit gândurile.

lö

Daisy 2005

lat-o, aşadar, pe Daisy, în vârsta de optsprezece ani, locuind împreună cu tatăl şl mama ei vitregă, Shannon, intr-un oraş situat departe de cel în care- şi petrecuse primii zece ani de viaţă. Fericită, probabil, deşi aproape jumătate din existenţa ei de până atunci n-o avusese alături pe iubita ei

mamă, încercase să afle tot ce se putea despre ucigaşul mamei, dar erau surprinzător de puţine informaţii. Tatăl ei se străduise s-o ocrotească, hotărând să se mute cu toţii din orăşelul lor de pe litoralul din Devon până hăt departe, la Pocklington, în Yorkshirc.

La început era prea mică pentru a înţelege pe deplin ce i se întâmplase mamei, dar din frânturile de conversaţie la care trăsese cu urechea, din vizitele poliţiştilor şi convorbirile telefonice, aflase că fusese ucisă. Iar semnul de pe gleznă, era sigură, fusese făcut de iubitul secret. îi arătase tatălui ei ziarul cu mâzgălclilc pe margine, îi spusese despre bănuielile ei în privinţa amantului. Tatăl o ascultase şi-i luase în serios observaţiile. Chiar organizase o întrevedere cu o dctcctivă posomorâtă care, în mod limpede, nu ştia cum să i se adreseze unei fetiţe de zece ani. Daisy auzise şoapte schimbate între adulţi despre un „ucigaş în seriale”, ccca ce o făcuse să-şi imagineze un criminal care se uita toată ziua la televizor. Idcca găsirii lui nu-i dăduse pace de-a lungul întregii adolcsccnţc.

- A mai ucis şi alte femei, spusese tata într-o zi, când avea vreo cincisprezece ani şi-l implorase să-i dezvăluie mai multe despre moartea mamei. O femeie înainte de mama ta şi câteva după aceea. Poliţia o să-l prindă până la urmă.

O mira nespus faptul că nemernicul reuşise să scape până acum. Să omori în văzul tuturor, şi încă în Devon! Nu fusese o coincidentă că alesese sa se înscrie la universitatea din Exctcr. Ştia că trebuie să fie în sud-vest – nu putea face nimic din nordul Yorkshirc-ului.

în ziua în care o condusese la

universitate, tatăl ei dăduse mai încet radioul şi-i spusese pe un ton foarte serios:

- Sper că n-ai vreo idee creaţă să-l cauţi pe individul despre care crezi că ţi-a omorât mama. Trebuie să laşi totul în seama poliţiei, mă auzi, Daisy? E periculos.

- Bineînţeles, pufnise ca drept răspuns.

Şi ce putea să facă de fapt, în afara de a lua din când în când autobuzul de la universitate până în orăşelul ei de pe litoral, la periferia Plymouth-ului. ca să scruteze străzile, magazinele, galeriile comerciale, ţărmul în căutarea Mâzgălitorului? Pentru că ca avea ceva ce nu mai avea nimeni, nici măcar poliţia. Fa îl vdzwse. îşi urmărise mama lăsându-l să intre pe furiş în casă şî lăsându-l să iasă pe furiş. Văzuse mâzgăliturilc de pe ziare. E drept, nu-i văzuse bine faţa, dar Ic spusese poliţiştilor despre părul lui blond ţepos, cu două vârtejuri, despre gâtul lui gros. îi ziseseră c-o să încerce să afle identitatea iubitului misterios al mamei, măcar ca să-l elimine din cercul suspccţilor. Dar, din câte ştia ea, respectivul nu fusese găsit niciodată.

Şi apoi, în primul semestru de la universitate, totul s-a schimbat când a făcut cunoştinţă cu Ash.

• I

19

în următoarele câteva zile, Emilia se vede obligată să împingă evenimentele recente intr-un colt îndepărtat al minţii. E ocupată cu pregătirile pentru lansarea ediţiei broşate din Omul pierdut şi a primit corecturile la *Ultimul ei capitol.* Vrea să le verifice cât mai repede cu putinţa, ca să-i trimită manuscrisul lui Hannah înainte ca

redactoarea ei să plece în concediu de maternitate. Se îngroapă în muncă, recunoscătoare pentru că-i distrage atenţia, lucrând de zor ca să termine.

Elliot soseşte cu numai două orc înainte de momentul când trebuie să plece la lansare. Emilia abia ce s-a întors cu copiii de la şcoală, aşa că e dezordine, farfuriile de la cina de aseară sunt încă în chiuveta, masa din bucătărie e acoperită cu lecţiile lui Jasmine şi cu cartoane decupate pentru tema la engleză a lui Wilfie. Simte o înţepătura de vinovăţie, apoi îşi aduce aminte câtă treabă a avut. Totuşi, se grăbeşte să umple maşina de spălat vase îndată ce aude cheia lui în încuietoare.

El pare obosit, dar mulţumit când intră în bucătărie. O cuprinde cu braţele pe după talie în timp ce Emilia e aplecată deasupra maşinii de spălat vase şi-şi aşază obrazul pe umărul ei.

- Nu pot să-ţi spun ce bine e să fiu acasă.

Ea se întoarce să-l îmbrăţişeze.

- Vai, ce mă bucur că te-ai întors!

Toată anxietatea din ultimele zile dispare. Acum relaxată, se lipeşte de cl inspirându-i mirosul familiar, cald. El o sărută, apoi se retrage şi întreabă unde sunt copiii.

- în camera de joacă. Le-am zis că pot să vină şi ei la lansare.

Elliot se încruntă când se uită de jur împrejur, dar nu spune nimic.

- Perfect Mă duc să-i văd.

Iese din bucătărie, iar ca continuă să umple maşina de spălat vase. Peste cinci minute, Elliot se întoarce cu ambii copii după el. Trebuie sa le fi spus să facă ordine, pentru că, pe tăcute, deşi fără tragere de inimă, încep să-şi strângă lucrurile. Wilfie oftează de cel puţin cinci

ori în timp ce-şi adună bucăţile de carton. Emilia îşi înăbuşă iritarea, dorindu-şi ca Elliot să se destindă în fine şi să le povestească despre călătorit, în Ioc să vâneze cu încăpăţânare orice urmă de dezordine.

- Să fiţi gata la şase, le zice copiilor când se grăbesc să se retragă după ce au terminat.

În chip de răspuns primeşte două mormăieli.

- Ai fi putut să fii rnai drăguţ cu ei, spune ea când se închide uşa. Mai ales cu Wilf. I-a fost tare dor de tine.

Elliot se întunecă la faţă.

- îmi parc rău... nu m-am gândit. Le-am adus cadouri. Scoate din geanta de voiaj doi dani de pluş şi, ţinându-i în mâini, ii face să vorbească unul cu celălalt pe voci piţigăiate până ce Emilia izbucneşte în râs. Mă duc să Ic dau copiilor, spune.

Cât e singură, termină curăţenia în bucătărie. Elliot se întoarce cu un aer mai destins. O ia de mână,

- Hai să profităm de astea cinci minute pe care Ic mai avem până la plecare. Se aşază amândoi pe canapea, apoi o îndeamnă: la zi, ce s-a mai întâmplat cât n-am fost acasă?

Emilia îşi încrucişează gleznele şi-i povesteşte despre noaptea în care Ottilic a venit sa stea cu ca.

El îşi trece mâna prin pâr şi trage de nodul cravatei ca şi când l-ar strangula.

- Cred că avem nevoie de mai multe măsuri de securitate. Ai schimbat parola la Alexa?

- Bineînţeles. Pe loc. Am pus una mai complicată.

- E posibil ca cineva s-o fi aflat pe cea de dinainte?

- Habar n-am. Nu-mi dau seama cum ar fi putut. O păstrez laolaltă cu celelalte pe telefon, şi copiii n- o ştiu, dar.... oftează ca ridicând din umeri.
- O să-l rog pe tata să facă rost de nişte camere ca lumea, spune ei întinzându-se s-o ia de mână. Doar ca să fim siguri.

Lansarea de carte are loc intr-o mică librărie independentă din Richmond, numită Prăvălia din Colţ. Nu şi-a invitat decât familia şi prietenii. Lansările nn-i fac plăcere – detestă să fie în centrul atenţiei şi ambele ei nunţi au fost evenimente restrânse, intime, deşi cu Jonas n-avusese de ales, pentru că era însărcinată. Prietenii ei au incurajat-o mereu să facă o lansare, deşi e conştientă de motiv: reprezintă un pretext ideal ca să se întâlnească şi să bea. Ştie că Elliot nu agreează astfel de ocazii şî că-i vine greu să se alic prea aproape de Jonas. La un moment dat. i-a zis că nu înţelege de ce-i invită Emilia pe el şi pe Kristin, nici de ce ei acceptă să vină. Dar sunt familia lui Jasmine, deci parte din familia ei. Şi au trecut ani buni de la ultima ei lansare de carte.

- I-ai invitat pe părinţii tăi? întreabă Elliot.

Toarnă prosecco în pahare în timp ce aşteaptă să se adune publicul. Wilfie şi Jasmine stau pe singura canapea din librărie, deja plictisiţi.

- Da, dar cine ştie dacă o să vină ?

Au mai participat la o singură lansare, cea a volumului de debut.

Elliot îi strânge braţul în semn de compasiune. Emilia se îndepărtează când le vede la uşă pe redactoare şi pe agenta de publicitate, Ava. Hannah parc gata să nască dintr-o clipă în alta şi se ţine cu mâna de şale când o salută pe Emilia. Ava,

care are ccl mult douăzeci şi cinci de ani, părul lung până la talie şi un zâmbet veşnic întipărit pe faţă, rcaranjează exemplarele din OmziJ pierdut pe masă.

în scurt timp, nu mai ai unde să arunci un ac în mica librărie. Drummond, agentul ei literar, soseşte împreună cu soţia lui foarte elegantă. Acum la aproape şaptezeci de ani, se iubesc din copilărie şi încă par foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Ottilic e în colţ, stă de vorbă cu Rob, un alt autor de romane poliţiste, prieten de-al Emiliei. F. chipeş, burlac şi pare să aprecieze conversaţia cu Ottilie, care practic l-a ţintuit de un raft cu cărţi. Ea arată superb intr-o rochie roşie decoltată, cu ruj asortat şi părul blond, lung, coafat perfect. Emilia şi-ar dori să se simtă la fel de sigură pe sine în rochia pe cart şi-a cumpărat- o pentru această ocazie.

Se uită în jur, căutând-o pe Louise. A zis c-o să treacă pe la librărie în drum spre casă, dar n-o zăreşte prin mulţimea de chipuri. Sunt putini oameni pe care nu-i recunoaşte – poate partenerii prietenilor ei dar inima îi stă în loc atunci când ii vede. Oare hărţuitorul ei e aici? Işi aminteşte ce i-a zis femeia de la florărie despre un bărbat de treizeci şi ceva de ani care a venit să dea comanda pentru coroană. Emilia a sunat-o ieri să întrebe daca vorbise cu colegul ei şi dacă acesta credea că acelaşi bărbat comandase şi buchetul de crini. Răspunsul a fost afirmativ. Oare este aici vreun tip care să corespundă descrierii? Ochii îi rătăcesc prin sală, şi aproape că sare în sus când o mână îi prinde umărul cu putere.

Este Elliot. Abia dacă l-a văzut toată scara. Ştie că a stat cu Wilfie. Nancy e aici cu mama ei, Marele, deci Jasmine măcar e

ocupată.

- Eşti bine? o întreabă cl cu o expresie îngrijorată. Emilia încuviinţează din cap.

- Doar că... mă tot gândesc. Se poate ca tipul să fie aici?

Presupune că e bărbat, pe baza informaţiilor de la florărie.

- Nu-l lăsa să-ţi distrugă seara...

Elliot se opreşte brusc văzând cum Kristin şi jonas intră braţ la braţ în librărie şi se duc glonţ spre locul unde Pam, patroana, împarte băuturi.

- Să fii drăguţ, îl avertizează Emilia.

- Când nu sunt? i-o întoarce cl cu un zâmbet larg. Ea supraveghează sala. În ciuda vremii ploioase, în

librărie e cald, iar invitaţii sunt înghesui# unii în alţii. Zumzetul conversaţiilor ajunge ¡rână la ca difuz.

- Speram că Louise o să vină, ca să vă fac cunoştinţă. Poate totuşi reuşeşte să ajungă. Of, la naiba. Uite cinc-a apărut.

Elliot face ochii cât cepele când îi urmăreşte privirea. Părinţii ei tocmai au intrat în librărie. Mama ei poarta un cojoc somptuos, întunecat de ploaie la umeri, iar tatăl ei e ţeapăn şi milităros în haina Barbour şi şapca de tweed. Emiliei nu-i vine să creadă că s-au aventurat până aici pe o asemenea vreme. Rămân la uşă, părând uluiţi, şi Elliot se duce spre ei, dar se opreşte când vede că i-a interceptat Jonas.

Se întoarce spre Emilia cu un aer dezamăgit. La un moment dat, ea a făcut greşeala de a-i spune cât de mult îl îndrăgise mama ei pe Jonas, şi ştie că Elliot îşi face griji că nu-i atât de apropiat de socri. Dar e greu să te apropii de ei.

- Mă duc să văd ce face Wilfie, spune el. Tu socializează, e lansarea ta.

îl priveşte croindu-şi drum prin mulţime până la zona destinată copiilor, unde se află băiatul lor. Jasmine şi Nancy chicotesc pe canapeaua de culoarea gălbenuşului, uitându-se amândouă la telefonul lui Jasminc. Emilia zâmbeşte în sinea ei. amintindu-şi de Ottilic şi de ca însăşi la aceeaşi vârstă. Se bucură că Elliot stă cu ochii pe copii. Nu se poate dezbăra de senzaţia că persoana care a orchestrat toate incidentele din ultima vreme ar putea să se afle în această încăpere sau, în cel mai bun caz, s-o urmărească de afară.

Se îndreaptă spre părinţii ei şi spre Jonas. intrebându-se pe unde o fi Kristin.

Tatăl ei face un pas înainte când o vede, cu ochi strălucitori.

- Buna, scumpa mea.
- Emilia dragă, spune mama ei, sărutând-o fără să-i atingă obrajii. A venit multă lume.
- Mulţumesc din suflet că aţi venit, zice Emilia, care nu i-a mai văzut de la Crăciun.
- Mi-a plăcut foarte mult cartea, spune tatăl ei pe tonul lui potolit. Am citit-o în ediţia cartonată.
- A cumpărat-o. în ciuda preţului, intervine mama, l-am zis că n-ar trebui să plătească pentru ca. ţinând cont că fata lui a scris-o. Sper că pentru următoarea o să primim un exemplar de semnal.

Jonas se întoarce spre ca pentru prima oară şi ridică o sprânceană. Emilul încearcă să nu zâmbească.

- Sunt sigură că se poate aranja, spune.
- Ştiţi ce face în următorul volum? zice Jonas. O omoară pe Miranda Moodyl

Tatăl ei icneşte.

- Doar nu faci aşa ceva!
- Jonas, şuieră Emilia, nu distruge surpriza!

Mâna lui Jonas zboară să-i acopere gura.

- Scuze.

Mama ei işi scoate cojocul şi şi-l aşază pe braţ.

- Ei bine, eu n-am citit nici un volum. Nu-mi plac romanele poliţiste. Sunt şi aşa destule poveşti deprimante la ştiri. Nu înţeleg de ce nu poţi serie ceva mai optimist, draga mea. Ceva amuzant.

- Poate pentru că Em n-are simţul umorului, glumeşte Jonas. alcgându-se imediat cu un ghiont.

- Trebuie să-l fi avut dacă m-am măritat cu tine, ripostează ea.

- Au!

Jonas râde, şi o buclă blondă îi cade peste ochi.

Mama ei işi strânge buzele în semn de dezaprobare faţă de atitudinea lor jucăuşă, de parcă ar prefera să-i vadă ccrtându-se.

- Unde-i soţia ta actuald, Jonas? întreabă pe un ton glacial, ca şi când ar fi fost însurat de zece ori.

Jonas arată cu capul spre locul unde Kristin stă de vorbă cu Marcic. Foarte aproape de ele, Ottilic face conversaţie cu Rob. şi Emilia observă cum Kristin aruncă din când în când priviri spre fosta ei prietenă. Se întreabă dacă o să încerce s-o abordeze.

îşi întoarce atenţia spre părinţii ei şi Jonas.

- Nepoţii voştri sunt cu Elliot în spatele librăriei, dacă vreţi să-i vedeţi.

O enervează comportamentul lor distant. Abia daca întreabă ce mai fac Wilfie şi Jasmine.

- Sigur că vrem. Vino, Hugh, spune mama ei, înşfăcând braţul soţului şi trăgându-l după ca prin aglomeraţie.

Emilia răsuflă uşurată.

- Nu s-a schimbat nimic, râde Jonas. M-a

surprins că au vorbit cu mine.

- Le erai foarte drag. întotdeauna o făceai pe mama să râdă.

- Acum nu mai reuşesc, spune cl vârându-şi mâinile în buzunarele sacou lui de lână. Din câte văd. şi Elliot mă evită,

- li vine greu. E stânjenitor.

- Singurii oameni care ar trebui să se simtă stânjeniţi suntem noi, şi nu ne simţim, nu? Totul e de domeniul trecutului.

Asta-i problema cu fostul ei soţ. Vrea să măture gunoiul după uşă, astfel încât purtarea lui sa nu aibă consecinţe. Toată lumea să uite şi să meargă mai departe, Dar unii au o memorie de elefant, şi mama ei adoră să ţină ranchiună ani buni. Arc nevoie de foarte puţine motive ca să deteste pe cineva.

- Ştii cum e mama. Cel mai inie pretext ii e de ajuns ca să se simtă ofensată. A suferit enorm când ne-am despărţit. Erai nul pe care nu l-a avut niciodată.

Cu obrajii înroşiţi, Jonas soarbe din prosccco.

- Oricum, ccl mai important e dacă eşti mulţumită de seara asta.

- Chiar sunt, să ştii.

„Chiar dacă hărţuitorul meu s-ar putea să fie chiar aici'*, se gândeşte, dar păstrează ideea pentru sine. Nu i-a spus nimic despre asta lui Jonas şi nu vrea s-o facă acum.

- Pari surprinsă.

- Ştii că nu e genul meu de eveniment.

El zâmbeşte înţelegător.

- Ştiu, Em, dar e o realizare extraordinară. Sunt mândru de tine, sper că ştii asta. Ţin minte cât de mult ţi-o doreai. Cum vorbeai despre visul tău de a deveni romancieră. Şi ai reuşit.

Ochii lui se aţintesc în ai ei, iar încăperea parc să se micşoreze. Emilia se lasă purtată

spre momentul primei lor întâlniri, spre sentimentele pe care le-a încercat atunci. Când totul mergea bine. îşi coboară privirea.

- Mersi, Jonas. înseamnă foarte mult pentru mine.

îşi zâmbesc timid. Chiar atunci, Ottilic îşi face apariţia lângă ei.

- Nu te-am văzut de un car de ani, ii spune lui Jonas.

- Bună, Ottilic, murmură el răsucindu-şi paharul intre degete.

Emilia se încordează, amintindu-şi că i-a povestit lui Ottilic despre flirtul lui Jonas cu colega de birou. „Te rog, nu spune nimic", o imploră pe tăcute.

- la zi, cum o duci, Măciucă? întreabă Ottilie.

Emilia tresare la auzul vechii lui porecle. Ochii albaştri ai lui Jonas se măresc puţin, dar prefera să nu ia în seamă ironia.

- Foarte bine. Tu?

- Ce drăguţ că tu şi *soţia* ta aţi venit în seara asta!

Deschide gura să continue, dar o închide la loc văzând privirea de avertisment a Emiliei. Tocmai acum alege şi Kristin să li se alăture.

- S-a reunit banda în formaţie completă, comentează muşcător Ottilie.

- Mă bucur să te văd.

Zâmbetul lui Kristin este cald, parcă având nevoie de încurajare, şi Emilia nu poate uita ce i-a povestit Ottilie despre convorbirea telefonică.

Fără să răspundă, Ottilie soarbe din pahar.

Kristin îşi drege glasul; Emilia ii observă nervozitatea.

- Voiam să-mi cer scuze pentru seara

trecută. Se întoarce să-i explice Emiliei: Am sunat-o pe Ottilic. A fost o chestie prostească, făcută la beţie. Voiam doar nişte sfaturi despre designai interior şi... ei bine... sunt sigura ca ţi-a zis.

- Mi-a zis, confirmă Emilia, încercând să adopte un ton cât mai rece.

Nu merge. E lamentabilă cân-d vine vorba să înfrunte pe cineva. încă un motiv pentru carc-i place să scrie ficţiune: pe pagină poate fi îndrăzneaţă
şi neînfricată aşa cum n-ar putea niciodată în viaţa reală.

- îmi parc râu, ii spune Kristin.

Iar Emilia se întreabă pentru ce-i pare râu: pentru apelul către Ottilie sau pentru ceea ce-a făcut acum peste un deceniu. N-arc mult timp să reflecteze, pentru că îşi face apariţia Ava, care o ia să-i prezinte un jurnalist.

Următoarea oră e un vârtej de discursuri, conversaţii de specialitate şi taclale cu prieteni din branşă. N-o vede pe Kristin pe nicăieri şi se întreabă dacă nu cumva s-a dus acasă. Speră că Ottilie n-a făcut vreo gafă.

Se pregăteşte să meargă la Marele, când surprinde ceva la fereastră cu coada ochiului. O faţă este lipită de geam, cu trăsăturile distorsionate de lumini şi de condens. Inima îi stă în loc. E hâr|uitorul, o ştie. Se împinge cu disperare prin mulţime, dar îi ia cinci minute să ajungă la uşă, pentru că trebuie să scape mai întâi de Marcic şi apoi de Hannah.

Nu-şi poate ascunde dezamăgirea, ştiind că persoana care a fost acolo probabil că a plecat. Sau mai rău, s-a strecurat înăuntru şi e undeva printre invitaţi. Deschide uşa cu putere, lăsând să pătrundă un val de aer

rece. Lumina din librărie formează un dreptunghi licăritor pe trotuarul ud. scoţând în evidenţa două persoane care par sa aibă o discuţie încinsă. Tac când o observă pe Emilia, iar cea mai înaltă, o femeie într-o rochie scurtă, îşi înclină umbrela astfel încât faţa îi devine vizibilă. Spre uimirea Emiliei, e Kristin. Are o ţigară în mână. Crezuse că s-a lăsat de mult. Cealaltă persoană se întoarce spre ea. Este Louise.

- Lou! Ai venit Este – îşi mută privirea de la ea la Kristin este totul în regulă?

Păşeşte pe trotuar. Kristin scoate un rotocol de fum.

- Scuze, era asa de cald înăuntru, că am ieşit la o ţigară şi am dat nas în nas cu prietena ta.

Louise parc stingheră, îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Ţine mobilul în mână şi poartă un impermeabil lung cu gluga trasă. Oare faţa ei o zărise pe geam?

- Mă bucur aşa de mult că ai putut să viii Intră, ii spune Emilia.

- îmi parc teribil de râu, tocmai intram, dar am primit un mesaj, spune poliţista arătându-i telefonul. Sunt chemată la muncă.

- Ah, nu, ce păcat! Elliot spera să te cunoască în sfârşit

- Scuze, trebuie să fug. Dar...

îşi coboară gluga, fără să-i pese că se udă pe păr. Arc o mină îngrijorată.

- Ce-i?

- Păi... când am ajuns, înainte să iasă Kristin...

- Se parc că a văzut pe cineva, o întrerupe Kristin, aruncându-şi ţigara şi strivind-o pe trotuar cu călcâiul. Un tip la pândă. Oricum, a plecat, continuă ridicând din umeri. Eu intru, am îngheţat aici. Mi-a

făcut plăcere, Louise.

Louise nu spune nimic. Se uită amândouă cum Kristin îşi închide umbrela şi deschide uşa, făcând lo-c unor hohote de râs şi mirosului de arahide sărate. Se închide încet în urma ei, cufundând iarăşi strada în tăcere.

Emilia îşi strânge braţele în jurul corpului. Părul a început să i se încreţească de la umezeală.

- F totul în ordine?

- N-am vrut să zic mare lucru în faţa lui Kristin. N-aveam idee cât ştie. E ciudată... Parc să aibă ceva cu tine.

Emilia face un pas spre ea.

- Ce vrei să spui?

- Imediat ce şi-a dat scama că suntem prietene, a început să mă interogheze. Serios, ar fi o poliţistă grozavă.

- Despre ce?

- Despre tine şi Elliot. Cât de fericiţi sunteţi, dacă-mi vorbeşti vreodată despre Jonas. A fost bizar.

Era cam ameţită, cred, dar oricum, nu asta voiam să zic. Ezita câteva momente, apoi reia cu o expresie serioasă pe chip: Am văzut pe cineva, Em. Un bărbat. Stătea aici, la vitrină, uitându-se înăuntru. L-am strigat, dar a fugit când m-am apropiat.

Emiliei i se face râu. Era cl. O ştie. Se uită pe stradă, de parcă s-ar aştepta să-l vadă în depărtare, dar nu e nimeni.

20

Emilia îşi predă manuscrisul corectat o săptămână mai târziu şi, conform promisiunii, li-l trimite prin c-mail lui Elliot, Trevor, Ottilie, Louise şi Jonas, ştiind că acesta o să i-l dea şi lui Kristin, deşi ideca

n-o entuziasmează. N-a uitat ce i-a spus Louise despre întrebările deplasate ale lui Kristin. l-l trimite şi tatălui ei, după observaţia acida a mamei de la lansare. Chiar şi Jasmine vrea un exemplar.

- Trebuie să ştiu cum o omori pe Miranda, i-a explicat Înainte ca Emilia s-o poată întreba de ce e atât de dornică.

- Cărţile mele sunt cam sinistre pentru tine.

Jasmine şi-a dat ochii peste cap.

- Fac şaisprezece ani în octombrie. Şi m-ai lăsat să văd un film pentru adulţi.

Se referea la frumuseţe tnncrfaind. pe care îi dăduseră voie să-l vadă într-o seară, când Wilfîc era deja în pat, numai pentru că nu era excesiv de violent. Jasmine nu-i îngăduise să uite asta de atunci.

- O să vedem.

- Ceea ce înseamnă „nu", s-a indignat Jasmine.

Din fericire, nu s-a mai întâmplat nimic după lansare. Schimbarea parolelor de la Alexa a pus capăt episoadelor cu deschiderea luminatoarelor şi pornirea din senin a muzicii, dar Emilia e permanent în alertă, aşteptându-se la tot ce poate fi mai rău ori de câte ori ajunge acasă. îşi da seama că abia dacă a ieşit toată săptămâna, ai excepţia drumurilor la şcoală ca să-l ia pe Wilfie.

- Cred că avem nevoie de o excursie, spune Elliot intr-o scară. Ştiu cât te apasă chestia asta. Ai nevoie de o schimbare de peisaj. De o pauză.

Emilia e de acord, asa că se duc în Cornwall pentru o săptămână în timpul vacanţei de Paşte. Odată cu trecerea zilelor, plimbările lungi pe plajă, cutreierarea străduţelor întortocheate şi vizitele în magazine şic şi cafenele reuşesc

s-o destindă. Când se întorc la Londra şi constată că n-au primit nici pachete sinistre, nici flori, nu i se pare neplauzibilă ideea ca persoana care o hărţuia să se fi plictisit.

Vineri, În timp ce încuie uşile ca să se ducă în oraş să ia nişte haine de la curăţătorie, Emilia aude paşi în spatele ti pe alte.

Se răsuceşte brusc, cu cheile în mână, cu inima bubuind. O tânără stă la mai puţin de doi metri de ca, la baza treptelor.

- îmi cer scuze, n-am vrut să vă sperii. Sunteţi Emilia Ward?
- Cine vrea să ştie?

Teama o face neobişnuit de înţepată. Coboară treptele şi o măsoară cu privirea pe necunoscută: aproape treizeci de ani, păr roşu buclat, ţinuta elegantă, cu pantaloni negri şi un blazer în carouri. Soarele a ieşit dintre nori şi se reflecta în bălţile de pe jos, iar cireşul a înflorit, astfel că petalele lui acoperă deja iarba din jur.

Femeia îi întinde mâna.

- Sunt Gina Osbourne. Colaborez cu *The Mtrror* şi aş dori să vă iau un interviu.

Emilia o priveşte surprinsă. Fără să-i strângă mâna, îi răspunde:

- Să-mi luaţi un interviu? Mic? De ce?
- Din cauza a ccca ce vi se întâmplă. Incidentele bizare care copiază secvenţe din cărţile dumneavoastră. Apropo, îmi plac la nebunie, le-am citit pe toate.
- Ah, păi... mulţumesc, dar... nu sunt sigură. Emilia se simte încolţită. Transpiraţia i s-a adunat la subsuoară, iar haina de lână pe care o poartă i se pare dintr-odată sufocantă. De unde aţi aflat despre asta?
- Un jurnalist nu-şi poate dezvălui niciodată sursele. Femeia scoate un mic

hohot de râs care seamănă cu lătratul unui terier Jack Russell. Ar fi o publicitate extraordinară pentru noua dumneavoastră carte. Am auzit că vă omorâti eroina.

Stinghereala i se intensifică. De unde o fi auzit? N-a spus aproape nimănui. Se gândeşte la Ava, agenta de publicitate, conştientă că ca ar încuraja-o să facă interviul. Nici un fel de publicitate e publicitate proastă şi aşa mai departe.

- Cred că a încetat, oricum.

Dacă o spune cu glas tare, poate că e şi adevărat.

- Ce a încetat? se încruntă Gina-

- Păi, hărţuiala, cred că aşa s-ar putea numi. Deşi nu ştiu dacă e cuvântul potrivit. E mai curând un deranj, şi, cum ziceam, nu s-a mai întâmplat nimic de o vreme.

- Aha. Gina Osbourne parc dezamăgită. Faptul că s-au întâmplat deja toate aceste lucruri este fascinant şi ar duce la un articol senzaţional. Le-aţi putea povesti cititorilor şi despre noua dumneavoastră carte.

Zâmbeşte, ridicându-şi sprâncenele deschise la culoare într-o rugăminte tăcută.

- Nu sunt sigură, spune Emilia. Ultimul lucru pe care vrea să-l facă e să-l enerveze pe hărţuitor. T-ar putea da un motiv să se reapuce de treabă. Trebuie să verific cu editorii mei.

Şi cu poliţia.

- Bine. în regulă. Vă las cartea mea de vizită. Vă rog să mă sunaţi dacă va hotărâţi să vorbiţi despre asta. Cum ziceam, ar lî o publicitate nemaipomenită pentru noul volum.

Emilia ii mulţumeşte, ia cartea de vizită şi o pune în buzunar. Aşteaptă ca jurnalista să urce în maşină, apoi se îndreaptă spre oraş.

în scara aceea, după ce-l culcă pe Wilfie, îi împărtăşeşte lui Elliot îngrijorările ei. Jasmine stă peste noapte la Nancy, aşa că sunt doar ei doi, rclaxându- se cu un pahar de vin în faţa unui film de televiziune la care nu sunt atenţi decât pe jumătate. S-a schimbat în cămaşa de noapte de mătase ivorie care e preferata lui Elliot şi sta cu picioarele în poala lui. El îi masează glezna goală, împiedicând-o să se concentreze.

- Crezi ca ar trebui să-i dau un interviu jurnalistei âsteia?
- Ai întrebat-o pe agenta de publicitate?
- Am vorbit cu ca azi-dimineaţă. A fost de acord că ar fi o reclamă bună, dar a zis că nu trebuie s-o fac decât dacă mă simt în largul meu. Dar nu ştiu cum mă simt. Tot oscilez. Principala mea grijă e c-o să-l aţâţ pe tipul care face asta.
- Ba dimpotrivă, asta l-ar putea face să se oprească, spune Elliot blând, cu ochii lui ca ciocolata lichidă licărind în penumbră. Poate că aşa arc expunerea pe care o voia. De care avea nevoie. Poate că ar trebui sa spui că ai anunţat poliţia, iar asta o să-l sperie. Sunt sigur că citeşte toată presa.

Emilia soarbe prelung din chardonnay. Louise a sunat-o săptămâna trecută şi i-a spus că o pune în legătură cu un coleg care se ocupă de cazurile de hărţuire: agentul Anthony Haddock. Acesta a vizitat-o ieri şi a ascultat răbdător toată povestea. Era destul de tânăr – mai tânăr decât ca, oricum cu păr şaten, o faţă de puşti, pistruiată şi încheieturi foarte subţiri. Nu arăta ca un detectiv, nici nu părea suficient de puternic încât să poată proteja pe cineva. N-a părut deosebit de îngrijorat şi i-a spus că procedase corect instalând camerele şi sistemul de alarmă, dar trebuia să-l informeze imediat dacă se mai

întâmpla ceva. L-a sunat mai devreme ca să-i ceară sfatul despre interviu, şi el n-a părut să creadă că ar fi o problemă.

- E adevărat, îi zice acum lui Elliot, rotindu-şi paharul. O să spun tot ce pot ca să-l sperii.

El se apleacă şi o sărută uşor pe buze.

- Hai în pat.

O ia de mâna şi o conduce spre uşă. Surprinsă că Elliot a lăsat paharele de vin pe măsuţa de cafea, Emilia ii cere Alexei să stingă lumina.

S-au dezbrăcat reciproc şi au aterizat în pat, când telefonul lui Elliot se aprinde.

- Nu-l băga în seamă, murmură ea, dar el se ridică în şezut.

Razele lunii filtrate de oblon cad pe trupul lui. iluminându-i umerii musculoşi.

- Nu pot. E aplicaţia camerei. E o alertă că a intrat cineva pe alee.

Dorinţa pe care o simţea cu numai câteva clipe mai devreme se evaporă, şi o sudoare rece îi acoperă corpul. Se ridică şi ca, cu inima bălându-i frenetic. Elliot se uită concentrat la ecranul telefonului. Fereastra de la dormitor dă spre grădina din spate. El sare din pat gol-puşcă, îşi apucă halatul din cuierul de pe uşă şî-l îmbracă în grabă în timp ce se năpusteşte afară.

- Stai aici. Mă duc în camera lui Jasmine, sa mă uit pe geam de acolo.

Emilia se holbează la spinarea lui, prea înspăimântată ca să se mişte. Poate e doar o pisică din vecini, sau vreun animal sălbatic, îşi spune plină de speranţă, dar inima i se zbate atât de năvalnic în piept, încât se teme c-o să facă stop cardiac. Inspiră adânc de câteva ori, însă, văzând că Elliot nu se întoarce, nu mai suporta. îşi culege cămaşa de noapte de pe jos, şi-o pune repede şi iese din dormitor, aruncând

o privire în camera lui Wilfie, care, din fericire, doarme buştean, şi apoi în cea a fiicei sale.

Elliot stă la fereastră; a deschis obloanele, încăperea e cufundată în beznă, iar faţa lui e în umbră.

- E cineva acolo? şopteşte ca apropiindu-se.
- Nu-i sigur. Cred că da...
- Să sun la poliţie? întreabă Emilia cu gura iască.
- Aşteaptă puţin... Se uită la telefon, apoi iar pe fereastră. Vezi? Acolo...

Se duce în faţa lui. cu picioarele tremurând, ca să vadă mai bine.

- Nu ştiu, parcă...

în clipa următoare, bătăile inimii i se înteţesc. Pe stradă, sub un copac, e o siluetă îmbrăcată în negru care se uită spre casa lor. E prea departe ca să distingă detaliile.

- Of, Doamne. Cinc-i?
- Habar n-am. şopteşte cl. Cred că a intrat pe aleea noastră. Dar s-a purtat ca şi cum ar fi ştiut unde e camera, pentru că a cvitat-o, lăsând vederii doar umărul.
- Oare ne poate vedea?
- Sper că da. îmi vine să cobor şi să-i zic vreo două.

Elliot dă să se mişte, dai Emilia ii înşfacă braţul.

- Nu, ar putea fi periculos.

E uşurată când silueta se răsuceşte şi se îndepărtează pe stradă, dispărând după colţ.

- A plecat.

Elliot inspiră adânc şi o trage mai aproape. Emilia îşi îngroapă faţa în pieptul lui.

- Stai să mă mai uit la telefon, spune cl derulând înregistrarea. Uite, aici... îi arata

imaginea cu granulaţie mare. E întuneric şi plouă, aşa că nu se vede mare lucru, dar în mod clar o siluetă iese de pe aleea lor şi apoi se opreşte pe stradă, cu mâinile în buzunare, privind spre casă. Poartă o haina de culoare închisă cu gluga. Nu se vede faţa, conchide Elliot. Numai spatele şi umărul.

- Dar daca ai merge mai în urmă, când a venit? sugerează Emilia. Atunci ar trebui să-i vedem faţa.

- Păi, asta-i chestia ciudată, spune încruntat soţul ei. Nu e nici o înregistrare cu individul intrând pe aice. Numai la plecare. Ani derulat până la capăt. Deci nu ştiu cum a intrat... Ridică privirea, iar Emiliei ii îngheaţă măruntaiele când îi observă expresia tulburată.... Nici când, încheie el.

21

/mi *petrec ziua următoare închisă în biroul meu de la secţie, trecând în reinstă tot ce ştiu despre crimele* cu cdlugdriţa şi vt'ri/îcdndu-mi notiţele de la *ultima lui lovitură* – din *câte* ştim noi – din februarie 2005. Mă *ocupam şi arunci de caz, Bclinda Aberdale a fost găsită în dormitând ei, intr-o suburbie a Pl)nnouth-ului asemănătoare cu cea unde a fost* ucisă recent Trislta Banfcs. *Soţul şi copiii plecaseră în vacantă şi ea rămăsese acasă, urmând să li* se *alăture a doua zi. N-a mai avut ocazia. La fel ca celelalte, Bclinda a fost înjunghiată şi legată, tar pe gleznă i-a fost scrijelit semnul în formă de insectă.*

Prima lui victimă. Catherine Otis, a fost ucisă în *noiembrie 1997 exact în* acelaşi /nod. individul a *dispărut aproape, şaisprezece ani. Unde a fost? Lorrainc*

Butterwortii a *zis că* nu i-a putut vedea fata ca să-i estimeze vârsta, dar presupun că e intre *patruzeci şi şaizeci de ani. în 1997 ar fi trebuit* să tubă cel puţin *douăzeci şi ceva de ani, deci aann a ajuns În patruzeci şi ceva. Dar* la fel de bine ar *fi putut să aibă treizeci sau patruzeci de ani pe atunci, ceea ce* l-ar face *acum în vârstă de cincizeci sau poate şaizeci de ani.*

Ce ştim despre el? *Mă uit la notiţele pe* care le-am *făcut, gândind cu voce tare,* hi tăi îşi urmăreşte victimele, află *unde locuiesc şi cu cine şi când sunt singure. Apoi pătrunde în casele lor cel mai* adesea *prin luminatoare, uneori pe fereastră. F în formă, agil, inteligent. $i cunoaşte portiţele de scăpare, ştie cian să rămână sub radar, nu lasă nici o dovadă în urmă. Se-rijclirca insectei e o modalitate de. a-şi bate joc de noi – şi* un semn că nu dă doi bani pe femei, că *poate Ie învinovăţeşte pentru viaţa pe care a avut-o.*

Dacă a fost la închisoare în ultimii şaisprezece ani trebuie să fi fost condamnat pentru altceva, nu pentru crimă. Nu, e prea deştept, prea viclean, prea psihopat ca să *fie prins pentru* crimă. fi *plac ţigările mentolate – Dumnezeu ştie de ce: le-<im încercat o data, acum multi aui, şi* au un gust aribtf – şi e înalt...

Mă *întrerupe un ciocănit în* uşă.

- Intră, str(g, cu o undă de iritare fu *voce.*

Saunders deschide uşa *şl rămâne* în *loc, cttingându-şl vârfurile părului fám* ceea ce fare foarte des, am obsemt.*

- Scuze că vă *deranjez, şefa, dar voiam să dau raportul după discuţiile tu vecinii pe care le-am purtat aseară împreună* cu Doyfe.

fi arăt scaunul maro urát din fufa biroului şi *el se aşază, strângând între degete* un pahar *de carton. Are un pix după ureche. Remarc un* semn pe gâtul lui. Arată ca *o* muşcătură erotică, şi mă *întreb în treacăt cine ar fi putut* să *fie autoarea. Pune paharul pe blat* şi- şi suflecă mânecile cămăşii.

- Dă-i *drumul, îl îndemn.*

- *Da. Sigur. Păi, câţiva vecini ne-au spus c-au văzut un bărbat pierzând vremea în faţa imobilului Trishei Banka, purtând pălărie* şi *îmbrăcăminte de culoare închisă. Stătea tot timpul în umbră, fumând şi supraveghind clădirea. înalt, bine* făcut.

- Aşadar, nimic nou.

- *Majoritatea au zis că* nu le-a atras atenţia. *Hanham Street e oarecum... ei bine, într-o parte mai puţin salubră a oraşului. Unul credea cd Trlsha Banks era prostituată, după cum ne-a spus.*

Mă încrunt.

- De ce să *creadă asta?*

- *Pentru că* văzuse mai mufti bărbaţi urcând în apartamentul *ei.*

- *Lorraîne n-a pomenit despre aşa cm.*

- *Potrivit vecinilor, se pare că Lorraine nu petrece prea mult timp pe-acasă. Sora ei e* bolnavă şi stă mult timp cu *ca.*

- *Bine.*

- Dar *o vecină a zis că Lorraine are* un *frate pe care e sigură că l-a văzut* în preajmă i?i *ultima săptămână.*

Imi derulez în minte conversaţia cu Lorraine. Oare a menţionat un frate?

Saundcrs se apropie, cu ochii strălucind de entuziasm.

- An? /îlrut nişte săpături, *iar fratele lui Lorraine, Martin* Butterworth, tocmai ce-a ieşit din puşcărie. A fost închis *pentru iaf armat.*

- Cât a stat?

- Păi, asta-r *chestia, şefa.* A *fost* la popreală *şaisprezece ani. L-au băgat în aprilie 2005. Nu* mult după *uciderea* Beiindd Aherdale.

Şi?i?f un val *de adrenalină. Şaisprezece ani. Şi apoi imi amintesc. Lorraine mi-a zis că ere* un *frate, când vorbeam despre ţigările mentolate.* Mi-a zis că tatăl *.şi fratele ei obişnuiau* să *le fumeze.*

- Trebuie să stan? de vorbă cu *el. spun sărind* fn picioare. Chiar în mcnnentuJ *ăsta.*

22

Emilia abia daca a pus geană pe geană toată noaptea. De fiecare dată când auzea cel mai mic zgomot, se trezea leoarcă de sudoare. Elliot, în schimb, dormea tun, sforăind uşurel. Până la urmă s-a strecurat în camera iui Wilfîc şi s-a vârât sub pătura cu dinozauri de pe patul de jos, în timp ce cl dormea ca un îngeraş deasupra. însă toi nu i-a venit somnul. Casa nu i se păruse niciodată mai mare sau mai singuratică, şi când lumina zilei a început să pătrundă printre lamelele obloanelor în stil New England s-a simţit mai uşurată ca oricând că noaptea se terminase.

- O să înnebuneşti dacă o ţii toc aşa, spune Elliot la micul-dcjun, când ca ii povesteşte.

Wilfic a dispărut deja să joace Minccraft onlinc cu prietenii lui. A plouat peste noapte, dar acum a ieşit soarele, luminând parchetul şi încălzind obrazul Emiliei prin uşile de sticlă. E o zi de primăvară răcoroasă, aşa cum îi place ei. În mod normal ar plănui o excursie în împrejurimi sau o plimbare prin Bushy Park, dar e prea

îngrijorată ca să se gândească la altceva.

- Eşti în deplină siguranţă, continuă Elliot, deschizând ziarul pe masă în timp ce mănâncă muşii. Acum avem alarmă, camere. Poliţia ştie ce se întâmplă. Se întinde s-o apuce de mână şi adaugă: Nu-mi place să te văd aşa.

Emilia ştie că se simte neputincios, că îi place să intervină, să fie de ajutor, într-o măsură oricât de mică. înţelege cât de frustrant trebuie să fie pentru el faptul că nu poate face nimic să oprească hărţuirea sau să-i ridice moralul, în pofida tuturor camerelor şi elementelor de securitate. Dimpotrivă, nu reuşeşte decât să-i sporească îngrijorarea. Dacă n-ar avea aplicaţia aceea pe telefoane. Emilia n-ar şti că un străin umbla prin grădina lor noaptea trecută. Dar nu. nu poate să gândească astfel. E mai bine să fie pregătiţi. I se face pielea de găină la ideea că azi-noaplc a fost cineva afară. Cât a stat acolo? Oare i-a urmărit din umbrele grădinii când se cuibăreau pe canapea, ea în cămăşii ţa de noapte transparentă, cu picioarele întinse în poala soţului ei? Trebuie să monteze obloane la uşile acelea. O sâ

i

ia legătura cu nişte furnizori. Oricum, trebuie să-şi ocupe timpul.

îşi împinge pâinea prăjită deoparte. De când a început toată povestea asta, pofta ei de mâncare, odinioară sănătoasă, s-a redus. A pierdut deja două kilograme – în alte condiţii ar fi fericită, dar detestă senzaţia constantă de greaţa.

- E gândul că cineva pândeşte afara, murmură.

Elliot îşi retrage mâna şi continuă să mănânce, înghite şi spune:

- Ştiu. Cred că ar trebui să-i zici

detectivului ăstuia, cum îl cheamă...

- Haddock.
- Da, informează*!. Am putea să-i dăm înregistrarea. Ştiu că nu e foarte clară, dar poate că ei au un sistem special care să detecteze ceea ce noi n-am reuşit Habar n-am, spune ridicând din umeri. Merită să încercăm.
- E o idee bună.

Se întreabă dacă e cazul să-şi dezvăluie cele mai negre temeri.

- Ce-i?
- Mă tem c-o să intre în casă. Că o să mă atace pe mine sau, mai rău, pe copii.

Ochii lui se îmblânzesc.

- Nu cred c-o să se întâmple aşa ceva. A avut ocazia când eram plecat. Şi ştiu că a zăpăcit luminatoarele, dar n-a pătruns în casă. Iar acum avem sistemul de alarma. Dacă cineva încearcă să intre, va fi alertată firma de securitate, care va alerta poliţia.

la bolul lui gol şi farfuria ei şi le duce la chiuvetă. Emilia ii admiră deltoizii profilaţi prin bluza strâmta în timp ce-i aruncă pâinea nemâncată în recipientul pentru compost. E în formă, puternic. O să meargă până la capătul pământului ca s-o apere. Ştie asta. Acest gând ii dă putere. Elliot se întoarce cu faţa la ea în dreptul insulei.

- Pe cel care tace asta îl distrează să te necăjească şi să-ţi inducă o stare de nelinişte. Nu-i da satisfacţie.

Oare chiar e nepăsător, sau minimalizează pericolul ca să-i atenueze anxietatea? Emilia a simţit mereu că arc supcrputcrca de a citi gândurile oamenilor, de a le percepe starea de spirit, de a le răspunde în funcţie de personalitatea lor, dar încă de la începutul relaţiei cu Elliot a constatat că-i vine greu sa pătrundă în mintea lui.

- Mă duc să mă îmbrac, spune dându-şi scaunul în spate.

lese din bucătărie ştiind că Elliot stă cu ochii pe ea.

Abia ce-a făcut duş şi s-a schimbat în jeanşi şi o bluză, când ii sună telefonul. Nu recunoaşte numărul şi se întreabă dacă n-o li iar Gina Osboume, Jurnalista i-a lăsat un mesaj pe tema interviului, dar Emilia n-a sunat-o.

- Doamna Emilia Ralhbonc? întreabă femeia cu o voce atât de distinsă, încât pare teatrală. Mama lui Jasmine Perry?

Primul ei gând e că sună de la şcoală, dar îşi aduce aminte că e sâmbăta şi se încordează.

- La telefon,

- îmi pare rău să vă informez că fiica dumneavoastră a fost implicată într-un accident grav şi se află acum la spitalul Wcst Middlcscx.

O năpădeşte oroarea.

- Poftim? Cum?

Jasmine a stat peste noapte la Nancy.

- Mă tem că nu am toate detaliile în acest moment, doamnă Rathbonc. Dar va rog să veniţi la spital cât mai repede posibil.

- Unde... ce secţie?

- Personalul de la recepţie vă va orienta când ajungeţi.

Convorbirea se încheie, iar Emilia rămâne în mijlocul dormitorului, încremenită câteva secunde, cu sângele pulsându-i în urechi. Apoi se repede pe scări strigându-l pe Elliot.

- Ce-i? întreabă cl venind în fugă.

- Jas. Tocmai m-au sunat de la spital. A avut un accident... Vai, Doamne, nu pot să respir!

Se îndoaie de mijloc gâfâind. Elliot o mângâie pe spate.
- Linişteşte-te. Mergem acum la spital. Wilfl strigă, iar puştiul îşi face apariţia din sala de joacă, încă ţinând controllerul de la PS5 în mână. Treci în maşină! Sora ta a avut un accident.
Wilf e în pijama, dar face cum i s-a spus: cu feţişoara schimonosită de îngrijorare, îşi lasă controllerul pe banca din hol şi-şi pune adidaşii şi geaca.
Elliot o ajută pe Emilia să-şi îmbrace haina, apoi îi conduce pe ca şi pe Wilfîc la maşină.
- Bine. Dă-i mamei lui Nancy, cum o cheamă...
- Marele.
- Dă-i lui Marcic un telefon şi află ce s-a întâmplat.
Emilia îşi prinde centura, apoi ia mobilul din poală, nigându-se în tăcere: „Te implor, Doamne, fă să iîc bine. Te implor, fă să fie bine.[4]* Caută numărul lui Marcic cu mâini tremurânde, în timp ce Elliot lese în marşarier de pe alee şi se îndreaptă spre spital.
Marcic răspunde pe un ton vesel.
- Bună, Em, ce fac fetele? Sper că nu te-au ţinut trează toată noaptea cu sporovăială lor.
Confuzi»! o inundă pe Emilia.
- Ce vrei să spui?
- Nancy şi Jas... S-a întâmplat ceva?
în tonul ei s-a strecurat neliniştea.
- Jas mi-a spus că-şi petrece noaptea la voi. Tocmai m-au sunat de la spital să-mi spună că Jasminc a avut un accident.
- Poftim? N-au fost aici noaptea asta. Nancy mi-a spus că stă la tine. Nu-s acolo?
- îmi pare rău, nu sunt. Eu... Vocea i se ridică isteric. Deci fetele nu-s la tine?

- Nu. Vai de mine! Dacă Jasminc e la spital. Nancy e cu ca?

- Nu ştiu. Nu pricep ce se întâmplă.

- încerc pe mobilul lui Nancy. Te sun după aceea.

Marcic pune capăt convorbirii. Emilia inspiră adânc, încercând să-şi înăbuşe panica.

- Unde au fost toată noaptea? se tânguie. Şi cum a ajuns Jas la spital?

Elliot prinde mai strâns volanul.

- Nu-ţi bate capul cu asta. Probabil că şi Nancy e la spital. Trebuie doar să sperăm că jas e bine.

Emilia trage aer în piept ca să iasă din hipcrvcntilaţic.

- |as e bine? întreabă speriat Wilfic din spate.

- Sper că da, iubitule, murmură Emilia.

- Sunt sigur că e bine, Wilfic. Nu-ţi face griji, spune Elliot, încercând să-l liniştească. Apoi i se adresează soţiei sale: De ce nu suni la spital, ca să ceri mai multe informaţii?

la virajul spre Islcworth cam prea repede, aşa că telefonul dă să cadă din mâinile tremurătoare ale Emiliei. Apasă pe numărul din istoricul de apeluri, dar e inaccesibil.

- E ciudat.

-Ce?

- Am încercat să sun la numărul de la care am primit apelul, dar nu se face legătura.

Caută pe Googlc numărul spitalului şi. după ce e trecuta de la o persoană la alta, reuşeşte sa ajungă la cineva de la Internări.

- îmi parc râu, spune femeia. Dar nu am internat pe nimeni cu numele Jasmine Pcrry.

Emilia are senzaţia că a fost scăldată în apa rece.

- Dar am primit un telefon în dimineaţa asta, acum zccc minute, şi cineva mi-a spus că fiica mea a avut un accident, deci presupun că a fost internată la Urgenţe.

La celalalt capât se lasă tăcerea, se aud doar tastele unui computer şi o sonerie de telefon în fundal.

- Nu. spune în cele din urmă femeia. Nu e nici o Jasmine Pcrry la noi. îmi parc râu, dar trebuie să fi fost o greşeală.

Emilia închide şi scoate o înjurătură.

- Ce-au zis? vrea Elliot să ştie.

- Ce se întâmpla? întreabă şi Wilfie de pe bancheta din spate.

- Nu ştiu. Nu înţeleg. Jas n-a fost internată. Dar unde c, pentru numele lui Dumnezeu?

Intră în aplicaţia Find My Fricrids, dar nu apare poziţia lui Jasmine, ceea ce înseamnă că telefonul ei e închis. Toate ororile care ar fi putut să i se întâmple singurei sale fiice îi săgetează prin minte.

Elliot parchează într-un loc destinat staţionării de scurtă durată, apoi se răsuceşte în scaun, cu faţa spre Emilia.

- Potolcştc-te, il sperii pe Wilf. Cei de la spital sunt sută la sută siguri ca Jasmine n-a fost internată?

Emilia încuviinţează din cap. Panica ii apasă atât de tare pieptul, încât nu poate să respire.

- Atunci înseamnă că e o farsă.

Pe chipul lui Elliot a apărut o expresie de uşurare. Insa rotiţele minţii Emiliei se învârt nebuneşte.

- Dar dacă e o farsă, unde e Jasmine? Pentru că nu e la Nancy, cum a zis. Of, Doamne, Elliot... Cu greu se încumetă să continue: Nu cumva individul care mă

urmăreşte i-a făcut ceva lui Jasmine?

23

Asta. Asta este cea mai mare temere a ei. Cea mai cumplită. Mereu a ţinut-o pe Jasmine strâns în lesă, pe deplin conştientă că e mai paranoică decât majoritatea părinţilor deoarece scrie despre tot felul de orori. Ochii ei sunt larg deschişi când vine vorba de perverşi care umblă liberi prin societate. La urma urmei, şi i-a imaginat pentru thrillerele ei: pedofilul care se ascunde după respectabilitatea carierei de profesor, psihopatul care bântuie la locurile de joacă, bărbaţii care se dau drept adolescenţi onlinc ca să seducă şi să violeze.

A ales să-şi prevină copiii în legătură cu pericolele încă de când erau destul de mici. Jasmine nu e genul de copil care să mintă, să se pună în primejdie. Când Emilia ii ţine predici despre vorbitul cu străinii pe internet, îşi dă ochii peste cap şi spune exasperată: „Crezi că-s proastă? Ştiu că ar putea să fie un pervers de patruzeci de ani! *' $i totuşi a pretins că doarme la Nancy. O poveste, acum e evident, pe care au ticluit-o împreună ca să-şi ascundă adevăratele intenţii, oricare vor fi fost acelea. Şi totul ar fi fost cum ar fi fost dacă n-ar fi primit apelul. Pentru că cineva era la curent cu planul lor. Şi voia ca Emilia s-o ştie.

E pe punctul de a intra într-o criza de isterie. Clocoteşte înăuntrul ei şi ii vine foarte greu să-şi păstreze cumpătul, ştiind că asta n-o să-i fie de nici un ajutor fiicei sale. Niciodată n-a mai trăit o asemenea panica oarbă, incandescentă.

Acum e acasă la Jonas, casa care a fost

pe vremuri a ei, unde Jasminc a făcut primii paşi, a rostit primele cuvinte. $i-a sunat fostul soţ din maşină ca să-i povestească totul, iar Elliot a lăsat-o aici.

- II iau pe Wilfic cu mine, a spus, fără să se dea jos din maşină. Să fiu acasă în caz că apare Jas. Dar dă-mi de ştire imediat ce afli ceva, bine?

A încuviinţat înlăcrimată, iar când Kristin a deschis uşa, a tras-o fără o vorbă în braţele ei. Emilia a fost prea surprinsă ca să-i respingă îmbrăţişarea.

Acum Kristin e aşezată la masa mică din bucătărie, pământie la faţă, în timp ce Jonas umblă de colo-colo. Părinţii lui Nancy, Marcié şi Frank, sunt şi ei aici, în picioare lângă chiuvetă. Marcic plânge în tăcere, iar Frank o cuprinde pe după umeri cu braţele lui puternice, musculoase.

- l-am sunat pe toţi prietenii ei, spune Frank. Nimeni n-arc habar unde sunt.

Emilia ştie că nu i-a luat mult să sune micul lor grup de prieteni studioşi. Lui Jasmine îi vine greu să-şi facă relaţii noi. E un lucru despre care au vorbit de multe ori.

- Ar trebui să sunăm la poliţie? spune Emilia.

N-ar vrea s-o facă, pentru că atunci totul ar deveni real. Şi îşi doreşte din tot sufletul să nu fie real, ei numai rodul imaginaţiei ei. Conform prietenilor lor, fetele au fost la şcoală ieri şi au plecat la ora obişnuită, 15.30. Dar acum e miezul zilei, deci nu se mai ştie nimic despre ele de aproape douăzeci de ore.

- N-o să spună ca, fără îndoială, fetele sunt împreună? răspunde Frank.

- Au fost plecate toată noaptea, se vaită Marcic. Nu-i normal pentru ele.

- De acord, spune Emilia. încearcă să pară puternică, dar mâinile îi tremură când

scoate telefonul. Am o prietenă în poliţie, o să-i cer sfatul.

Se mută în holul îngust când formează numărul lui Louise. îi vine să plângă de uşurare auzind răspunsul prompt al prietenei sale.

- Bună, scumpo, spune Louise cu voioşie.

- Lou.,. înghite în sec. Gâtul ii e uscat $i o ustură. Unde eşti?

- Acasă. De ce? Ce s-a întâmplat?

- Jasmine. A dispărut.

Apoi ii povesteşte totul dintr-o suflare.

- Aha. în regulă. Sună ca şi cum s-ar fi dus undeva împreună, aşa că nu intra în panică. Unde eşti? Acasă?

- Nu, sunt acasă la Jonas, în Twickenham.

- Bine. Elliot e cu tine?

- Nu, suntem doar cu, Jonas. Kristin şi părinţii lui N ancy.

- Bun. Hai că vin. Dă-mi adresa exactă.

Emilia i-o dictează, iar Louise îi spune că va sosi cât mai repede cu putinţă. Noroc că stă aproape, se gândeşte Emilia, simţindu-se vinovată că-i cere o asemenea favoare prietenei sale într-o zi de weekend.

- Ce poate ea să facă? o întreabă Jonas când se întoarce în bucătărie.

- E defectivă la Mct[J], Nu-mi vine în minte nici o persoană mai potrivită, aveţi altă idee?

Nimeni nu vorbeşte. Singurul sunet care se aude e scâncetul lui Marcic.

într-un târziu, după ani întregi cum li se pare, dar în realitate doar Jumătate de oră, sună la uşă, iar Kristin se repede să deschidă, urmată îndeaproape de Emilia. Louise e în jeanşi şi o bluză cu un câine pe piept. Părul ei negru, scurt pare proaspăt spălat şi e încă ud. Nu e machiată. Kristin

face un pas înainte.

- Bună din nou, spune.

Louise înclină scurt din cap şi intră în hol. Tensiunea pe care a sesizat-o Emilia între ele la lansarea de carte e încă prezentă. Dar n-arc neuroni disponibili pentru astfel de reflecţii. Tot ce-o interesează este s-o găsească pe Jasmine.

- Ea este agenta Louise Greene, spune Emilia când intră în bucătărie.

Observă impresionată cum prietena ei intră în pielea detectivului.

- Ei bine, spune Louise de lângă chiuvetă; toţi s- au adunat în jurul ei ca nişte elevi silitori. Mă tem că nu pot fi aici decât ca prietenă, în calitate neoficială, dar de pe drum mi-am sunat colegul de la secţia locală şi i-am dat informaţiile şi adresa. Cineva va sosi în curând. Dar între timp îmi puteţi spune de ce ar fi minţit Jasmine ş-i Nancy? în mod clar s-au dus undeva împreună.

- Mi-c frică să nu fi fost răpite.

Cuvintele au ieşit din gura Emiliei înainte să le poală reţine. Pur şi simplu simte nevoia să dea glas acestei spaime adânc înrădăcinate. Dar Marcic şi Frank par îngroziţi.

- Hai să nu fim prea melodramatici, începe Kristin.

Louise o întrerupe însă, adrcsându-i-se calm Emiliei:

- Nu uita că răpirile sunt un fenomen foarte rar. Faptul că ambele fete au minţit îmi sugerează că s- au dus undeva împreună. Unde, asta e întrebarea.

Emilia nu poate gândi. Panica şi anxietatea au imobilizat-o, ca pe o căprioară care s-a aventurat în mijlocul autostrăzii şi nu ştie ce să faca. în afară de a se holba la maşinile care vin în goana.

Marcie îşi întoarce faţa înlăcrimată spre Louise.

- Le-am sunat toţi prietenii. Nimeni nu le-a văzut de ieri, de la sfârşitul orelor. Nancy a început să iasă cu un băiat...

Emilia se îndreaptă de spate. îşi aduce aminte că Jasmine i-a vorbit despre cl. Jakc Cutare. A fost surprinsă atunci, deoarece ambele fete sunt timide şi se simt excluse din lumea petrecerilor, l-a spus fiicei sale că au timp destul pentru petreceri, băutură şi drăgăleli cu băieţii. Ea n-a făcut nimic de genul ăsta până s-a dus la universitate şi l-a cunoscut pe Jonas, în principal pentru că fusese la o şcoală de fete.

- Cum îl cheamă? latră Louise, emanând autoritate chiar şi în bluza roşie cu o corcitură de labrador şi pudcl pe piept.

Marcic îşi şterge o lacrimă de pe obraz.

- lake Radley. E în acelaşi an cu ele la şcoală, aşa cred, şi se numără printre cei mai populari băieţi. M-am mirat când Nancc mi-a zis că-i place de ca. înăbuşindu-şi un suspin, adaugă: Nu pentru că n-ar fi frumoasă. E fetita mea...

Frank o strânge mai tare în braţe.

Emilia ştie precis la ce face aluzie Marcic. A auzit de Jake Radley. E unul dintre cei mai populari băieţi din anul lui Jasmine. Nu-şi dăduse seama ca e vorba de el când Jasmine i-a spus că Nancy are un prieten. Nu e genul care să fie interesat de Nancy. de Jasminc şi de gaşca lor de tocilari.

Chiar atunci cineva sună la uşă, iar Louise fuge să deschidă. Jonas vine mai aproape de Emilia şi o ia de mână.

- O să fie bine, spune, dar ea îi observă spaima din ochii albaştri.

în acel moment, panica împărtăşită o face să se simtă legată de el. în partea opusă a

încăperii, Kristin işi drege glasul, iar Jonas îşi retrage imediat mâna.

Louise revine cu o tânără în uniformă de poliţie, cu părul vopsit în şuviţe caramel strâns intr-o coadă de cal la ceafă.

- V-o prezint pe agenta Bryan. Vă rog să-i spuneţi tot ce mi-aţi spus şi mie.

Emilia şi Marcie o informează cu rândul. O încruntătură îi aspreşte trăsăturile fine când Emilia menţionează apelul fals de la spital. Cere adresa lui Jake şi iese din încăpere cu paşi mari, vorbind la mobil. Când termină convorbirea st întoarce în bucătărie şi se duce la Louise.

- O să-i dăm de capât, spune, iar Emilia se gândeşte că femeia asta pur şi simplu nu poate înţelege prin ce trec ei; nu parc să li depăşit vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Nu vă îngrijoraţi. Hai să vedem, e vreun eveniment weekendul ăsta la care fetele voiau să se ducă? O petrecere, poate? Sau un concert?

Creierul Emiliei e în ceaţă.

¡’este câteva secunde, Kristin rosteşte cântat:

- Da, intr-adevăr. Jasmine voia să vadă trupa aceea la 02 Arena – ţii minte? Uitându-se în telefon, continuă: Sunt sigură că era weekendul ăsta. îmi aduc aminte c-a zis... Da, o trupă care se cheamă Total Whiplash. Ceva de genul ăsta. Stai aşa, uite-o. Tonal Whiplash. Nu Total. Şi concertul a fost aseară, anunţă bătând triumfător în ecran cu unghia ei lungă.

Acum îşi aminteşte şi Emilia. Cu luni în urmă, Jasmine i-a cerut voie să se ducă împreună cu Nancy, dar ca a refuzat-o, întrucât i se păreau prea mici ca să meargă neînsoţite de un adult.

- Ţi-a zis ca n-am fost de acord? o întreabă pe Kristin.

- Da. Dar noi... Se apropie de Jonas, plasându-se între el şi Emilia. Am fost de aceeaşi părere, că e prea mică.

Marcié face un pas în faţă, radiind de speranţă.

- Aşa-i! Anul trecut Nancy m-a întrebat dacă o las. Şi cu am zis nu. Plus că era scump.

- Poate că acest Jake Radley le-a făcut rost de bilete, sugerează Frank încrucişându-şi braţele groase peste piept.

- Dar s-au vândut aproape imediat, spune Emilia încruntată.

- Credeţi că acolo s-au dus noaptea trecută? Dar unde au fost de atunci şi până acum?

Marcié îşi şterge rímeiül de sub ochi.

- Sper că Nancy n-a stat peste noapte la Jake ăsta, mârâie Frank. N-arc decât cincisprezece ani. Staţi numai să pun eu mâna pe ticălos!

Louise îi transmite un avertisment din priviri.

- încă nu ştim nimic. Dar cu...

Sunt întrerupţi când agentei Bryan îi sună mobilul. Ea se grăbeşte să răspundă.

- Da. Aha... în regulă, e perfect. Mersi. închide telefonul şi le explică tuturor: Colegul meu a vorbit cu părinţii lui Jakc, care au confirmat că s-a dus la concert aseară. Dar acum e acasă. Un agent urmează să-i ia o declaraţie. S-ar putea ca jake $ă ne spună unde le putem găsi.

Emilia îşi înghite nodul din gât „Dă. Doamne, să fi fost la concert", se roagă. Nu-i pasă dacă ea şi Nancy şi-au petrecut noaptea la jake, atâta timp cât sunt tefere. Mai bine asa decât varianta cealaltă. Nu-şi poate scoate din minte apelul fals. Cine l-a putut da? Oare respectivul le-a făcut ceva Iui jasminc şi Nancy? îi sună telefonul.

Văzând numărul lui Elliot, se grăbeşte să răspundă.

- E aici, jasminc, o anunţă el în culmea fericirii. Tocmai a intrat pe uşă.

- Slavă Domnului! Cu genunchii înmuiaţi de uşurare. Emilia se uită la chipurile pline de speranţă ale lui Marele şi Erank. Şi Nancy? întreabă.

24

Daisy 2005

Era la mijlocul primului semestru de la universitatea din Exctcr, studiind istoria, când a făcut cunoştinţă cu Ash.

Daisy stătea la rând la biblioteca, privindu-şi picioarele încălţate cu preferaţii ei, bocancii Doc Martens, şi încercând să nu se uite la ceilalţi studenţi adunaţi în bisericuţe. Ei nu-i plăcea să se apropie prea mult de oameni. Era mai bine aşa. îşi proteja inima fragilă. Drept urmare, nu ajunsese nici măcar să se sărute cu un băiat. Dar nu era o problemă. Se bucura să se lase absorbită de viaţa de studentă. Şi avea cu cine să iasă, relaţii de prietenie superficiale.

N-ar fi putut spune precis de ce ieşea Ash în evidenţă în acea zi. Poale faptul că Daisy recunoştea de departe alt suflet vătămat. Ash era o persoană cool, cu părul vopsit în negru, lung într-o parte, ras pe dedesubt în cealaltă, o haină, neagră până la glezne şi bocanci negri de motociclist. Stătea la o parte de ceilalţi, frunzărind o carte despre Noul Val al cinematografiei franceze. Fascinată, Daisy simţise dorinţa de a şti mai multe. Ochii li s-au întâlnit şi, pentru prima oară de când se ştia, stomacul a început să i se răscolească, dându-i

simultan senzaţia de greaţă şi excitaţie erotică. N-au vorbit însă. Nu atunci. Dar după aceea s-au tot întâlnit întâmplător prin campus, salutându-se cu un zâmbet timid, o înclinare a capului, uneori chiar cu un ..Bună!" morocănos.

Ca o ironic a sortii, au vorbit prima oară tocmai la o petrecere, eveniment pe care în mod obişnuit încerca să-l evite. Colega ei de cameră o târăsc acolo. Ash stătea în colţ, sorbind alene dintr-o băutură albastră şi privind în jur cu o expresie neutră. Când a intrat Daisy, ochii li s-au întâlnit şi şi-au susţinut privirea o eternitate, până când cineva s-a interpus, rupând vraja. îngrozită, a văzut cum o fată drăguţă cu fusta mini, bluză transparentă şi sutien de dantelă înaintează spre Ash, cu ţigara intr-o mână şi un pahar de plastic în cealaltă. Daisy nu putea auzi ce-şi spun, dar, spre încântarea ei, Ash s-a descotorosit de fată şi s-a îndreptat spre locul unde stătea ea.

- Urăsc petrecerile. Vrei să plecăm de-aici?

N-a putut decât să dea din cap a încuviinţare, cu inima batându-i ca o tobă, cu muzica celor de la Wliite Stripes încă răsunându-i în urechi.

Au stat de vorbă toată noaptea în camera ei, dczvăhnndu-şi tot mai mult din povestea vieţii în timp ce dădeau pe gât bere ieftină. A fost surprinsă când Ash a menţionai o cădere nervoasă şi o scurtă internare la psihiatric în timpul adolescenţei. Daisy a avut grijă să nu pomenească de crima căreia ii căzuse victimă mama ei. La şcoala primară făcuse greşeala de a le spune unor prietene, iar privirile încărcate de groază şi de milă pe care le schimbaseră au convins-o că e un secret pe care trebuie să-l păstreze pentru sine. Avea impresia că e

contaminată cu ghinion şi că ar putea fi molipsitor.

Erau spirite înrudite Daisy şi Ash. Ash şi Daisy. De nedespărţit după acea petrecere.

Mai mult decât orice insă, soarta a fost cea care Ic-a înlesnit apropierea.

Pentru că dacă n-ar fi făcut-o, Daisy nu l-ar fi găsit niciodată pe Mâzgâlitor.

25

După cum i-a povestit Elliot, Jasmine şi Nancy au intrat în casă dărâmate, spăsite şi pregătite să încaseze ditamai cearta.

- îmi cer scuze că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, le spune Emilia lui Louise şi agentei Bryan în timp ce ies din casa lui Jonas.

Ştie insă că scuzele ei nu par sincere. E prea fericită că fetita ei s-a întors acasa. Asta e tot ce o interesează acum. Uşurarea o face euforică. Ar putea sa înfrunte orice problemă.

Agenta Bryan spune că se bucură că fetele au fost găsite vii şi nevătămate şi apoi fuge la maşină, dar Louise se opreşte în grădina din fată. Soarele îi evidenţiază şuviţele roşcate din pârul brunet.

- N-a fost nici un deranj, spune. Mă bucur c-am putut fi de ajutor şi mai ales că fetele sunt tefere. Dar să-i explici iîică-lii să nu mai facă aşa ceva, altfel o să aibă de-a face cu mine.

îi face cu ochiul Emiliei şi o îmbrăţişează înainte să urce în micul ei Hat 500 roşu. Emilia o petrece cu o fluturare a mâinii, apoi se întoarce spre ceilalţi, care stau pe un petic însorit de trotuar în faţa casei lui Jonas şi Kristin. Kristin îşi ţine de mână soţul cu o atitudine de proprietară.

- Nu-mi vine să cred că au făcut asta, spune ea cutremurată de un fior. E totuşi răcoare, şi niciodată nu parc să aibă haine suficient de călduroase. Ce-o fi fost în mintea lor? Trebuie să-şi fi dat seama c-o să fie prinse.

- Asta vreau să ştiu şi cu, intervine Martie cu o mină hotărâtă; parc sa fi uitat de lacrimi. Putem să mergem la tine? o întreabă pe Emilia.

Emilia nu se poate supăra pe fete, nu încă. E prea uşurată că s-au întors acasă, că n-au fost răpite de hărţuitorul ei.

- Sigur. Elliot Ie face de mâncare şi stă cu ochii pe ele până ajungem. Se răsuceşte apoi spre Jonas, care stă lângă soţia lui. Poate că ar trebui să vii şi tu, să prezentăm un front unit.

Un nor ii umbreşte trăsăturile.

- Elliot n-o să aibă nimic împotrivă?

- Nici vorbă, minte ca, ştiind ca lui Elliot n-o să-i placă deloc.

Jonas îşi caută cheia de la maşină în buzunar. Kristin face şi ca un pas înainte, dar cl clatină din cap.

- E mai bine să rămâi aici, iubito-.

Kristin îşi maschează cu greu iritarea. Emilia ştie că în sinea ei clocoteşte de furie, dar nu vrea să facă o scenă în faţa lui Marcie şi Frank.

- Bine, răspunde crispată. E fiica ta. Fă cum ştii tu.

Se răsuceşte şi, în cizmele ei cu toc. intra la loc în casă înainte ca Jonas să-i poată da replica. El ridică o sprânceană către Emilia, dar nu comentează.

Când ajung cu toţii acasă la Emilia. Ic găsesc pe cele două fete ghemuite la masa din bucătărie, strângând în palme căni cu ciocolată caldă.

- îl duc pe Wilfic în parc, spune Elliot cu

tact, tră- gându-şi băieţelul deoparte.

în ciuda sentimentelor pe care le nutreşte faţă de Jonas, e politicos şi-i strânge mâna la ieşire, lucru care o bucură pe Emilia.

- Jas o să fie certată? îşi aude fiul întrebând plin de speranţa în timp ce-şi urmează Lalal în hol.

Slavă Domnului. scânceşte Marcic îmbrăţişându-şi fiica. Am fost atât de îngrijoraţiI

Cu un aer spăsit, Jasmine se repede la părinţii ei.

- îmi parc râu. îngaimă izbucnind în plâns când se îmbrăţişează toţi trei.

Emilia n-ar vrea să-i mai dea drumul niciodată. „Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc'*, se gândeşte în vreme ce inhalează mirosul familiar al fetei amestecat cu un iz pământos, de ncspâlarc.

Jonas e primul care se desprinde.

- Ce-a fost în capul tău? o întreabă ferm, dar blând.

- Chiar aşa, întăreşte Emilia. Ce naiba s-a întâmplat? Ne-am ieşit din minţi de îngrijorare. Unde-ati fost?

Jasmine işi şterge nasul cu dosul mâinii şi se smârcâie zgomotos.

- Ne parc aşa de rău! îşi pleacă fruntea, iar părul blond-închis îi cade peste faţă. Voiam tare mult să mergem la concertul ăsta, şi v-am întrebat pe amândoi anul trecut şi-aţi zis nu. $i pe urmă...

Se uită agitată la prietena ei. Nancy, o fată slăbuţă, cu gura ca un boboc de trandafir, un păr castaniu buclat şi ochi mari albaştri, tremură de-a binclea. Sunt aşa de tinere, se gândeşte Emilia. Sunt la vârsta accca intermediară, nici copii, dar nici adulţi.

- Hai să ne aşezăm, le spune conducându-le spre zona de sufragerie.

Luaţi-vă ciocolata, fetelor. Păreţi îngheţate.

Jasmine ia loc solemn între Jonas şi Emilia pe o canapea, iar Nancy şi părinţii ei oferă o imagine în oglindă pe cealaltă.

- Unde aţi dormit? întreabă Emilia frccându-şi fiica pe spate, de parcă nu i-ar veni să creadă că e cu adevărat acolo.

Poartă un hanorac şi blugi, pe care trebuie să le fi luat cu ca la şcoală cu o zi înainte.

- Am stat la Meghan. Nu c-am fi dormit prea mult. Era aşa de frig pe podea!

Emilia n-a auzii niciodată de Meghan. dar nu vrea să abordeze subiectul acum Se uita la chipul fetei. Stă cu privirea în pământ. N-ar fi crezut niciodată că Jasmine o s-o mintă în halul ăsta. Nu e genul care să se ascundă. Emilia a fost mereu convinsă că au o relaţie foarte deschisă. Ea însăşi avea multe secrete faţă de părinţii ei, desigur, dar asta se întâmpla din cauza răcelii lor emoţionale. S-a străduit din răsputeri să fie apropiată de fiica ei. S-o facă să se simtă iubită, nu judecata permanent, să-i dea de înţeles că poate să-i spună orice.

- Cum aţi făcut rost de bilete? întreabă Marele, a cărei faţă rotundă e brăzdată de îngrijorare.

- Jake ni le-a dat. A zis că le-a primit prin poştă, cu instrucţiuni stricte să ni le dea mic şi lui jas, răspunde Nancy încet, bătând cu degetele pe marginea cănii: arc o dungă de murdărie pe obraz.

Emiliei i se întoarce stomacul pe dos.

- *Poftim?* Cinc i Ic-a dat?

Sună cunoscut. Prea cunoscut. Camera se înclină, şi trebuie să se agaţe de braţul canapelei ca să-şi păstreze echilibrul.

- Nu ştie, spune Nancy, cu privirea aţintită asupra cănii. A zis că cineva i le-a trimis prin poştă, însoţite de o scrisoare

anonimă. Şi că expeditorul scria că trebuie să ni Ic dea nouă.

E incredibil. Bilete de concert trimise anonim prietenului unor adolescente. .Adolescente care apoi dispar. E direct din cartea ei. Numai ca nu e vorba de una deja publicata. F. din cea mai recentă. Ultimul *ei capitol.* Care n-o să apară decât spre sfârşitul anului.

O carte pe care n-a trimis-o decât unui cerc foarte restrâns de persoane.

Jonas îşi face de lucru în bucătărie după plecarea celorlalţi. Elliot e încă în parc cu Wilfic, iar Jasminc face baie. Emilia i-a adus o cafea fostului ei sot şi acum stau alături la masă. El se uită împrejur, la luminatoare şi la dulapurile vopsite în albastru, la insula mare din mijloc şi la parchetul deschis la culoare.

- Uau! E uluitor, Em. Ai făcut o treabă clasa-ntâi. Arată mult mai bine decât casa noastră când ne-am căsătorit.

Zâmbeşte ca să-i arate că a fost o glumă. E prima oară când vede bucătăria după renovare. De obicei rămâne în hol când vine s-o ia pe Jasminc.

- Eşti bine? o întreabă, cu fruntea încreţită de nelinişte. Abia dacă ai scos o vorbă de când au plecat Nancy şi părinţii ei. Vrei să plec şi cu? Poţi să-mi spui.

în vocea lui e o notă de tachinarc.

- Cred că sunt doar şocată, spune Emilia. îi aruncă o privire pe furiş în timp ce soarbe din cafea, în trecut a rănit-o, e drept, dar ar fi capabil să urzească un plan atât de nebunesc, de malefic? Nu şi-o poate imagina. Mai ales că e vorba de fiica lui. Pe de altă parte, nu-şi poate imagina că vreunul dintre cunoscuţii ei ar fi în stare de aşa ceva. Hotărăşte sa l dcscoasa, încercând să păstreze un ton lejer: Ai

avut... hm... ocazia să-mi citeşti ultima carte?

- Numai începutul. E bună. Destul de sinistră, cu toata faza aia cu călugăriţa.

- Deci n-ai ajuns la partea cu cele două fete care dispar după un concert. Sunt ademenite acolo printr-o scrisoare. Exact cum s-a întâmplat cu Jas...

Ochii lui se măresc de groază.

- Nul

- Trebuie să-ţi spun ceva. Cafeaua îi roade stomacul, şi-şi aduce aminte că n-a mâncat nimic de la micul-dejun; cu toate astea, are o senzaţie de greaţă. Am sperat că se termină, dar dimpotrivă, observ o escaladare. Chestia asta se desfăşoară de prea mult timp... Doamne, Jonas! Cineva se joacă fără milă ai creierul meu.

îi descrie tot ce s-a întâmplat până acum: ameninţarea cu bombă, florile, trolul, coroana, luminatoarele care se deschideau singure, bărbatul care le-a urmărit pe ea şi pe Louise. Persoana care pândea noaptea trecută în apropierea casei. Când termină, Jonas se holbează la ca cu gura căscată.

- Cum erau evenimente care s-au petrecut în cărţile deja apărute, m-am gândit c-ar putea fi oricine. Dar acum, din moment ce faza asta e scoasă din manuscrisul ncpublicat. imi dau scama că trebuie să fie un cunoscut.

- Sper că nu crezi c-aş face aşa ceva, spune el repede, în defensivă.

- Bineînţeles că nu.

- Cui i-ai trimis manuscrisul?

Cade pe gânduri. La început nu sunt niciodată foarte mulţi destinatari.

- Am un mic cerc de cititori, printre care prietena mea Louise...

- Detectivă de azi-dimincaţă?

- Da. Şi Ottilie. Elliot, evident, tu, tatăl

lui Elliot. Trevor. Părinţii mei... cel puţin în cazul ăsta, după ce m-a dojenit mama la lansare.

- în regulă. Şi mai cine? Eu i-am dat manuscrisul lui Kristin. Sper că nu te deranjează.

- Nu. Oricum, eram sigură c-o s-o faci. Şi Jasmine vrea să-l citească.

- Şi apelul fals? I.a dracu'l spune cl expirând încet.

- Apelul fals nu e în carte, dar restul este. Trebuie să văd scrisoarea pe care a primit-o Jake. în mod evident, e trimisă de aceeaşi persoană care m-a sunat.

- Nu-mi vine să cred că cineva ţi-a dat telefon pretinzând că e de la spital. E sinistru. Ridicându-se, Jonas adaugă: Trebuie să mă duc acasă, altfel o să încasez o papară de la Kristin. Eşti bine? Pot să mai stau dacă vrei, până se întoarce Elliot.

- Probabil că n-ar fi o idee prea bună.

El rânjeşte şi-şi vâra mâinile în buzunarele blugilor. Cu părul blond şi pantofii de sport Adidas, e leit studentul pe care l-a cunoscut Emilia cu atâţia ani în urmă.

- N-o să-l fac niciodată să mă simpatizeze, aşa-i?

Ea râde.

- Ai încercat vreodată? Oricum nu contează, îi spune pe când ¡1 conduce la uşă. Nu e ca şi cum am începe să ieşim în patru.

- E adevărat.

Emilia deschide uşa dinspre verandă.

- La tine cum merge? N-ai... ei, ştii tu...

El clatină din cap.

- Nu. N-am făcut nimic. Sunt cuminte, promit. M-am ţinut departe de Connie.

Deci aşa o cheamă.

- Mă bucur. Şi divorţul costă mult, după cum ştii.
- Da, am aflat pe pielea mea. Râzând, jonas se apleacă s-o sărute pe obraz. Pup-o pe Jas din partea mea şi spune-i că e pedepsită.
- Ah, clar că-i pcdcpsităl

îl urmăreşte mergând pe alee spre maşina lui, parcată după a ei. Apoi rămâne pe verandă, lângă bicicleta urâtă a lui Elliot, şi-l suna pe agentul Haddock.

O oră mai târziu, jasmine stă pe canapea, albă la faţa şi mirosind a gelul de duş Whitc Company al Emiliei. Poartă blugi curaţi cu talie înaltă şi un hanorac roşu. Pare doar o copiliţă fără obişnuitele farduri de pleoape, iar pârul îi atârnă în şuviţe ude peste umeri. Şi-a încrucişat picioarele desculţe şi-şi piguleşte unghiile, evitând să-şi privească mama, care se pregăteşte să-i ţină o predică.
- Mă bucur că eşti tea fără, dar tot sunt şocată că m-aiminţit.
- îmi parc sincer râu, bâiguie jasmine cu ochii licărind de lacrimi. Nu voiam decât să facem şi noi parte din gaşcă.
- înţeleg, să ştii, spune Emilia cu blândeţe. Dar asta nu înseamnă să ne minţi pe mine sau pe tatăl tău. Dacă ne-ai fi explicat, am fi găsit o soluţie...
- Cum ar fi? Nu m-aţi fi lăsat să merg!
- Poate că am li mers cu tine. Am fi stat pe- aproapc, ca să fim siguri că nu păţeşti nimic.
- N-ai zis nimic de genul ăsta când te-am întrebat.

Emilia îşi reprimă sentimentul de vinovăţie.
- Ştiu. Şi îmi parc rău. N-ar fi trebuit să te refuz fără să-ţi ascult argumentele. însă

data viitoare te rog să-mi explici ce simţi, iar tatăl tău şi cu mine o sa facem tot ce ne stă în puteri ca să te ajutăm. Dar nu ne mai minţi.

- îmi pare râu, murmură Jasmine muşcându-şi cojită unghiei.

- Şi biletele? insistă Emilia. Jakc chiar Ic-a primit prin poştă? De la un expeditor anonim?

Fata încuviinţează din cap.

- Jakc şi prietenii lui nu şi-au dat scama că nu ştiţi unde suntem...

Glasul i se stinge.

- Trebuie să văd biletul acela. Poţi să i-l ceri lui Jakc?

- Da. Jasmine trage de mâneca hanoracului şi-şi priveşte lung mama câteva secunde. Ştiu că se petrece ceva ciudat şi că tu şi Elliot nu vreţi să-mi spuneţi.

- Nu-i nimic, serios, spune Emilia ridicându-se. încruntată, Jasmine sare de pe canapea.

- Mereu îmi ceri să fiu sinceră cu tine, dar tu nu eşti deloc sinceră cu minei

Emilia oftează.

- Bine, dar nu vreau să te îngrijorezi inutil. în acelaşi timp, te rog să fii prudentă – şi, mai important, să-mi spui numai adevărul de acum înainte. Trebuie să-mi promiţi. Şi să nu-i zici nimic lui Wilfic. N-ai face decât să-l sperii.

- Promit, spune Jasmine cu glas subţire.

Se aşază la loc, iar Emilia ii povesteşte totul de-a fir a păr.

Emilia goleşte maşina de spălat vase, încercând sa-şi ocupe timpul, când Elliot şi Wilfie se întorc din parc, ciufuliţi şi trandafirii în obraji.

- Am apărat şutul lui tati, strigă entuziasmat puştiul ţinând în mână o

minge de fotbal murdară.

Elliot zâmbeşte larg.

- Da, te-ai descurcat nemaipomenit, amice.

Wilfie lansează un pumn în aer şi fuge afară din încăpere cu mingea sub braţ. Elliot râde.

- Doamne, sunt rupt! Ştiai că odorul nostru de opt ani e mult mai rapid şi mai bun la fotbal ca mine?

Emilia încearcă să-i zâmbească la rândul ei, dar nn poate. îi vine să plângă.

- Ce s-a întâmplat? Elliot se apropie şi o ia în braţe. Miroase a aer curat, iar mâinile ii sunt reci când îi fereşte părul de pe faţă. Jas e acasă, vie şi nevătămată. N-a păţit nimic.

- Ştiu, şi nu-ţi poţi închipui cât de uşurată sunt. Doar că...

- Ce? o încurajează cl cu căldură

Emilia ii povesteşte despre scrisoarea şi biletele pe care le-a primit Jake.

- Toate astea sunt lucruri care se întâmpla în cartea mea.

El se încruntă.

- Care carte? Nu lin minte să fi citit asa ceva.

Ea se trage în spate, ingâduindu-î să-i vadă chipul.

- Asta-i problema. E din cartea cca nouă. Cea care nici măcar n-a apărut.

Expresia lui se schimbă.

- Poftim?

- Te-ai apucat s-o citeşti?

- Nu. Am avut de predat o lucrare. Voiam s-o încep în scara asta.

- I-am spus adevărul lui Jas. izbucneşte Emilia. Vreau să fie sinceră cu noi şi am simţit că-i datorăm acelaşi lucru. Mă îngrijorează faptul că e în pericol.

Vrea ca Elliot s-o liniştească, aşa cum

face de fiecare dată. Soţul ei care vede mereu jumătatea plina a paharului. însă cl n-o face. Buzele lui sunt strânse într-o linie orizontală, şi Emilia observă că nu s-a bărbierit azi-dimineaţă.

Trebuie să-i spună ce se întâmplă în roman.

- îmi parc rău că trebuie să-ţi dezvălui intriga, dar în Ultimul *ei capitol* nepoata Mirandei e răpită şi trece prin chinurile iadului până când e salvată, chiar la sfârşitul cărţii. Drept urmare, Miranda îl identifică în fine pe ucigaşul în scrie, dar cl o ucide înainte să fie prins de partenerul inspectoarei.

Fără o vorbă, Elliot continuă s-o privească lung, cu îngrijorarea întipărită pe faţă. Emilia se întoarce să se ocupe iar de maşina de spălat vase.

- Am hotărât să stau de vorbă cu jurnalista aceea, Gina Osbournc.
- De ce?
- Pentru că ar putea fi o calc de a-l opri pe cel care face toate lucrurile astea.
- Sau. răspunde mohorât Elliot, ai putea să-i oferi exact ce-şi doreşte.

27

Martin *Butterwarth e un zdrahon ru ochii şi pârul de culoarea zoaielor şi cu o paloare nesănătoasă cauzată de anii petrecufi la închisoare. Saunders are un metru optzeci, dur individul ăsta e* mai *¡nalt cu cel puţin şapte centimetri decât el. Capul i se atinge de pragul de sus al uşii, iar umerii lui lati ocupa tot cadrul. Nu* mă *sperii uşor, dar* md simt *dintr-odată bucuroasă că l-am luat pe Saunders ru mine. Dacă ăsta* e omul nostru, fini dau seama eăt de

Înspăimântător trebuie sa *fi fost pentru victime să înfrunte o asemenea bestie.*

- *Mdea?*

Ne priveşte stăruitor, rnutându-şi ochii de la Saunders la mine şi înapoi.

îi arăt legitimaţia şi fac prezentările.

- Putem *discuta un minut?*

Se încruntă şi face un pas înapoi în *halul ca o peşteră.*

- *Uite ce-i, taman ce-am ieşit de la pârnaie, acum câteva săptămâni. Am stal departe de necazuri. Sunt eliberat condiţionat.*

- Nu *stăm mult. Vrnn sd vă punem doar câteva întrebări, şi cu siguranţă e mai bine s-o facem aici decât la secţie.*

Se uită la noi în tăcere, sperând în mod evident să ne descumpănească, dar am mai văzut *din ăştia ca el. E un golan agresiv. Dar un ucigaş? Rămâne de văzut.*

Martin se întoarce şi traversează holul. O luăm ca pe o imitaţie şi-l urmăm hitr-o cameră de zi mică. E mobilată auster, cu o canapea de piele sfâşiată pe alocuri şi cu un fotoliu. El se trânteşte în *fotoliu, lăsându-ne canapeaua. Decorul seamănă foarte tare cu cel din apartamentul surorii lui, Lorraine, la câteva străzi distanţă. Nu ne oferă ceai sau cafea,* nu c-aş *accepta. Covorul de* sub *picioarele mele e lipicios.*

Işi aprinde o ţigară fără să ne întrebe *dacă ne deranjează sau dacă* vrem şi noi una. Constat *dezamăgită că sunt din cele normale. Nu fumează ţigări mentolate.*

- Deci ce poftiţi?

Se lasă pe spătar şi scoale un norişor de fum.

- Fumaţi *şl alt* gen de ţigări? îl întreb.

O scoate din gură şi se *uită la ea.*

- Cum *adică? Altă marcă?*

- *Din cele mentolale? sugerează Saunders.*

Individul clatină din cap.

- *Nu. Taică-meu fuma* din alea, *dar e mort de mult.*

Mă întreb dacă nu cumva minte. *Lorraine a vorbit ciur despre* tatăl şi fratele ei. *N-avem destule probe ca să continuăm pe linia asta.*

- *înţelegem că sora dumneavoastră. Lorraine. locuieşte pe Hanham Street. Aşa este?*

Confirmă printr-o înclinare a capului.

- Aţi *vizitat-o de când aţi ieşit din inchisoare?*

Se încruntă.

- Da, mimai *o dată.*

- *Şl* edilii *a jbst asta?*

Se apleacă în faţa, cu ochii mijiţi. Ţigara îi arde în mână, scrumul cade pe covorul maro.

- *Piti, nu ştiu, îndată ce-am teşit. Acum vreo trei săptămâni. Dar a mers prost. E o javră care nu ştie decât sd critice.*

Trec cu vederea comentariul.

- *Şi aii întâlnit-o pe vecina el de deasupra, îrisha Banks?*

Trage din ţigară şi mai scutură nişte scrum pe covor.

- Nu, nu pot spune că *am* Întiilnit-o.

Mă întorc spre *Saundcrs, care îl priveşte în tăcere, dar ştiu cd mintea ii lucrează la turaţie maximă. în clipa următoare face apel la cel mai vechi* truc din manual. Dre$btdu-$i glasul, îi cere voie lai *Martin sd meargă la toaletă.*

Gazda are un aer bănuitor.

- F la etaj.

Când *Saunders lese din încăpere, întreb:*

- *Locuieşti singur aici. Martin?*

- *Nu. Cu* un amic.

- Imi poţi spune cum îi cheamă?
- Shane *Long. Dar acum e plecat. La muncă.*

Notez.

- *Şi tu lucrezi în momentul de .faţă?'*
- *Ca fost puşcăriaş, e cam greu să-ţi găseşti o slujbă, spune ap!ccându-se şi stingându-şi ţigara pe. un ziar vechi.*
- *Există organizaţii care ajuta...*
- *Ştiu toate chestiile astea, mă întrerupe el* cu răceală. *Unde-i poliţaiul dldlalt? Stă cam de mult la budă.*

Se ridică, aproape umplând camera mică. îmi stăpânesc nervii şi rămân aşezata.

- *Sunt sigură că se întoarce intr-un* minut.
- Am *treabă. Nu mai am nimic* de zis.

Mă ridic şi eu.

- Ştii că o *femeie* a *fost ucisă luni în garsoniera de deasupra celei ocupate de sora ta?*

Fafa f *se crispează, fălcile i se strâng.*

- *Nu,* nu ştiam. N-am *mai vorbit cu soră-mea de când în-am văzut cu ea. Dar ştiţi că uni ajuns la puşcărie pentru ja f armat, da? Nu pentru crimă.*

îşi încrucişează braţele la pieptul masiv şi ridică bărbia. Ochii lui de culoarea nămolului se îngustează, provocându-mă.

- *Ştiu. Dar pot* să te Întreb unde *crai* luni?
- Am fast aici. Toată *ziua. Şi toată noaptea.*
- *Poate cineva să confirme? Shane* era acasă?
- Shane a .fast *la muncă pe timpul zilei, iar noaptea şi-a petrecut-o la gagicd-sa.*

Deci n-are alibi. Avem nevoie de mult mai mult *decât atât, desigur. ADN-ul lui e deja în sistem, de când cu condamnarea pentru jaf annat.*

- *Mulţumesc pentru timpul* pe *care ni* l-aţi *acordat, spun,* şi el pare surprins, de pared s-ar fi aşteptat să-l *arestez pe loc.*

ÎI aud pe Saunders tropăind pe scări şi îndreptăndu- se spre hol. Mi se zbârleşte pârul pe ceafa la *gândul că Martin e în spatele meu. Are ceva lugubru, neliniştitor.*

- *Da'* nu te-ai grăbit *deloc, frate. mormăie* Marhn când Saunders ni se alătură.

- Scuze, *răspunde colegul* meu. Am mâncat un *kebab dubios aseară.*

încerc sd nu zâmbesc când Martin ne mână spre uşă şi o închide în spatele nostru fard *o* vorbă de rămas'- bim.

- Ei *bine? zic în timp* ce mergem spre Audiul meu.

- Mi-am vârât *nasul pe ici, pe colo. Un dormitor arăta destul de bine, pe când celălalt era în dezordine. Nu ştiu dacă e al lui Martin, dar în colţ era un birou, şi pe Hat... Se uită peste* umăr ca şi *când Martin ar putea să ne urmărească, apoi îşi scoate mobilul din buzunar. Am făcut o poză. Uitaţi-vă aici...*

Ne-am oprit lângă maşină. E prea frig ca să stai pe trotuar. Vântul de februarie îmi *biciuieşte părul şi haina. Abia când intrăm* ín *Audi îi* iau *telefonul din mână.*

Fotografia înfăţişează un *birou în neorânduială.* dar printre *toate obiectele se vede un briceag... şi poza unei femei* ru *ochii zgâriafi până la dispariţie.*

28

Elliot i-a cumpărat Emiliei o alarmă personală de la o companie recomandată de Trcvor şi i-a spus să o poarte tot timpul asupra ei.

- S-o ai permanent la îndemână, a insistat ieri, când i-a adus-o, fâcând-o să se înfioare.

Se gândeşte cât de gravă trebuie să fie situaţia dacă până şi Elliot admite că există motive de îngrijorare. Acum simte greutatea alarmei trăgându-i în jos tivul gecii de blugi în timp ce intră în cafeneaua din Kcnsington unde şi-a dat întâlnire cu Gina Osboume. E prima zi de marţi după apelul fals, o zi splendidă de la sfârşitul primăverii, cu un cer atât de senin, încât arată ca o placă de sticlă de culoarea florilor de nu-mă-uita. Săptămâna viitoare e prognozat un val de căldură, conform Institutului de Meteorologie.

Inspiră adânc, dclcctându-se cu parfumul zambilelor recent înflorite, pe când înaintează pe o stradă rezidenţială cu case din anii *30 ai secolului trecut, unde şi-a parcat maşina. Se bucură că a ieşit din casă. Elliot e cu nervii pe moaţe de sâmbătă încoace. Refuză să meargă la birou, insistând să lucreze de acasă. De fiecare dată când Emilia iese, vrea să ştie unde se duce şi cu cine se vede. E ca şi cum ar avea un soţ posesiv, şi Elliot nu a fost niciodată aşa. în mod normal este iritabil sau slresat doar când îl aşteaptă o situaţie anxiogenă: călătoriile cu avionul, susţinerea de prezentări sau deplasările prea lungi departe de casă. Emilia ştie că toate incidentele îl afectează în aceeaşi măsură ca pe ca, pentru că vrea s-o protejeze. Să-i protejeze pe toţi.

A vrut să se ducă direct acasă la Jake Radley după ce a aflat de scrisoare, să-i ceară să i-o arate, să i-o smulgă din mână şi s-o studieze în căutarea unor indicii despre expeditor, despre identitatea celui care încearcă să-i distrugă viaţa pentru care e atât de recunoscătoare, dar Jasmine a

rugat-o să se abţină, sugerându-i că ar fi preferabil să-l sune şi să-i explice situaţia.

- Nu vreau să creadă că a făcut ceva greşit, i-a zis pe un ton mult mai matur decât vârsta ei. dându-i posibilitatea s-o întrezărească pe tânăra în care se transformă. O să-l rog să aducă scrisoarea la şcoală.

Aseară, când a ajuns acasă, Jasmine i-a spus mamei sale că Jakc a aruncat scrisoarea.

Ieri a sunat-o pe Lira, redactoarea care-i ţine locul lui Hannah în perioada concediului de maternitate, şi i-a povestit ce s-a întâmplat peste wcckcnd, subliniind că acelaşi episod apărea în manuscrisul ne publicat.

- Poţi să-mi dai numele tuturor celor care l-au citit până acum? T foarte important.

Lara a părut şocată, dar a fost de acord să întocmească o listă. Agentul literar a acceptat la rândul lui.

Când a primit ambele liste a constatat mulţumită că nu conţineau multe nume. Doar Hannah şi Lara de la editură, plus Drummond de la agenţie.

- Aşteptam sa treacă de corectura de literă ca să-l trimit editorilor străini, i-a explicat el.

De atunci a luat legătura cu toţi prietenii şi toate rudele cărora le-a trimis manuscrisul, întrebându-i daca l-au trimis altcuiva. Louise n-a răspuns, aşa că i-a lăsat un mesaj pe telefon. Elliot a vorbit cu ratai lui, care l-a asigurat că n-a transmis nimănui manuscrisul. Ottilie, Kristin. Jonas şi părinţii ei au spus acelaşi lucru. S-a răsucit pe toate părţile în timpul nopţii, trecând în revistă fiecare posibilitate şi ajungând mereu în acelaşi loc. Trebuie să fie o persoană pe care o cunoaşte.

Aproape a ajuns la cafenea, când vede o siluetă familiară ieşind dintr-o clădire victoriană cu trei etaje. Tunsoarc scurtă, băieţească, o bluză cu animale – oi, poate – în partea din faţa, blugi comozi întorşi la glezne. Femeia arc capul plecat şi iese grăbită din grădina din faţă, cu un rucsac în spinare. Aproape că se izbeşte de Emilia când dă buzna pe poartă.

- Lou?

îmbujorată, Louise îşi înalţă capul şi-şi fereşte bretonul de pe faţă. Arc pungi negre sub ochi.

- A, bună. Dar ce... ce faci aici?
- Mă văd cu cineva la Hodges, spune Emilia arătând în direcţia cafenelei de la capătul şirului de magazine. Cum de eşti aici?
- Păi... Louise se întoarce spre clădire, apoi spre prietena ei. Păi, de fapt aici locuiesc. în apartamentul de la demisol.

Emilia e uluită.

- Dar când te-ai mutat?

N-a fost niciodată în apartamentul lui Louise din Richmond. deşi ştia că e la numai câteva străzi de casa ei. Când Wilfie merge să se joace cu Toby, se duc întotdeauna acasă la Franccs, în Tcddington.

- De curând. îmi plăcea foarte mult în Richmond. dar. ştii tu... chiria a crescut, aşa că am hotărât să mă mut, îi răspunde Louise stingheră.
- Ei. păi, e grozav.
- Oricum, trebuie să plec. Am întârziat deja.
- Da, şi eu. Mă văd cu o jurnalistă.

Ochii lui Louise se măresc.

- Serios?
- Da. Emilia o pune la curent cu scrisoarea anonimă şi biletele la concert

primite de Jake, apoi spune: Te-am sunat să-ţi povestesc şi să te întreb dacă ai dat manuscrisul altcuiva, dar n-ai răspuns.

Louise se plesneşte cu mâna peste frunte. E palidă. Emilia suspectează ca munceşte prea mult.

- Scuze, am vrut să te sun. Au fost câteva zile de coşmar. Cred că e o idee bună să vorbeşti cu presa. Putem spera că făptaşul o să se dea în vileag. Ar trebui să dai interviuri şi la radio. Cu cât ştiu mai mulţi despre asta, cu atât mai bine.

- Asta încep şi cu să cred. Poliţia a reuşit să localizeze apelul fals?

Louise clatină din cap.

- Nu, îmi pare râu, şi numărul era fals. Nu e la fel de uşor cum pare la televizor.

Emilia îşi vâră mâinile în buzunare, atingând alarma cu degetul. O scoate ca să ¡-o arate prietenei sale.

- Elliot mi-a dat-o. Mai are puţin şi o ia razna. Trebuie sa fie un om pe carc-l cunosc, Lou.

- La naiba... Nu ştiu ce să zic. E oribil.

- N-ai arătat cartea nimănui?

- Nu. Sigur că nu. N-aş face aşa ceva fără permisiunea ta. Louise zăboveşte cu mâna pe poartă, de parcă n-ar vrea s-o lase pe Emilia acolo. îmi parc rău, dar chiar trebuie să plec, am întârziat la serviciu. Dar trebuie să vorbim pe îndelete despre toată povestea asta. Te sun, bine?

Emilia aruncă o privire la ţinuta ei, alcătuită din jcanşi şi bluza veselă. Parc cam ncprotocolară pentru mersul la muncă.

- Sigur. Cum nici una nu se mişcă, până la urmă işi descarcă sufletul: Ca să fiu sinceră, mi-e tare frică. încerc să par curajoasa de dragul lui Elliot, dar cartea, intriga... toată chestia cu ucigaşul în scrie

care scrijeleşte călugăriţe e absolut sinistră.

- Ştiu.

- Am scris că o omoară pe Miranda la sfârşit. Cum ar fi dacă...

- încetează. Em, nu poţi să gândeşti aşa. Doamne... Louise se întinde s-o ia de mână, lini parc aşa de râu că treci prin asta! Sincer.

- Nu e vina ta.

- Ştiu, dar... O întrerupe soneria telefonului, pe care se grăbeşte să-l scoată din buzunarul de la spate. La dracu'l E şeful. Scuze, chiar trebuie să plec. Strângând-o în braţe, adaugă: Promit că te sun mai târziu.

Emilia o priveşte cu inima grea cum aleargă pe stradă până la micul ei Fiat, ţinând telefonul la
ureche.

Gina Osboumc o aşteaptă la o masă din colţ, bătând nerăbdătoare din picior în timp ce se uită pe telefon. Ridică privirea când Emilia intră pe uşă.

- Scuze, spune aceasta trâgându-şi un scaun. M- am întâlnit întâmplător cu o prietenă.

- Nici o problemă. Gina are pixul pregătit şi o ceaşcă de cafea pe jumătate băuta în faţă, cu o urmă de ruj roz pe margine. Ce vă comand?

- Un tatte cu caramel ar fi nemaipomenit. Mulţumesc.

Gina se ridică să dea comanda la tejghea, iar Emilia îşi scoate geaca. Alarma i se loveşte cu zgomot de scaun. S-a săturat deja de porcăria aia.

Jurnalista îi pune cafeaua în faţă, apoi se aşază la loc.

- Vă rog să-mi povestiţi totul. De la

început, spune, apăsând pe butonul pixului şi făcând să apară un carnet ca prin farmec.

Emilia trage aer în piept şi începe: crinii, ameninţarea cu bombă, individul care le-a urmărit noaptea pe ca şi pe Louise, pescăruşul, trolul. coroana, luminatoarele deschise şi pătrunderea în sistemul Alexei. Decide să nu pomenească de Jasmine, de biletele misterioase la concert şi de apelul fals. Preferă să-şi ţină fiica departe de ochii presei. Când termină. Gina se reazemă de spătar, cu gura căscată.

- Uau! Sunt o mulţime de chestii. Şi toate s-au întâmplat în cărţile dumneavoastră?
- Toate, cu excepţia primului buchet. Crinii. Nu ţin minte ca eroina mea, inspecloarea Miranda Moody, să fi primit aşa ceva. Dar ar fi putut. Restul sunt în cea mai mare parte din primele patru volume ale seriei.

Gina îşi apasă pixul de obraz.

- îmi puteţi spune cum se va intitula noua dumneavoastră carte? O să avem un paragraf şi despre ca.
- *Ultimul* ei *capital.*
- $i care e subiectul?
- Un ucigaş în serie care îşi tatuează victimele de sex feminin. îi dă câteva informaţii despre intrigă, fără să dezvăluie detalii importante. Tema e, cumva, răzbunarea, spune în încheiere.
- Sună macabru.
- Sper, râde Emilia.

Cina o studiază câteva clipe, apoi spune:

- Chiar că aveţi o minte diabolică. Există vreun clement autobiografic?

Descumpănită, Emilia soarbe din fatfe înainte să răspundă.

- Nu, nu chiar. Simţind cum fierbinţeala îi urca pe ceafă, continuă: Eroina mea, Miranda, e foarte diferită de mine. Mai în vârstă, mai puternică. Spune ce gândeşte.

E uşurată când Gina nu mai insistă, apucându-st să noteze în carnet.

Pe drum spre casă, primeşte un apel de la Jasmine.

Mami, am zbârcit-o. Nu-mi găsesc echipamentul de sport. Credeam că e în dulapul de la şcoală, dar am impresia că l-am lăsat la tata.

Jasmine arc educaţie fizică numai o dată la două săptămâni.

- Ai nevoie de el azi?
- Nu, mâine. Poţi tu să treci să-l iei?
- Tatăl tău e la serviciu.
- Kristin ar trebui sa fie acasă. Te rog. O să mă reţină la şcoală în pauza de masa dacă-l uit.

Anxietatea din vocea fiicei sale este clar perceptibilă.

- Bine. Trec pe-acolo să văd dacă e Kristin acasă.

Ultimul lucru pe care şi-l doreşte e s-o vadă pe Kristin, dar nu vrea ca Jasmine să se streseze, ţinând cont de împrejurări.

- Mersi, manii, spune fata, părând uşurată. Trebuie să fug. Pa.

Mini-ul lui Kristin e parcat în faţa casei, iar Emilia opreşte în spatele lui. Speră că soţia lui Jonas va reuşi să găsească repede echipamentul de sport, ca bă poată pleca mai departe. E linişte pe stradă, se aude doar uguitul unui porumbel în depărtare. Străbate aleea bine cunoscută şi bate la uşă.

Kristin deschide aproape imediat. Arată la fel de şic ca de obicei. în nişte blugi atât de slrâmţi încât par o a doua piele şi un tricou roz-pal cu anchior adânc. Părul ei

negru este strâns într-o coadă de cal înalta. îşi îngustează ochii albaştri când vede cine e la uşă.

- Scuze că dau buzna aşa. spune Emilia, apoi îi explică problema echipamentului de sport al lui Jasmine.

- Intră cât ma duc să-l caut.

Emilia o urmează prin hol până în bucătărie. Pe masă e o cutie de plastic transparentă cu materiale de pictură, iar un cutter tronează pe o bucată mart de carton. Kristin observă probabil că Emilia se uita intr-acolo, pentru că se grăbeşte să le strângă.

- Tocmai ce... făceam o felicitare pentru ziua unei prietene.

Emilia zâmbeşte politicos.

- Vrei un ceai?

-Nu, mulţumesc.

- Ah, bine. Aşteaptă doar un minut. Să verific daca n-am pus echipamentul la spălat. Se apleacă să scotocească intr-un coş de plastic plin cu haine, apoi spune: Nu-i aici. Mă uit în camera ei.

Când iese, Emilia se aşază la masă. Mută cuttcrul la o parte, întrebându-se dacă actuala soţie a lui Jonas a citit deja Ultimul ei *capitol.* îşi aminteşte de ce i-a zis Louise, că la lansare Kristin î-a pus tot felul de întrebări despre Jonas. întâi Ottilie, acum Louise. Ce-o fi în mintea lui Kristin? Nu se cuvenea s-o dcscoasă pe Louise, în condiţiile în care nu se cunoşteau. Oare Kristin chiar bănuieşte că ca şi Jonas au o relaţie?

Apoi ochii i se îndreaptă spre cutia de plastic, şi inima îi îngheaţă.

Lipită de margine, cu părul galben fals întins ca untul, vede chipul familiar al unei păpuşi trol.

29

Daisv 2005

Daisy crezuse întotdeauna în soarta, în faptul că oamenii intră şi ies din viaţa ta cu un motiv anume. Iar de Crăciunul acela a devenit limpede de ce trebuise să ajungă la aceeaşi universitate ca Ash.

Paradoxal, după ce încetase să-l mai caute pe Mâzgălitor, când... nu se poate spune că-l uitase, asta nu avea să se întâmple niciodată, însă fusese distrasă de relaţia cu Ash, el a apărut în faţa ei ca un miraj, ca un dar.

- O să-mi fie dor de tine, i-a zis Ash în acea zi hotărâtoare, pe când pierdeau vremea la asociaţia studenţească. Dar rămâne valabil că vii în vizită după Crăciun? Nu-i departe de aici. Stai la mine, şi după accca părinţii mei ne aduc împreună pentru începutul semestrului, da?

- Absolut.

Era nerăbdătoare să petreacă mai mult timp cu Ash. Aveau atâtea în comun: muzică, filme, artă. Daisy nu-şi încăpea în piele de fericire când erau împreună.

- Părinţii mei o să te adore, Daise.

- Cred că şi tatei o să-i placă mult de tine. Sper că data viitoare o să poţi veni să-l cunoşti.

Atunci Ash a tras-o mai aproape, cuprinzându-i umerii cu braţul îmbrăcat în piele.

- Mi-ar plăcea foarte mult. Auzind sunetul unei maşini care frâna în faţă, s-a dus la fereastra dinspre parcare. La naiba! Au ajuns mai devremeI Vrei să-i cunoşti acum? Ştiu că o să-i vezi când vii la noi, dar...

- Sigur, a spus ea ridicându-se de pe canapeaua ponosită.

Şi-a luat haina, Ash şi a înşfăcat geanta mare de voiaj şi au ieşit afară, unde un bărbat de vârsta mijlocie şi o femeie mai tânără coborau dintr-un Jaguar superb de epocă, la fel ca acela condus de inspectorul Morse.

Femeia era o blondă drăguţă cvi pometi înalţi şi ochi strălucitori. Părea mult mai tânără decât tatăl lui Ash, care avea părul deschis la culoare, umeri lăţi şi obraji roşii, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să umble pe dealuri cu un labrador şi o puşca de vânătoare. Zâmbitori, s-au prezentat drept Donald şi Stef. i-au strâns mana şi au asigurat-o că auziseră o mulţime de lucruri despre ca de la Ash. în tot acest timp, senzaţia de recunoaştere i se învârtea prin minte. Undc-l mai văzuse pe bărbatul acela?

Continuau să vorbească şi să gesticuleze când Donald a pus geanta lui Ash în portbagaj sub privirea lui Stef, care stătea lângă uşa pasagerului. Era frig, şi Stef îşi înfăşurast fularul strâns în jurul gâtului, până sub nas.

- Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Daisy, i-a zis cu căldură Stef, care părea să fi fost foarte tânără când venise pe lume Ash. Abia aştept să vii la noi.

- Da, a întărit Donald cu un zâmbet larg, scuturându-l viguros mâna. Sper că o să ai un Crăciun minunat.

Era înconjurata de o atmosferă suprarealistă în timp ce încerca să prindă amintirile care dispăreau ca un nor de fum în aerul rece.

Ash a îmbrăţişat-o scurt, aproape nonşalant, şi a urcat pe locul din spate.

în acel moment, pe când Daisy îl privea

pe Donald indreptându-se spre locul şoferului, cu un mers înclinat uşor spre stânga, a lovit-o o amintire atât de vie, încât a luat-o ameţeala.

Un vârtej dublu, un gât gros cât un picior de porc, înalt. Blond.

Ceafa lui ii era atât de cunoscută, încât dintr- odată şi-a dat seama precis undt-l mai văzuse.

Iubitul secret al mamei sale. Şi ucigaşul ei.

30

Păpuşa trol cu pâr galben. Cea care atârna lugubru în copacul ei. Cea pe care o desprinsese şi o aruncase. Cum a ajuns în bucătăria lui Kristinr Emilia nu-şi poate dezlipi ochii de pe ea. Panica o împiedica să se mişte până ce aude paşii lui Kristin pe scară. Atunci se ridică de pe scaun, simţind cum un val de energie nervoasă ii pulsează prin vene.

Kristin intră în bucătărie cu o expresie triumfătoare.

- l.-am găsit. Era mototolit sub patul ei. Mă tem că are nevoie de o spălare. Când îi întinde sacul, zâmbetul i se şterge. Eşti bine? Te-ai albit la faţă.

- Păi, hm, am o perioadă grea în momentul ăsta. Ţi-a zis Jonas ce se petrece?

Kristin nu parc în largul ei.

- Da, mi-a zis. îmi parc râu că trebuie sa înduri aşa ceva. Sună groaznic.

- Ai apucat să-mi citeşti ultima carte?

- Am terminat-o acum câteva zile. Mi-a plăcut foarte mult, spune Kristin încnicişându-şi braţele la piept.

Emilia arată spre păpuşa trol strivită de peretele cutiei de plastic.

- De unde o ai?
- Păpuşa aia? Nu ştiu. în cutia aia ajung o mulţime de prostii. Trebuie să fie de când era Jas mai mică.

Emilia o priveşte cu ochii mijiţi.
- Păpuşa aia – sau una identică – atârna în copacul din faţa casei mele luna trecută.

Corpul lui Kristin se rigidizează.
- Şi crezi că am pus-o cu acolo?
- Nu ştiu ce să cred.

Kristin face un pas înapoi.
- în mod clar, mă consideri capabila de asta. Se vede pe faţa la. Neprimind nici o reacţie, scoate un hohot de râs ascuţit, sarcastic. Ah. m-am prins. Ţi- am furat bărbatul, deci n-am pic de moralitate şi sunt în stare de orice. Corect? Sunt capabilă să-mi pun în primejdie fiica vitregă – pe care, apropo, o iubesc. Suni capabilă să le hărţuicsc şi să fac o obsesie pentru tine. Asta vrei să auzi? Pentru că îmi pare rău, Emilia, dar nu-mi pasă de tine atât de mult încât să-mi bat capul să le sperii.

Furia şi resentimentele Emiliei, adunate de atâta vreme, dau în clocot. îşi aruncă pe umăr sacul cu echipamentul de sport şi se răsteşte:
- Dacă-ţi pasă atât de puţin de mine, după cum zici, de ce ai sunat-o pe Ottilie să-i pui întrebări despre mine? De ce ai descusut-o pe Louise la lansarea mea, deşi n-o mai văzuseşi în viaţa ta? Mi- a zis că întrebai de mine şi de Jonas. Chiar îţi închipui că ne-o tragem pe la spatele tău? Pe la spatele lui Elliot?

Privirea critică a lui Kristin îi măsoară corpul, zăbovind asupra rochiei de jcrscu carc-i scoate în evidenţă imperfecţiunile.
- Nu, nu cred că ai o aventură cu solul meu.

Emilia ştie că trebuie să plece înainte să spună ceva ce-o să regrete, aşa că iese în hol. O simte pe Kristin în spatele ei.

-Stai!

Disperarea îi răzbate din glas. Emilia se opreşte cu mâna pe clanţa uşii de la intrare şi se întoarce spre ea.

- Ce-i?

- îmi ¡Tare rău, sincer, spune Kristin. Ştiu că n-am discutat niciodată despre asta. Am încercat de-o mie de ori să te sun. Ca să-ţi explic. Dar n-ai vrut niciodată să vorbeşti cu mine.

- Mă poţi condamna?

- Sigur că nu. Acum, după atâţia ani, scuzele inele pot să pară fără rost. Dar îmi parc rău pentru ce s-a întâmplat. Aş vrea să fi fost cinstită cu tine de la început. Jonas urma să-ţi spună despre noi, şi atunci... alunei ai rămas însărcinată.

Adevărul o plesneşte peste faţă.

- Tu şi cu cl... S-a întâmplat înainte... înainte...

Nu e în stare să pronunţe cuvintele.

Kristin îşi pleacă fruntea, dar nu înainte ca Emilia să-i observe o licărire de cruzime în ochi, şi în acel moment îşi dă scama că fosta sa prietenă vrea să se simtă puternică, să aibă un avantaj asupra ei. Kristin ştie că Jonas t fustangiu şi vrea să-i arate clar Emiliei că ca câştigă. Va câştiga fntotdeauno. Că Jonas a ales-o pe ea.

- Urma să te părăsească. în 2006. Urma să te părăsească, şi atunci ai rămas gravidă.

Stomacul i se face ghem când îşi aminteşte nunta lor grăbită la oficiul de stare civilă, doar cu Ottilie şi cel mai bun prieten al Iui Jonas, Dan, pe post de martori şi cu părinţii lui Jonas ca invitaţi. Rochia care i se întindea peste burtă, în

acel stadiu al sarcinii în care nu arata că poartă în pântece un copil, ei părea pur şi simplu că se îngrăşasc. Părinţilor ei nu Ic-a zis despre sarcină decât mai târziu.

- Ai fi putut avea pe oricine, spune mohorâtă. De ce el?

Kristin îşi răsuceşte pe deget verigheta de platină.

- N-am o explicaţie. Pur şi simplu ÎI iubeam. îl iubesc şi acum. Nu poţi alege omul de care te îndrăgosteşti. în orice caz, eşti fericită cu Elliot. Nu- i aşa?

- Sigur că sunt fericită, spune Emilia, gândindu-se că cealaltă tot nu înţelege. Nu e vorba de Jonas. N- am nici un sentiment faţă de cl. Dar tu... Ce-ai făcut *tu* a distrus prietenia noastră.

O mulţime de cuvinte nerostite plutesc în tăcerea dintre ele. Lucruri pe care Emilia n-o să le poată spune niciodată: cât de dor îi este de prietenia lor, de ieşirile cu fetele, de reuniunile până la trei dimineaţa cu Kristin şi Ottilic, vorbind câtc-n lună şi-n stele, râzând până Ic dureau coastele. îşi înghite nodul din gât.

- Trebuie să plec, spune cu glas răguşit.

- îţi jur, nu sunt în spatele acestei campanii menite să te terorizeze, sau ce-o fi. N-am nici un motiv.

Emilia o priveşte în ochi, încercând să-şi dea scama dacă spune adevărul. Latura competitivă a lui Kristin va ieşi întotdeauna la iveală. Dacă realmente crede că Emilia are o aventură cu Jonas, cine ştie de ce e în stare? Fosta ei prietenă arc o inimă de oţel. Mereu a fost aşa. Doar că până acum Emilia n-a vrut s-o vadă.

lese fără o vorbă, închizând cu un gest ferm uşa în spatele ei.

Abia când dă colţul parchează sub un stejar mare şi-l sună pe agentul Haddock,

încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

- Nu ştiu dacă arc vreo semnificaţie, spune de îndată ce el răspunde, dar soţia fostului meu soţ, Kristin l’erry, deţine o păpuşa trol identică cu aceea pe care am găsit-o în copac. Cred că ar trebui să Ştiţi.

31

Joi dimineaţa, când Emilia mănâncă muşii în picioare lângă chiuveta din bucătărie, telefonul îi semnalează că are un mesaj de la Gina Osbourne,

Articolul a apărut în ediţia de azi.

Lasă jos bolul şi intră pe sitc-ul ziarului. într- adevar, articolul e acolo. I se parc ciudat să-l citească în alb şi negru, de parcă totul i s-ar fi întâmplat altcuiva. încă citeşte când Elliot dă buzna în bucătărie înnegurat la faţă.

- Ce-ai păţit?

Se întreabă dacă a văzut şi el materialul din *Thc Mirror* şi s-a simţii deranjat. Deşi i-a spus că i-a dat interviu Ginci.

- Un ticălos mi-a furat bicicleta.

îl priveşte surprinsă.

- Poftim? Micul-dcjun îi bolboroseşte în stomac. De pe verandă?

- Da. Zii încuiat uşa din faţă aseară?

Bineînţeles. Acum o încui de fiecare dată.

- Eşti sigură? Nu-i nici un semn de spargere.

- Ai verificat aplicaţia?

- Sigur c-am verificat-o, se burzuluicştc cl vârându-i telefonul sub nas. Se pare că a fost furata la primele ore ale dimineţii. Era

încă întuneric.

Se uită îngrozită la imaginile de slabă rezoluţie. Un individ îmbrăcat în negru din cap până-n picioare vine pe aleea lor, printre cele două maşini parcate, deschide fără jenă uşa din faţă, ia bicicleta, o încalecă şi pleacă.

- Dar... Nu-i vine să-şi creadă ochilor. Cât de uşor e. Şi alarma? De ce n-a început să sune? Şi uşa... Sunt sigură că am închis-o.

Elliot îşi trece mâna peste bărbia ncrasă.

- Nu ştiu. Nu pricep. F ca şi cum alarma n-ar fi fost în funcţiune. Trebuit să-l întreb pe tata. Dar, Em... uşa de la verandă nu pare să fi fost încuiată, spune privind-o bănuitor.

A încuiat-o. Ştie că a făcut-o. N-ar uita niciodată, nu după tot ce s-a întâmplat. încercând să-şi stăpânească panica, îl roagă să mai deruleze o dată imaginile. Se uită mai atent la ecran, ca să vadă mai bine detaliile.

- Aici, spune oprind înregistrarea, cu venele pline de adrenalină. Fesul... emblema de pe frunte. O recunosc.

- Serios?

- Da. E o marcă scandinavă. Eu... Măruntaiele îi îngheaţă. Am văzut pe cineva purtând un fes identic, spune.

- Pe cine? întreabă cl agitat.

O cuprinde greaţa. Ar putea să fie o coincidenţă. E atât de greu să fii sigur – persoana pare mai înaltă, dar are o constituţie suplă. E imposibil să-i vezi faţa mai bine. Capul e plecat tot timpul, părul e ascuns de fes.

- Louise, murmură în cele din urma.

După cinci apeluri fără rezultat, Emilia îi

lasă un mesaj plin de frustrare.
- Te rog să mă suni. E foarte important.
- Ar trebui să sun la poliţie, spune furios Elliot în timp ce umblă de colo-colo prin bucătărie.
- Louise este de În poliţie.
- Şi totuşi crezi că mi-a furat bicicleta.
Ea expiră cu zgomot, la capătul răbdării.
- Nu spun că e ca. da? Spun că arc un fes ca acela. Dar pe lângă ca presupun că mai sunt şi alţii, nu puţini. Persoana din imagine pare mai înaltă decât Louise, deci s-ar putea să mă înşel. E greu să-ţi dai scama precis. Deocamdată n-o putem acuza, dar trebuie să ne adresăm poliţiei. Dacă e ca, poate că a avut nevoie de bicicletă dintr-un motiv anume şi n- a vrut să ne trezească.
Argumentul îi parc slab până şi ei. dar nu pot presupune că e Louise numai pe baza mărcii fesului.
- Ai dreptate, ar putea fi oricine. Şi dacă uiţi să încui uşa.... spune el lăsând concluzia să plutească în aer.
Elliot se întoarce în biroul lui din grădină, promiţând să nu sune la poliţie până nu au veşti de la Louise, iar Emilia încearcă să-şi facă de lucru dereticând prin băi, însă în tot acest timp o macină acuzaţia că ar fi uitat să încuie uşa. Ţine minte că a făcut-o.
Abia mult mai târziu, după ce ia copiii de la şcoala, când Elliot pregăteşte ceaiul, observă pe telefon un mesaj vocal de la Louise. Apelul a fost dat la 15.30. în timp ce conducea spre şcoala lui Jasmine, întrucât nu vrea ca fata să vină acasă cu autobuzul.
Se îndepărtează de cacofonia din bucătărie şi intră în camera din faţă ca să-l asculte.
- Scuze, draga mea, spune Louise cu

voce gâfâită. A fost o zi de groază. Am reuşit să trec un pic pe- acasă. Dar trebuie neapărat să stăm de vorbă. Să-ţi explic torul. Aş prefera s-o facem între patru ochi. Poţi veni pe la mine în seara asta? E apartamentul patru, Sunnysidc Road. Toby e la taică-sâu, aşa că nu ne deranjează nimeni. îmi... Emilia e afectată de tremurul din glasul prietenei sale. îmi pare atât de rău! N-am vrut să se ajungă atât de departe. Vino cal de repede pop. Şi, Em, adaugă Louise tragându-şi nasul, îmi parc sincer râu.

Mesajul se încheie, iar Emilia îşi priveşte alarmată mobilul. Ce vrea să spună Louise? De ce ii pare rău? Pentru bicicleta? Mintea îi trece la o viteză superioară. Oare Louise e implicată în ceva dubios? încearcă s-o sune, dar nu răspunde.

- La naiba, mormăie pentru sine.

- Totul e în ordine? întreabă Elliot din prag. Era Louise?

Ea încuviinţează din cap, cu mintea gonindu-i frenetic.

- Un mesaj. Suna ciudat. Vrea să mă duc pe la ca. chiar acum.

Dezaprobarea lui e palpabilă.

- Poftim? Acum? De ce? Nu poale să aştepte? Curând e gata cina.

- Nu e departe şi nu durează mult. Chiar trebuie să stau de vorbă cu Louise. Am nevoie să aflu ce se întâmplă.

El pare sceptic.

- Nu cred că ar trebui să te duci...

- N-o să pălesc nimic. Am alarma. Emilia se întoarce în hol şi-şi ia geaca de blugi. Nu stau prea mult. Păstraţi-mi nişte peşte.

Se întinde să-l sărute iar, însă Elliot continuă s-o privească nemulţumit. în timp ce ca iese în grabă.

Drumul cu maşina îi ia douăzeci de minute. Reuşeşte să găsească un loc de parcare pe strada aproape pustie şi traversează grădina comună. Apartamentul lui Louise e la demisol, cu un gârdulcţ de fier forjai şi intrare separată. încă e lumină, dar soarele a coborât după clădire, aşa că geamurile din faţă sunt în umbră. Un steag ucrainean alamă la fereastra de la ultimul etaj, însă pe stradă e o linişte aproape nefirească.

în timp ce coboară treptele, se uită pe geam în bucătăria lui Louise. Nu parc să fie nimeni acolo, se vede numai o plantă veştejită în mijlocul unei mese din lemn de pin, însă când ajunge în curtidca de jos observă că uşa lui Louise e întredeschisă. Bate şi, neprimind răspuns, o împinge, strigându-şi prietena. Aude numai ecoul propriei voci prin holul gol. Zăreşte lângă uşă pantofii de sport Nike Aii ai lui Louise. Nu renunţă la ei niciodată, deci trebuie sa fie prin preajmă. Emilia îşi vâră capul pe uşa de la bucătărie, simţindu-$e ca o intrusă, dar stăpâna casei nu e acolo. Trece din hol în camera de zi.

- Louise? strigă din nou împingând uşa.

în clipa următoare se opreşte cu un icnet. Prietena ei zace cu faţa în jos pe podea, cu o pată mare de sânge la ceafa.

Vai, Doamnei Louise! Se repede să îngenuncheze şi-i atinge umărul. I.ou? Groaza începe să-i preseze creierul. Lou..., spune iar, mai slab de data asta, cu lacrimi în gât, deoarece ştie că e prea târziu chiar în timp ce-şi apasă degetele pe gâtul prietenei sale în căutarea pulsului.

O întoarce pe spate, gata să-i facă respiraţie artificială, orice ar putea fi de ajutor. însă pielea lui Lovise e prea palidă, buzele îi sunt prea albastre, corpul îi este

nefiresc de rece. Poartă bluza cu lama cu papion, iar vederea ei o face pe Emilia să plângă şi mai tare. E imposibil să se întâmple aşa ceva.

Sună la Salvare şi rămâne lângă trupul lui Louise. îşi ţine prietena de mână şi-i vorbeşte, deşi e conştientă că n-arc nici un sens.

- îmi parc rău că nu te-am sunat la timp. îmi parc atât de râu, Louise. încearcă să rezişti, salvarea e pe drum.

Mintea i se învârte nebuneşte. Primul ei gând a fost să-şi ajute prietena. Acum însă, ca o rază de soare care se chinuit să răzbată printr-un nor, gândurile ei se străduiesc să treacă peste şoc. înainte s-o întoarcă pe Louise, a observat o tăietură adâncă la nivelul cefei şi părul năclăit de sânge. Dacă ar fi căzut şi s-ar fi lovit la cap, ar fi fost cu faţa în sus. nu? Dar era pe burtă, ca şi cum ar fi fost lovită din spate.

Se uită la chipul palid şi-i netezeşte blând părul de pe frunte. E ca o figurină de ceară, nu mai seamănă cu Louise, îşi spune înlăcrimată. Pe figura lamei e o pată de sânge. Poate că n-ar fi trebuit s-o mişte. Dacă cineva i-a făcut asta lui Louise, poliţia o să caute probe. îşi desprinde uşor mâna şi se ridică, încercând să-şi înăbuşe criza de nervi. Simpla ei prezenţă aici ar putea să contamineze locul faptei. A scris despre asta de o mulţime de ori în cărţile ei. Va trebui să Ic explice poliţiştilor în ce poziţie era corpul când l-a găsit.

O străbate un fior rece care-i face pielea de găină. Are senzaţia că e într-un coşmar din care se chinuit să se trezească. Nu, e cu neputinţă. Se gândeşte la micul Toby şi inima i se frânge iar.

Apoi aruncă o privire la picioarele desculţe ale lui Louise şi o cuprinde

oroarea când observă ceva pe glezna. Nu poate fi...

Se apleacă să se uite mai bine. însă e inconfundabil. Pe glezna lui Louise e desenat în grabă un cap de insectă.

32

Sper .să scap repede, cu toate că ar fi o premieră. Trebuie să-l vizitez pe tata şi să văd cum se descurcă, întrucât l-am convins în fine că soluţia cea mai bună pentru mama – pentru el – e ca ea sd meargă la un *azil, îmi strâng lucrurile şi-mi sting computerul când Saunders se năpusteşte pe uşă fără să bată.*

Deschid gura ca să-l boscorodesc, dar renunţ când ii văd *expresia de pe chip, un amestec de entuziasm şi oroare pe care am ajuns* să-l *recunosc când crede că avem* o pistă intr-un *caz ce* pare de *nerezolvat.*

- Tocmai am *primii un apel. Se pare că* mai e o virtimd. Uci£a>id cu călugăriţa a *lovit din nou.*

Mă uit la el ca la un extraterestni. Dându-mi seama că am rămas cu gura căscată, o itidiid. A trecut peste *un* an *de când a fost ucisă Trisha Banks şi. oricât* ne- i7in Jr *străduit, n-am putut* să-l *inculpăm* pe *Martin* Butterwrtft pentru crime, chiar *dacă rămâne principalul suspect şi-l supraveghem ca nişte şoimi.*

- *Unde? zic. luându-mi haina.*

- *Păi, asta-i faza ciudată. Nu e în jurisdicţia noastră. Dar am fost solicitaşi din cauza similitudinii cu cazurile precedente.*

Recita o adresă. O să ne ia *trei ore să ajungem acolo, poate mai mult. $i e deja 18.00. Dar trebuie* sd mergem. Nu încape

nici o *îndoiala.*

- *Haide atunci, spun, scoţându-mi mobilul ca s-o* rog *pe. soră-mea* sd se ducă *la rata şi s-o informez pe iubita mea, Kim. că n-o să trec* pe acasă câteva zile.

£ târziu când alungem pe strada îngusta, Unişţitd. Ne dăm scama *imediat care* e casa din cauza agitaţiei de afara. Banda *poliţiei înconjoară mica grădină din fajă. iar agentul în uniforma care sta de pază o ridică, lisăndu-ne să intrdm. Sunt epuizată şi atâtea ore în maşină cu Saundcrs mi-au stârnit o durere de cap, dar încerc să mă remontez în timp ce coborâm în apartamentul de la demisol.*

- *Pe aici, doamnă inspector, spune alt poliţist.*

Haine civile, chel, cu obraji neobişnuit de roşii. Se prezintă drept agentul-şef Shawn Watkins de la Politia Metropolitana.

O femeie zace pe covorul din canj<ra de zi. E destul de tânără, maximum *treizeci şi cinci de ani. Supld, înaltă de nici un metru şaizeci, cu părul negru* tuns scurt.

- Cum *a fost ucisă? il inrreb pe Watkins.*

Când mă întorc, il văd pe Saundcrs năpustindu-se afară, cu mâna la gură. Nu-i stă în fire. Mă răsucesc la loc spre Watkins.

- Arată ra o *lovitură la cap. spune acesta. Aşadar, nu e motiul de operare obişnuit pentru cazurile* diimneavoastră, respectiv *înjunghie* rea. Nu v-am fi *chemat, dar am observat chestia asta...*

Indică spre glezna femeii. Mă ghemuiesc să mă uit mai bine. Pare să fie schiţa unui ctip de Insectă. Dar nu-i la fel ca celelalte: acesta nu e scrijelit, ei a fost desenat cu un pix.

Nu poate *fi omul nostru. Dar cine a făcut asta ştia despre scrijeliturile în formă de călugăriţă,* şi numai *poliţia* ore această

infarmafie.

- Mă scuzaţi. sunteţi doamna *inspector Janine Murray?*

Un alt detectiv se apropie de mine. *Tânăr, cu pârul castaniu şi fata plină de. pistrui.*

-Da.

- Sunt agentul Anthony *Haddock. Am venit de Îndată ce am aflat.*

Durerea de cap mi se accentuează pe măsură ce încerc să Înţeleg despre *ce-i vorba.*

-Aşa?

- Victima *e de-a noastră, doamna inspector.*

Mă uit iar ia femeia de pe *podea, Are ocini închişi, fata nemişcată, şl dacă n-ar fi deja vizibile semnele de rigor morţiş, ar părea* că doarme. Poartă o *bluză cu o lamă în partea din faţă.*

- *T poliţistă?*

El confirmă printr-u înclinare a capului.

- *Aha.*

Mintea mea caută cu disperare să aşeze piesele de puzzle la locul lor. îl cunoştea pe Martin Butlerworlh? Poate că ea a fost cea care l-a băgat la puşcărie acum şaptesprezece ani pentru jaf armat. Dar nu, *e imposibil.* Avea vreo *treizeci şi cinci de* ani. Ceea ce înseamnă că ar fi fost prea tânără.

- Cum o cheamă?

- Agenta *Louise Greene, doamnă inspector. Şi chestia e... Haddock saltă* de pe *un picior pe altul în timp ce continuă: încă* nu *suntem siguri în privinţa* tuturor *detaliilor, dar femeia care a găsit-o era prietena ei. Autoarea de romane poliţiste Emilia Ward.*

PARTEA A DOUA

33

Emilia Ward. Am citit câteva cărţi de-a le ei. M-a impresionat mereu acurateţea cu care descrie aspectele procedurale ale muncii poliţieneşti. Acum ştiu de ce, dat fiind ca era prietenă cu o detectivă de la *Poliţia Metropolitană.*

- *Unde-i Emilia acum?*

Agentul Haddock îşi îndepărtează o buclă de păr din ochi. Faţa lui arc un luciu grăsos.

- *l-am luat declaraţia şi ani lăsat-o sa plece acasă. Vă imaginaţi în ce stare* era.

- Ai lăsat-o să conducă până acasă? După ce *şi-a găsit prietena moartă?*

Clatin din cap, şocată de atâta insensibilitate.

- î-am propus s-o ducem noi. *dar a zis că e în* regulă, spune stânjenit.

- *Probabil e în stare* de şoc.

îşi priveşte picioarele ca un şcolar certat. Aşa şi arată, în cămaşa cu mâneci scurte cu o pată *de cerneală pe buzunarul de la piept- Mă pregătesc să-l las acolo şi* să merg să *discut* cu superiorul lui, *când* md roagă să-i acord un minut afară, /naiviinţez şi ies după el în grădina din faţă. îmi *aprind imediat o ţigară. îi ofer pachetul, iar Haddock ia una în timp ce mergem spre partea din spate a clădirii, unde* e mai linişte.

- Deci?

Lumina *de la o fereastră de la etaj i se reflectă în pupile.*

- *Păi, chestia e că am fost în legâtură cu Emilia în ultimele săptămâni, pentru că un*

individ o hărţuia.

Mă încrunt.

- *Cum aşa?*

- *Copia secvenţe din romanele ei* CIT s-o *înspăimânte.*

îmi investeşte despre păpuşi trol găsite în copaci, gâtul *rupt al unui pescăruş de ceramică, fete dispărute* la un concert şi *apeluri false.*

Scot un *norişor de fum care se disipează în aerul cald al nopţii.*

- *În regulă. Ce are asta de-a face cu agenta Louise Greene?*

- *N-am idee. Dar Emilia mi-a spus ca agenta Greene i-a lăsat azi* un *mesaj pe telefon, rugând-o să vină. Am ascultat mesajul. Louise pârea supărată. Plină de remuşcări şi, ei bine, vinovată.*

- *Ai dedus toate chestiile astea dintr-un mesaj vocal?*

- *Da. Puteţi să-l ascultaţi şi dumneavoastră dacă doriţi.*

Trebuie să stau de vorba cu Emilia Ward cât mai curănd cu putinţa. îmi strivesc ţigara de zidul de cărămidă.

- Şe ştie *la ce* oră a murit Louise?

- încă nu sută *la sutei. Dar Louise i-a lăsat mesajul Emiliei la 15.30. Emilia a găsit-o* la *17.18.*

Deci un interval destul de scurt, ceea ce ar trebui să *uşureze sarcina poliţiei.*

- *Emilia crede că şl moartea lui Louise e copiată dintr-un roman de-al ei?*

Mă gândesc la mâzgălitura de pe glezna lui *Louise şi la asemănarea cu cazul călugăriţei la care lucrez de* ani de *zile. Haddock îşi răsuceşte corpul ca să fie* cu *faţa la mine.*

- Păi, asla-î chestia. *Zice că desenul de*

pe glezna Iui Louise e din noua ei carte. Dar n-a fost publicată încă.

Mă holbez la el şocată. Poate că desenul n-a fost realizat în acelaşi fel, dar seamănă prea mult ca să fie o coincidenţă. Un cap de insectă similar, în acelaşi loc în care *ucigaşul în serie* îşi marchează victimele. *Trebuie să vorbesc imediat cu Emilia Ward, ca* să aflu ce *se petrece.*

34

Emilia nu-l suna pe Elliot decât atunci când e în drum spre casa. I-a trimis un mesaj cât îi aştepta pe poliţişti să-i ia declaraţia, apoi l-a sunat pe agentul Haddock şi i-a spus tot, încercând să nu plângă până nu şi-a terminat toată povestea. După aceea a trebuit să-l aştepte ca să-i dea să asculte mesajul lui Louise de pe mobil.

- Concentrează-te ca să ajungi teafără acasă, ii spune Elliot cu blândeţe. Ne vedem acuşi.

Acum arc mâinile şi picioarele de plumb şi un gust metalic în cerul gurii.

- Doamne. îmi pare atât de rău, îi şopteşte Elliot în păr când Emilia se împleticeşte înăuntru puţin după zece scara.

O strânge în braţe în timp ce ca plânge la pieptul lui. Jasmine se foieşte agitată în spatele tatălui ei vitreg, rozându-şi unghiile. Din fericire, Wilfie e în pat, aşa că nu trebuie să-i dea vestea deocamdată. Se gândeşte la bietul Toby, care probabil nu ştie nimic, şi se pune pe plâns şi mai abitir.

- Ce-i? Ce-a păţit Louist?

Jasmine e albă ca varul. N-o cunoştea prea bine pe Louise, dar Emilia işi dă

seama cât de mult a destabilizat-o ştirea.

Se dezlipeşte de Elliot ca s-o înconjoare cu braţele pe fiica ei.

- încă nu ştiu, scumpo, murmură, nevrând s-o sperie. Am găsit-o prăbuşită pe podea.

- E moartă?

- Mă tem că da, îngaimă Emilia cu un nod în gât.

Nu pronunţă cuvântul „crimă[4]', ei spune că ar putea fi un accident. însă Jasmine nu parc mai liniştita când, în cele din urmă, se duce la culcare cu paşi grei.

- Uite, bea nişte vin. Ar putea fi de ajutor, zice Elliot.

Emilia observă că are şi el un pahar şi că mâinile îi tremură când soarbe. încă nu i-a povestit despre desenul de pe glezna lui Louise şi de faptul că un personaj din cartea ei – o poliţistă care lucra cu Miranda Moody – a murit intr-un fel asemănător pe când îl căuta pe ucigaşul cu călugăriţa. Deşi nu-i nevoie să-i spună asta. I-a citit deja ultimul roman.

De îndată ce-o să povestească despre desen, o să ştie.

Elliot îşi reazemă o mână pe coapsa ei, de parcă ar încerca să se ancoreze în timp ce o consolează.

- Nu-mi vine să cred că e moartă, spune ea din nou, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii. Nu pol să nu mă gândesc la Toby, cum o să crească fără mamă...

- încetează. Chipul Iui Elliot se întunecă. Nu te poţi gândi la asta. O să înnebuneşti. Nu e vina ta.

- Dar dacă o? strigă Emilia, întinzându-se să-şi lase paharul pe masă şi desprinzându-i mâna de pe coapsa ei. Eu am fost cea care a scris cărţile alea tâmpite. Practic i-am scris moartea!

- Nu vorbi aşa.
- Dar am facut-o I Geme cu capul între mâini. Ştii că romanul meu este despre o detectivă cart vânează un ucigaş în scrie care desenează un cap de călugăriţă pe glezna victimei după ce o omoară, ca să-şi proclame drcplul de proprietate asupra ei. Şi asta avea şi Louise, Elliotl Avea semnul ăla pe gleznă!

Elliot mijeşte ochii, iar mâna i se încleştează pe pahar.

- E complet absurd, în mama mă-sii. Ce dracu' face poliţia?

Nu trebuie s-o spună: Emilia ştie că se gândeşte la finalul cărţii. Subordonata Mirandci Moody moare în acelaşi fel ca Louise. Următoarea victimă este Miranda.

- Deci *crezi* că e vina mea, nu-i aşa?
- Sigur că nu. E doar un dement...
- Un dement pe care-l cunosc! strigă ea sărind jos de pe canapea.
- Potolcştc-te. şuieră cl, uluind-o. Scuze, dar vrei să-i trezeşti pe copii? O ici razna. Şi nu poţi s-o ici razna, Em. Trebuie să-ţi păstrezi cumpătul. Se ridică şi cl şi o apucă de braţe intr-o strânsoarc puternică, încetează să te mai condamni. Nu e vina ta. Eşti scriitoare, atâta tot. Nu eşti blestematul de Dumnezeu!

Emilia îşi pleacă fruntea. Elliot arc dreptate, bineînţeles. Nu e vina ei. $1 totuşi nu poate împiedica vinovăţia să-i macine măruntaiele. împreună cu teama că ea urmează.

Nu-i vine somnul nicicum. Nu se poate gândi decât la cadavrul lui Louise întins pe covorul din camera de zi. la faţa ei imobilă, la pielea rece, la rana de la ceafă. N-a văzut niciodată un cadavru în viaţa reală, deşi a scris despre atâtea. Ascultă iar şi iar

în minte ultimul mesaj al lui Louise. Ce voise să spună? De ce tot repeta că-i parc râu? De ce a luat bicicleta lui Elliot, dacă ea a fâcut-o?

Disperată, se dă jos din pal. Elliot doarme buştean, deşi i-a luat ceva timp să aţipească. Au stat unul lângă celălalt, prefăcându-se că dorm, până când, în cele din urmă, l-a auzii sforăind uşurel, lese din dormitor şi rămâne un moment pe palier, pradă indeciziei. De obicei, când nu poate să doarmă se duce în bucătărie, îşi face o băutură cu lapte şi se uită la un serial dulceag din cele pe care Elliot nu le suportă, precum Emi/y m *Paris* sau Apusul e de wtnzare. Acum singurul lucru la care se poate gândi e bucătăria asta goală, imensă, cu geamuri pe toate părţile. Până acum s-a simţit ca un animal încolţit, întrchându-se cine pândeşte din grădină, capabil s-o vadă în timp ce ea nu-l poate vedea. Moartea lui Louise i-a demonstrat că individul care face asta s-a jucat cu ca până în prezent. Nu i-a făcut rău lui Jasmine, doar i-a orchestrat dispariţia ca s-o sperie pe ea. ca un leu care îşi necăjeşte prada până se decide s-o omoare.

Oftează. Nu poate să rămână acolo, pe palier, în beznă. Dar nu poate nici să se ducă la parter. în loc de asta, se hotărăşte să meargă în biroul ei de la mansardă. De când au schimbat parolele Alexei luminatoarele au încetat să se mai deschidă, aşa că măcar acest risc a fost eliminai. Urcă pe scara abruptă, gâfâind uşor când ajunge sus. Durerea ii apasă pieptul, ameninţând s-o sufoce. Cu răsuflarea Uliiită, închide uşa şi se aşază la birou. Imediat se simte consolată de dezordinea care o înconjoară, de bibelourile simpatice de pe rafturi, de

cărţile autorilor pe care-i admiră şi la care caută inspiraţie când se blochează, de vraful de manuscrise nccorectatc care i-au fost trimise ca sa le facă o prezentare favorabilă.

Trage cu o mână nesigură sertarul în care se află carnetul ei. începe unul nou pentru fiecare roman la care lucrează. Pe acesta l-a folosit la *Ultimul ei capitol:* are pe copertă un Moomin, cu o lună plină şi un cer negru precum cerneala în fundal. Frunzăreşte paginile, amintindu-şi notiţele pe care le-a luat înainte să se apuce de scris. Notiţe despre noul caz al Mirandei Moody. Un ucigaş în serie carc-şi tatuează victimele cu figura unei insecte. Şi apoi povestea lui Daisy. carc-l caută pe ucigaşul mamei ei, Mâzgălitorul; ajunge la concluzia că e tatăl iubitului ei, Ash, şi totul culminează cu înjunghierea Mirandei. Lacrimile îi cad pe hârtie când se gândeşte ce-a făcut. Şi ce-a făcut Louîse. Iar acum Louise e moartă. Cum să nu fie vina ei?

N-ar fî trebuit să serie cartea, pentru că povestea şi toate detaliile despre ucigaşul cu călugăriţa n-au fost niciodată ideea ei.

35

Emilia doarme pe canapea în camera din faţă, învelită cu un pled moale de caşmir, când o trezeşte o bătaie în uşă. Sare în şezut, cu inima depăşind orice record de viteză. Elliot i-a dus pe copii la şcoală azi-dimineaţă, ca s-o lase să se odihnească. A stat trează toată noaptea, încovoiată la birou, şi s-a târât înapoi în pat lângă Elliot numai la răsăritul soarelui. A coborât să le facă pachetele de prânz lui Jasmine şi Wilfie, simţindu-se ca un zombi, apoi s-a

trântit pe canapea imediat ce-au ieşit cu toţii din casă.

Aruncă o privire la ceasul de pe poliţa şemineului. E noua şi jumătate.

Se mai aude o bătaie în uşă, apoi soneria. Elliot trebuie să se fi dus direct în biroul lui din grădina, ca să n-o deranjeze. la mobilul şi deschide aplicaţia intcrfonului. O femeie pe care n-o recunoaşte stă în prag. Poarta un costum negru şi o cămaşa verde şi are părul alb tuns bob. $i Elliot ar fi trebuit să audă soneria, dar probabil e prins într-o convorbire profesională. Fără tragere de inimă, se ridică şi-şi trage halatul în jurul corpului ca să se ducă să deschidă.

Femeia st uită la ferestrele de la etaj, cu fruntea încreţită de iritare. Arc nişte ochi albaştri pătrunzători care se aţintesc asupra Emiliei de îndată ce deschide uşa.

- Sunteţi Emilia Ward?

Ta încuviinţează din cap. pe jumătate ascunsă de uşă, astfel încât vecinii să nu vadă că e încă în halat.

Femeia îi arată o legitimaţie.

- Sunt inspcctoarca Janine Murray de la Poliţia din Devon şi Cornwall. Pot intra?

Mintea Emiliei se învârtejeşte, cu gândul la Elliot şi la copii.

- Despre ce e vorba?

- Anchetez moartea unei prietene de-a dumneavoastră, agenta Louise Greene.

- Pot să vă văd legitimaţia din nou?

Nu vrea sa-şi asume nici un risc. Nu după apelul fals de la spital. Dacă nu-i poliţistă de-adevăratelea? Dar legitimaţia part autentică, aşa că i-o restituie.

- Pot să vă pun o întrebare? Spuneţi că sunteţi de la Poliţia din Devon şi Cornwall. Dar de ce? Louise lucra la Met.

- Corect. De ani buni căutam un ucigaş în

seric care operează în Plymouth şi zona înconjurătoare. Avem motive să credem că moartea lui Louise ar putea fi legală de acest caz.

Un ucigaş m *scrie.* La fel ca în cartea ei. Un fior îngheţat ii urcă pe şira spinării, împiedicând-o să se
mişte.

- Pot să intru?

- Da... desigur. Emilia se trage în spate ca să-i facă loc, apoi o conduce în bucătărie. îmi cer scuze, încă nu m-am schimbat. Am avut o noapte proastă. Doriţi ceai sau cafea?

- O cafea ar fi perfect, mulţumesc.

Defectiva se aşază la masă şi-şi scoate carnetul. Emilia foloseşte maşinăria complicată a lui Elliot ca să facă un cappuccino pentru ca şi unul pentru inspectoarea Murray. Prezenţa acesteia o nelinişteşte. Nu are un chip afabil, iar ochii aceia albaştri, reci, sunt de oţel, ca şi când ar putea să-i pătrundă până în adâncul sufletului, dezvâluindu-i toate secretele.

îi dă ceaşca de cappuccino şi ia loc la masă. Soarele se revarsă prin uşile duble de sliclă, inundându-le pe amândouă intr-o lumină albă. Lângă această femeie serioasă, ordonată, Emilia se simte o ruina, arc impresia că Lotul crapă pe la cusături.

- Regret dispariţia lui Louise Greene. Din câte înţeleg, a fost o detectivă foarte apreciata.

Emilia nu poate decât să dea din cap a încuviinţare. N-arc idee cât de mult o apreciau colegii pe Louise. Tot ce ştie e că a pierdut o prietenă bună, un om pe care simţea că se poate bizui. Mai grav, Toby şi-a pierdut mama. Simte iarăşi un junghi în inimă.

Inspectoarea Murray trebuie să-şi fi dat

seama, pentru că adaugă blând, trecând la o adresare mai puţin protocolară:

- Ştiu că ai pierdut o bună prietenă ieri. înţeleg că dumneata ai găsit-o.

-Da.

Emilia suflă în cafea şi ia o înghiţitură.

- Nu pot să-mi imaginez prin ce-ai trecut, spune poliţista privind-o stăruitor. Agentul Haddock m-a informat cu privire la incidentele din ultimul timp. Şi am ascultat mesajul vocal pe care ţi l-a lăsat Louise. Ceea ce mă preocupă pe mine, Emilia, este faptul că moartea lui Louise seamănă foarte mult cu o serie de cazuri la care lucrez de ani de zile. Numai că semnul de pe gleznele victimelor este un cap de insectă scrijelit, nu desenat, ca la Louise.

Emilia se îndreaptă de spate, cu simţurile brusc în alertă.

- Nu înţeleg. Credeţi că ucigaşul ăsta în serie e răspunzător pentru moartea lui Louise?

Inspcctoarca Murray ezită, dar nu răspunde la întrebare.

- Individul pe care-l căutam este cunoscut drept „ucigaşul cu călugăriţa'' – aşa ii spunem noi în poliţie.

Ucigaşii! cu că/ugdriţa. Emilia nu mai poate să respire.

- Crimele au fost făcute publice, desigur, de-a lungul anilor, dar niciodată nu am dezvăluit presei detaliul cu capul de insectă, nici porecla pe care i- am dat-o făptaşului. Caută „ucigaşul cu călugăriţa'* sau „criminalul cu călugăriţa" pe internet, şi n-o să găseşti nimic. Prin urmare, mi-a stârnit interesul informaţia că ai scris o carte despre un ucigaş în serie cu aceeaşi poreclă.

Un val de greaţa o năpădeşte pe Emilia.

- Dar eu... l-am inventat, şi cartea mea

nici măcar n-a apărut încă. Iar ucigaşul... meu le desenează pe toate.

Picioarele au început să-i tremure. Se întreabă dacă detectiva îşi poate da seama că minte.

- în regulă. Dar există vreo posibilitate ca cineva să-ţi fi povestit despre crimele cu călugăriţa? După o pauză, adaugă: Louise, poate?

Emilia trebuie să-şi prindă picioarele cu mâinile ca să le oprească din tremurat.

- Louise nu vorbea niciodată despre cazurile la care lucra. Pe deasupra, era la Met, deci n-ar fi putut să lucreze la cazul cu călugăriţa, nu-i aşa?

Inspcctoarca Murray clatină din cap.

- Intr-adevăr. Dar asta nu înseamnă că n-ar fi pulul să audă despre el.

„La dracu’. Ce mi-a căzui pe cap?” Emilia îşi înfige unghiile în materialul moale al halatului. Are nevoie să-şi păstreze cumpătul. înghite în sec, neştiind cum să răspundă. Este exclus să spună adevărul.

- Nu... nu sunt sigură. Trebuie să mă gândesc. Am suferit un asemenea şoc..., bâiguie.

- Bine. Dar dacă-ţi vine ceva în minte, te rog să mă suni.

Inspectoarea Murray îşi strecoară carnetul în buzunarul interior al blazerului şi-i întinde o carte de vizită cu numele şi numărul ei de telefon. Emilia abia se poate ţine pe picioare când se ridică. Abia aşteaptă s-o vadă plecată.

Gândurile îi aleargă prin minte când închide uşa. Numai dacă i-ar fi răspuns lui Louise! Iar acum e pe cont propriu, silită să-şi croiască drum prin beznă, şi nu ştie ce să facă. Cum să procedeze.

Scoate un ţipăt în hol şi dă un şut în uşa

de lemn a camerei de zi, lovindu-se la picior. „Proastă, proastă, proastă!”

Trebuie să se calmeze, să-şi revină.

- Of, Louise...

Ce punea la calc? Ce noimă avea mesajul acela vocal? De ce zisese că-i parc râu? Pentru că ştiuse tot timpul că ucigaşul cu călugăriţa exista în carne şi oase?

în timp ce se îmbracă, primeşte un apel de la agentul Haddock. Nu e surprinsă. A încercat s-o interogheze ca la carte aseară, dar mintea îi plutea pe o mare de confuzie după ce găsise corpul lui Louise. Aşa e şi acum.

- Nu cred că e cazul să vă spun cât de grava a devenit situaţia, îi spune cu glas sumbru. Ea s-a aşezat pe marginea patului, pe jumătate îmbrăcată. Puteţi veni pana la secţie? Sau. dacă preferaţi, vin cu la dumneavoastră.

Emilia spune că va veni ea la secţie. Arc nevoie să iasă din casă.

La sosire, agentul o conduce intr-o cameră supraîncălzită. Transpirând din toţi porii, Haddock işi exprimă din nou regretul pentru moartea lui Louise. Se uită prin carnetul oferit de Jasmine, cu fluturaşi pe copertă, în care Emilia a consemnat toate incidentele din ultimele luni. $tie că i-a comunicat deja o parte aseară, dar simte nevoia $ă-l facă să înţeleagă. Louise a fost ucisă, şi asta s-a întâmplat din cauza cărţii ei. Desenul acela de pe gleznă... îi vine să leşine la gândul că o persoană apropiată de ea ar fi putut să-l facă.

- Cartea mea şi moartea lui Louise. Au legătură. Trebuie să aibă. Doar că... doar că pur şi simplu numi dau seama cum.

- Şi păpuşa găsită acasă la Kristin Perry? întreabă agentul Haddock. uitându-se la

lista cu toţi cci care au citit manuscrisul nepublicat. Credeţi că ca ar putea fi autoarea?

- Dacă m-ati fi întrebat acum câteva luni dacă vreunul dintre oamenii de pe lista asta ar fi capabil de toate lucrurile care mi s-au întâmplat în ultimul timp, mi-ar fi fost greu să cred, răspunde ca. Soarbe din apă. care arc gust de fier, apoi continuă: Dar acum nu ştiu. Deşi nu-mi explic cum a ajuns Kristin în posesia păpuşii trol, nu mi-o pot imagina ca pe o criminală. De ce ar fi vrut s-o omoare pe Louise?

LI ridica privirea de pe foaie.

- E posibil ca persoana care vă hărţuieşte să nu fie aceeaşi cu ucigaşul lui Louise. Trebuie să avem în vedere toate variantele. Lăsaţi asta în seama mea. Cu o expresie încă şi mai gravă pe chip, agentul Haddock adaugă: Şi nu vreau să vă sperii, doamnă Emilia, dar vă rog să fiţi cum nu se poate mai atentă.

N-arc nevoie s-o spună. Emilia ştie foarte bine în ce pericol sunt ca şi familia ei.

Când iese din sala de interogatoriu se gândeşte iar la moartea lui Louise şi la intriga din *Ultimul* d *capitol;* cele două i st împletesc în minte. Cum poate să existe un criminal în scrie poreclit „ucigaşul cu călugăriţa”? Louise trebuie să fi ştiut. Are senzaţia că e trasă Lot mai adânc intr-o pânză de păianjen şi nu reuşeşte să găsească o calc de scăpare. îşi imaginează reacţia lui Elliot, a redactoarei. A agentului literar. Ce-o să zicâ? l-a minţit. Pe toţi.

Iar acum adevărul vine s-o muşte. S-o *ucidă.*

în timp ce se îndreaptă cu paşi iuţi spre maşină, Emilia se zăreşte în vitrina unui magazin şi e îngrozită de cât de rău arată, cu părul nepieptănat strâns într-un coc ciufulit. Trebuie să se ducă acasă, să facă duş şi să se adune. Dar nu se poate gândi decât la cadavrul lui Louise, la capul ei însângerat, la desenul de pe gleznă, la faptul că ucigaşul cu călugăriţa există în realitate şi la rolul ei în toate astea. La ultimul mesaj al lui Louise şi la posibilele lui semnificaţii, la vizita inspectoarei Murray. La asemănarea cu un caz din viaţa reală. Nu poate să respire. Nu... poate... în pragul leşinului, se reazemă de peretele unui magazin din apropiere.

- Emilia?

Ridica privirea la auzul vocii bine cunoscute. E Kristin, într-o ţinută de vară perfectă, cu o rochie lungă diafană şi sandale de gladiator. Oare a urmărit-o?

- Eşti bine?

Emilia inspiră profund, încercând să-şi alunge greaţa.

- Sunt bine. Eu...

Se îndreaptă de spate, continuând să se sprijine de zid. Oare poliţia a sunat-o pe Kristin să întrebe despre păpuşa trol? Presupune că nu.

- Ai aflat de Louise?

Kristinc se încruntă.

- Louise? Care Louise?

Pare sincer nedumerită, dar Emilia ştie că e o mincinoasă de mare talent.

- Prietena mea Louise. Defectiva. A venit weekendul trecut să ne ajute când cu dispariţia lui Jasmine.

- Ah, da.

Kristin continuă să se încrunte. Are pe umăr o geantă de pai din care se iţeşte o

baghetă, „fără carbohidraţi, sigur”, se gândeşte Emilia. O enervează că poate fi răutăcioasă până şi în aceste împrejurări.

- Ce-i cu ea?
- A murit. A fost omorâtă.

Emilia urmăreşte cu atenţie reacţia lui Kristin. Aceasta face un pas în spate, şi mâna îi zboară în dreptul gurii.

- Vai de minei E îngrozitor. Cum? Adică, de ce? Doamne, ce rău îmi parc!
- Nu ştiu de ce. Am găsit-o cu o rană la cap...
- Vai de mine, repetă Kristin. Trebuie să fii traumatizata.

Parc în stare de şoc, dar la fel s-a purtat şi acum rnulţi ani. când Emilia i-a spus că ea şi Jonas se despart. înainte să afle că cl o părăsea pentru Kristin. înghite în sec. Pe chipul celeilalte se iveşte o expresie pe care Emilia n-o poate desluşi.

- Când s-a Întâmplat?
- Ieri.
- Arc legătură cu vreun caz la care lucra?

Emilia deschide gura să-i spună despre desenul de pe glezna lui Louise, dar îşi ia scama. Dacă agentul Haddock intenţionează să poarte o discuţie cu Kristin, nu vrea să-i ofere nici un avantaj fostei sale prietene.

- Nu ştiu. Uite ce-i, trebuie să plec...

Fără alte politcţuri, se îndreaptă cât de repede poate spre maşină. Aruncând o privire în spate, constată că Kristin se uită lung după ca.

Se simte uşurată când intră pe aleea casei, până când îşi aminteşte că pericolul ar putea pândi de oriunde. E atât de obosită, încât nu-şi poate pune gândurile în ordine, deşi acum, mai mult ca oricând,

trebuie să fie vigilentă. Se apropie de uşă speriată de ce-ar putea găsi. însă nu vede nici un dar sinistru pe trepte, aşa că trage aer în piept şi descuie, apoi urcă pe verandă. Se aud voci din camera din faţa. Tresare surprinsă când îşi descoperă părinţii aşezaţi pe canapea, sub fereastra panoramică. Lloyd, golden retrieverul lor, stă cu capul pe pledul cu care s-a învelit ca azi-noapte. Elliot stă vizavi, într-un fotoliu bleumarin cu spătar înalt pe care l-au cumpărat din greşeală: e drăguţ, dar incomod.

- lat-o, exclamă el.

încearcă să pară voios, insă zâmbetul lui e crispat. Cu siguranţă nu i-a făcut plăcere să-şi vadă socrii veniţi pe nepusă masă. Ghemul de anxietate din stomacul Emiliei ia proporţii.

- Bună, draga mea. spune ţeapăn mama ei, cu mâinile în poala rochiei înflorate.

Tatăl ei se ridică s-o îmbrăţişeze. Emilia e atât de şocată. încât preţ de câteva secunde stă inertă, ca un manechin, cu mâinile atâmându-i moi pe lângă corp. în cele din urmă îl strânge şi ea în braţe. Bătrânul militar o conduce la canapea, aşa că Emilia ajunge să stea între părinţii ei, ca un copil. Se apleacă să-l mângâie pe Lloyd, minunându-se că încă trăieşte. Trebuie sa aibă vreo treisprezece ani.

- Hugh şi Annabcl o să stea la noi câteva zile. Sa- ţi ţină companie, spune Elliot cu acelaşi rictus pe faţă. Nuc drăguţ din partea lor?

Trebuie să pregătească patul din camera de oaspeţi. N-a mai dormit nimeni acolo de la vizita lui Ottilie, acum câteva săptămâni.

- Ba da, răspunde.

Arc senzaţia că a dat buzna într-o piesă

de teatru şi nu ştie ce roi arc de interpretat. Percepe tensiunea pe care o emană Elliot. El se ridică şi-şi lipeşte palmele ca un actor prost.

- Da, păi, ar n cazul să mă întorc la lucru. Ne vedem mai târziu.

Schiţează o imitaţie bizară de salut militar, gest pe care Emilia nu l-a mai văzul niciodată la el, şi iese din încăpere.

- Revin imediat, le spune părinţilor ei şi fuge după Elliot până în bucătărie. închizând uşa după ea, exclamă: Ce naiba?

El îşi încrucişează braţele la piept.

- Pur şi simplu au apărut la uşă, şi cu potaia pe deasupra!

- Poftim? N-am mai pomenit aşa ceva. Ai mei nu sunt genul care sa facă vizite din senin. N-au mai stat peste noapte la noi de când era Wilfie bebeluş.

El ridică din umeri.

- Sunt părinţii tăi. Eu am de lucru. Se apropie termenul de predare, spune, apoi iese din casă prin camera de serviciu.

Mama ei stă în picioare lângă şemineu, privind fotografiile înrămate, când Emilia revine în cameră.

- Ce cântaţi aici? o întreabă fără menajamente.

- Fermecător, replică mama ei punând la loc o fotografic de la nuntă.

Tatăl ei se ridică de pe canapea şi-şi aranjează dunga de la pantaloni. Arată bine, se gândeşte Emilia. Fost militar, e întotdeauna la patru ace, cu o mustăcioara tunsă perfect, mai închisă la culoare decât părul. La şaizeci şi cinci de ani, e încă într-o formă fizică buna. în copilărie se temea puţin de el. La aproape un metru nouăzeci, era foarte impunător în uniforma Royal Air Force. Se mutau frecvent de la o bază la alta, şi de aceea o trimiseseră la şcoala cu

internat la o vârstă atât de fragedă, încât relaţia lo-r a rămas mereu distantă. Nu crede că e vina şcolii cu internat: celelalte prietene ale ei, poate cu excepţia lui Ottilie, n-au cunoscut această problemă. Presupune că arc de-a face mai degrabă cu lipsa oricărui spirit matern în cazul mamei şi cu adeziunea tatei la principiul impasibilităţii în orice situaţie.

- Am citit în ziar despre individul ăsta care te hărţuieşte. De ce nu ne-ai zis? o mustră tatăl ei incrucişându-şi braţele peste pieptul lat. N-ai pomenit nimic la lansare. A trebuit s-o citesc în ziarul de ieri. Te-am sunat imediat după aceea, pe mobil, dar n-ai răspuns.

Emilia işi aminteşte că a ascultat mesajul, dar n-a apucat să-i răspundă înainte de a se duce la Louise.

- îmi parc rău. A fost... o perioadă groaznică. N- am nici o idee cine face asta şi... Cum tatăl ei o priveşte întrebător, se străduieşte să continue: Şi nu v-ani spus pentru că... ei bine, n-am vrut să vă îngrijoraţi.

E o minciună. Nu Ie-a spus pentru că îi vede foarte rar şi nu i s-a părut genul de conversaţie pe care s-o poarte la lansare sau la telefon.

- Păi, suntan îngrijoraţi, spune mama ei. Se ridica şi-şi netezeşte părul vopsit roşcat. Am încercat sa te sun de câteva ori azi-dimincală. dar n-ai răspuns.

- N-am văzut nici un apel ratat de la tine pe mobil.

- Ştii că nu le sun decât pe fix. pufneşte mama fluturând dispreţuitor din mână; refuză să adopte tehnologia modernă, spre deosebire de tatăl ei.

- Păi, atunci nu te poţi aştepta să răspund.

De ce redevine o adolescentă ţâtnoasă ori de câte ori se afla în preajma lor?

- Nu te deranjează dacă stăm câteva zile? întreabă tatăl ei, care i s-a alăturat mamei lângă şemineu; cu mâinile la spate, domină încăperea.

Emilia se înmoaie. De fapt, ar fi bine să-i aibă aproape. încă două perechi de ochi şi aşa mai departe. Şi nu-şi pot schimba felul de a 11. Măcar sunt aici, manifestându-şi îngrijorarea, dorind s-o ajute cumva. în plus, au venit la lansare. Ştie că încearcă să se poarte cât mai bine.

- Ar fi minunat, spune.

Evident, vor să afle totul, în cele mai mici detalii. Emilia e atât de sătulă să repete povestea şi e atât de obosită, încât nu vrea decât să se trântească în pat. în loc de asta, părinţii vin după ca în bucătărie şi se aşază pe canapelele tapiţatc cu în care dau spre grădină.

- Ai decorat senzaţional încăperea asta, remarcă mama ei mulţumindu-i pentru ceai. Unirea sufrageriei cu bucătăria nu era la modă pe vremea mea.

Emilia i-a dat lui Lloyd un bol cu apa şi a deschis uşa glisantă, astfel încât retrieverul să poată ieşi în grădină. E turcit pe parchet, iar vânticelul de afară ii zburleşte uşor blana. De aici, Emilia vede latura biroului lui Flliot. Soarele e sus pe ccr. Nu se zăreşte nici un nor. Mama ei îşi face vânt cu mâna.

- Deci, spune tatăl ei.

Stă pe marginea canapelei, lângă soţia lui. gata să sară imediat dacă e nevoie. Şi-l imaginează cu un baston sub braţ, asemenea căpitanului din *Ghosts.* De fiecare dată când se uită la serial, Jasmine şi Wilfie comentează râzând că e leit bunicul Hugh.

- la-o de la început, o îndeamnă.

Se conformează, fără să omită nici un amănunt. Ochii lui se măresc de uimire şi mama icneşte periodic, mai ales când ajunge la partea ai găsirea cadavrului lui Louise.

- Aici suntem, conchide Emilia cu un oftat. Nici un milimetru mai aproape de a-l descoperi pe făptaş. Dar lucrurile s-au schimbat. Nu mai e doar o hărţuire inofensivă, acum vorbim despre crima.

îşi înăbuşă plânsul, dar mama observă şi vine să se aşeze lângă ca.

- E îngrozitor, spune mângâind-o stângaci pe genunchi. Ce face poliţia în privinţa asta?

- Detectivii fac şi ei ce pot. Dar acum, că s-a comis o crimă, o să-şi dea silinţa mai mult.

- îmi închipui. Totuşi, cum de-au îngăduit să se ajungă aici?

Emilia oftează.

- Cel care face asta e deştept, mamă. Ştie cum să se ascundă. însă a făcut o prostie: s-a inspirat din cartea mea ncpublicată. $tiu că te-am întrebat deja, dar eşti sigură că n-aţi mai dat manuscrisul altcuiva? Unor prieteni? Unor prieteni de-ai prietenilor?

Mama clatină din cap, insistând că n-a scăpat manuscrisul din ochi.

- Am zis deja că n-am face asta niciodată. Pe deasupra, sunt uimită că ai dat-o la citit în halul ăsta.

- în ce hal?

Mama ei îşi strânge buzele într-o expresie dezaprobatoare.

- Cartea e plină de greşeli gramaticale. Am găsit o mulţime. Am luat notiţe.

Dezamăgirea o copleşeşte pe Emilia.

- Eşti foarte amabilă, dar am pentru asta

un redactor şi corectori...
- Ei, paza bună trece primejdia rea. Scotoceşte prin poşeta pe care o ţine lângă picior şi scoate trei foi A4 liniate. Pot să ţi Ic arăt acum, dacă vrei.
- Păi... mulţumesc, dar o să mă uit peste ele mai târziu.

Emilia ia notiţele şi le lasă pe blatul de sticlă al măsuţei de cafea. Nu-i vine să se întoarcă la cartea aceea. Nu acum. Ori de câte ori se gândeşte la ea, i se face rău.

Mama ei se ridică, îşi aranjează rochia şi iese ca să-şi „pudreze nasul[0].
- Mi-a plăcut cartea, spune tatăl ei, aşezat tot pe marginea canapelei. Când îşi lasă ceaşca de cafea pe măsuţă, Emilia observă că mâna îi tremură tare. O intrigă foarte neobişnuită, remarcă el. De unde... hm, de unde ţi-a venit inspiraţia?
- La care parte te referi? îl întreabă, străduindu-se să păstreze un ton plat.
- Mâzgălitorul şi toată povestea aia cu, hm, fata. Daisy.

Emilia se foieşte, deloc în largul ei.
- Nu ştiu. Pur şi simplu... ei bine, pur şi simplu mi-a venit în minte, şi de acolo a tot crescut.

Minciuna i s-a înţepenit în gât.

- Aha. înţeleg, spune el pocnind din limbă. Trebuie să fie greu să născoceşti noi cazuri pentru Miranda. De asta ai pus capăt seriei?

- Pur şi simplu voiam să scriu altceva.

îi stă pe limbă să-i dezvăluie totul acestui bărbat stoic, obişnuit să păstreze secrete; probabil l-ar păstra şi pe al ei. însă cl e atât de mândru că fiica lui i-a îndeplinit visul! Mama i-a povestit odată că, după ce a ieşit la pensie, a încercat să publice un roman despre viaţa în Royal Air FOTCC, dar n-a putut să găsească un editor. Ar fi atât de

dezamăgit – Emilia ar distruge apropierea care se înfiripă intre ei ca şi cum ar călca în picioare o oglindă. Tatăl ei a început s-o bage în seamă abia atunci când a devenit autoare de bcstscllcrc.

Acum însă ar da orice să nu fi scris cartea aceea idioată.

Pentru că nu poate fi o coincidenţă: Louise i-a dat ideca pentru Ultimul *ei capitol.* $i dacă n-ar fi făcut- o, poate că ar mai fi încă în viaţă.

37

Se pare că Louise a încercat să-şi *personalizeze căi mai mult apartamentul mohorât, mascând canapelele uzate din piele maro* cu *pleduri colorate şi pernuţe în nuanţe vii. înfăţişând capete de animale.* Pe *poliţa şemineului e o fotografie alb-negru superbă, cu Louise ţinând în poală* un copilaş cu păr auriu. *Trebuie să fie băieţelul ei, Toby, mă gândesc cu durere în suflet. Din celelalte fotografii răspândite prin încăpere imi dau seama că trebuie* să aibă opt sau nouă ani. Observ şi un câine de lut ce pare *făcut de o* mânu *de copil, precum şi o broderie pe etamină reţ>rezentând o* găina. O ating, intreb<i»tdu-md dacii *e opera* lui Louise.

Mă *îndepărtez de fotografii.* Nu mă *pot gândi la familie: e o chestiune care imi stârneşte prea multe emoţii, şi trebuie să* mă concentrez asupra misiunii mele, iaunders *a sunat dimineaţă* să anunţe că e bolnav, *aparent are o viroză intestinală şi nu poate ieşi din hotel. Ar treimi să ne întoarcem ín Devon* în seara *asta, deşi sunt tentată să mai rămân câteva zile.*

Pe covor încă se *vede o pată rubinie de*

sânge. Potrivit agentului-şef Watkins, nu e nici un semn de intrare prin *efracţie. Cine era femeia asta şi de ce reprezenta o ţintă? Nu-mi dau seama dacă are legătură cu celelalte crime sau e doar ceva întâmplător, copiat din cartea Emiliei* VVard. Semnul lui Louise e *desenat, nu scrijelit, ca* în *celelalte cazuri.*

îl salut pe Watkins printr-o înclinare a capului, apoi intru în dormitorul victimei. Nu mă încumet să arunc o privire în camera de alături, ştiind că e ocupată de Jtul *el atunci când nu* stă la *tatăl* lui. Dormitorul ei e ordonat, cuvertura e aşternută *fără cute. E auster, asemenea camerei de zi. cu un şifonier,* un mic raft cu cărţi broşate şl o mulţime *de perne colorate pe pat. Pe noptieră* se află un *document imprimat pe hârtie A4.* 11 iau şi văd *titlul scris cu caractere* mari pe prima pagină.* Ultimul ei capitol de *Emilia* Ward. Se *parc că Louise n-a avut ocazia* să-l citească înainte *de a fi ucisă, pentru* că *paginile sunt impecabile. nu e nici o amprentă sau îndoituri la colţ.*

îl pun la loc, apoi străbat holul îngust şi mă întorc în camera de zi.

- Ce *părere aveţi? Watkins studiază încăperea, cu* mâinile în şolduri. Deocamdată swttem noi doi, întrucât cercetările criminalistice s-au *efectuai* în cursul nopţii. Poartă un sacou de hvccd cu *petice de catifea la coate carc-l face* să semene cu un profesor universitar. Îşi trece o /nană *peste capul chel. Credeţi că e opera tipului dumneavoastră?*

- Nu *sunt sigură. Celelalte victime au fost înjunghiate. De obicei le-am găsit întinse pe pat. $i au fost ucise* la primele ore ale dimineţii, nu *la sfârşitul după-amiezii, şi numai în zona Devonului, în*

majoritate la Plymouth, cu *excepţia uncia care a fost omorâtă intr-un sat la trei kilometri şi ceva de oraş. Dar, la fel ca în cazul celorlalte victime,* nu *sunt semne de atac sexual.*

- *Deşi »-o să ştim precis decât după raportul autopsiei, subliniază el.*

îmi strâng buzele ca sd nu *replic: „Evident”. în loc de asta, scot un mormăit. N-am lucrat niciodată cu agentul princij>al Watkins, dar* m-am prins *deja că e* unul *dintre, bărbaţii aceia care cred că ştiu mai multe decât femeile, chiar dacă am a carieră cu cel puţin zece ani mai lungă* şi-i sunt superioară în grad.

- Pe noptiera lui louise sunt *nişte hârtii, spun. Te deranjează dacă le iau?* Ar putea *fi ceva* demn *de interes.*

Mi-ar plăcea să aflu cum se face ca Emilia Ward a scris o poveste şocant de a.semdntltoare cu *cazul la care lucrez de şaptesprezece ani. Trebuie să citesc cartea, ca să văd ce mai conţine.*

- *Serviţi-vă, răspunde Watkins, apoi se duce în partea din fată a apartamentului,* .să vorbească cu un agent în uniformă care tocmai a sosit.

Mă întorc în dormitorul lui Louise şi iau manuscrisul cu grifă, *atentei să nu-mi scape vreo pagină, după cart ies din apartament fără să-mi iau rărnas-bun de la Watkins,* sperând că identitatea ucigaşului cu câh^drila este ascunsă undeva *printre aceste cuvinte.*

38

Părinţii Emiliei stau peste wcekend şi, fără voia ei, constată că-i face plăcere compania lor. E ceva liniştitor în firile lor

solide, în impasibilitatea tatălui $i în sporovăială mamei despre Clubul Rotary. De când tatăl ei s-a pensionat din Royal Air Forcc, viaţa lor li s-a părut foarte provincială, banală, dar acum ar schimba-o cu a ei într-o clipită. Ah, cum ar fi să ducă iar o viaţă normală, fără teamă, fără anxietate şi fără frământările care-i Lin acum tovărăşiei A slăbit şi arc senzaţia că a îmbătrânit cu zccc ani, un aspect pe care mama ei l-a menţionat nu o dată de când a sosit.

Ori de câte ori închide ochii, vede cadavrul lui Louise, pielea ei prea palidă, gambele subţiri ieşind din blugii scurţi şi semnul de pe gleznă, aşa că alege să rămână până târziu cu tatăl ei, discutând despre cărţile ei sau despre cariera lui în Royal Air Force. Sunt mai apropiaţi ca oricând. Wilfic e încântat să aibă un câine în preajmă şi-şi petrece cea mai mare a weekendului jucându-se cu Lloyd în grădină, până când retrieverul, epuizat, se pleoşteşte pe iarbă, iar Emilia trebuie să-i amintească fiului ei că e bătrân.

Sâmbătă, Elliot îşi roagă tatăl, pe Trevor, să cheme un lăcătuş să schimbe încuietorile, murmurând că nici o măsură nu e de prisos după moartea lui Louise. Ca să nu mai vorbească de furtul bicicletei lui. Emilia tot nu e sigură că a fost Louise, şi n-a văzut bicicleta în apartamentul acesteia. Elliot supraveghează lucrările, stând cu braţele încrucişate în hol în timp ce un lăcătuş intr-o salopetă murdară, cu pete de transpiraţie la subsuori, dă găuri cu bormaşina în locul uşii. Când termină, Elliot se retrage în biroul lui, declarând că arc de lucru până peste cap. Iese numai ca să mănânce, dar duminică le face o friptură

uriaşă şi delicioasa pentru care socrii îl complimentcază amabil, deşi mama Emiliei nu se poate abţine să nu-i dea sfaturi pentru ameliorarea budincii de Yorkshire.

- E nasol că Elliot munceşte tot weekendul, spune Jasmine în timp ce-şi ajută mama să scoată vasele din maşina de spălat. N-am ieşit nicăieri din cauză că bunicul şi bunica sunt aici.

- Nu a muncit tot weekendul, ei numai ieri, pentru că a avut un termen de respectat. Şi tu n-ai ieşit pentru că vreau să stau cu ochii pe tine, îi aminteşte ţâfnoasă Emilia. Şi vorbeşte mai încet. Nu vreau să te audă.

Arată cu capul spre părinţii ei. care stau cu Wilfîc în partea destinată sufrageriei.

Jasmine ţâţâie din buze.

- Nu poţi să stai cu ochii pe mine toată viaţa.

- Ba da, până aflu cine face asta.

Încă nu i-a spus fetei că Louise a fost ucisă. Pe de o parte, vrea s-o pregătească pentru ceea ce s-ar puica să-i aştepte, dar pe de alta, nu vrea s-o sperie. Se gândeşte la vizita pe care i-a făcut-o vineri inspectoarea Janine Murray. Se întreabă dacă poliţiştii i-au luat o declaraţie Iui Kristin. încearcă s- o vadă cu ochii minţii ducându-se acasă la Louise. bătând la uşă, intrând şi apoi apucând un obiect greu şi lovind-o în ceafă. Oare Kristin chiar ar face aşa ceva? Şi dacă da, de ce? Lc vede pe cele două în faţa librăriei, la lansarea ei. Nu poate trece peste senzaţia sâcâitoare că a întrerupt o discuţie încinsă: limbajul lor corporal părea ciudat, de parcă nu se întâlneau atunci pentru prima oară. Din câte spusese Louise, Kristinc încercase s-o stoarcă de informaţii despre jonas, dar nu poate să nu se întrebe dacă nu cumva era

ceva mai mult. Asta voia să-i comunice Louise în ziua în care a murit? Ceva despre Kristin?

A ascultat mesajul vocal al lui Louise iar şi iar, sperând c-o să sesizeze un indiciu care i-a scăpat, dar mai ales ca să-i audă glasul, accentul nordic slab la pronunţarea anumitor cuvinte. Tot nu-i vine sa creadă că n-o să mai vorbească niciodată cu ca.

- Pământul către mama. Vocea lui jasminc o aduce în prezent. Eşti bine?

Faţa drăguţă a fiicei sale e schimonosită de îngrijorare.

- Sunt bine, scumpo. Doar mă gândeam.

O strânge la piept şi-o sărută apăsat pe creştet, în cele din urmă, Jasminc reuşeşte să se desprindă. Niciodată nu i-au plăcut îmbrăţişările.

- O sa fie bine, rosteşte adolescenta cu o solemnitate care-i frânge Emiliei inima. Nu vrea ca fiica ei să-şi facă griji. Acum, când în fine şi-a făcut noi prieteni, trebuie să-i reteze aripile ca s-o ţină în siguranţa. Poliţia o să-l găsească în curând pe făptaş, continuă Jasniin. Sunt sigură.

- Aşa c, spune Emilia, sperând că sună convingător.

Vremea se strică tocmai în dimineaţa când pleacă părinţii ei, şi Emilia încearcă să n-o ia drept un semn de rău augur în timp ce-i conduce la maşină prin ploaie. Deşi n-au abordat nici un subiect profund şi plin de semnificaţii, e recunoscătoare că au venit. îşi promite să Iacă mai multe eforturi să-i viziteze la Guildford în viitor.

Când ajunge acasă după ce i-a lăsat pe Wilfie şi Jasmine la şcoală, îl găseşte pe Elliot la insula din bucătărie.

- M-ai speriat, exclamă ducându-şi o mână la inimă. Credeam că eşti în birou.

Nu s-a bărbierit azi-dimineaţă. Trecându-

şi palma peste firele ţepoase, spune:
- Am venit să-mi fac un ceai.
Emilia se încruntă. Fierbătorul nu e pornit. îşi dă pe spate părul, care s-a udat cât a fugit de la maşină în casă, şi se apropie să-i maseze umerii, care sunt ţepeni de încordare. Elliot se scutură şi sare de pe scaunul înalt ca să apese pe butonul fîcrbatorului. Ea încearcă să n-o ia ca pe o jignire. De obicei, e foarte drăgăstos, mereu o ţine de mână pe stradă – spre marea stinghereală a lui Jasmine dar acum nu ştie cum să se îndepărteze mai repede de ca.
- Eşti bine? Ştiu că n-a fost o idee prea grozavă ca părinţii mei să dea buzna aşa, nu după Louise şi tot restul... Elliot are un aer distrat, de parcă l-ar îngrijora ceva. Brusc speriata, îl întreabă: Ce-i? Ce s- a întâmplat?
- Nimic.
Emilia traversează bucătăria ca să-şi treacă un braţ pe după mijlocul lui.
- îmi fac griji, atâta tot, recunoaşte el în cele din urmă. Moartea lui Louise m-a doborât. Când mi-ai zis că semnul de pe gleznă e luat din cartea ta... a devenit mult mai personal, spune cutrcmurându-se. Se întoarce cu faţa la ca şi o priveşte stăruitor. Şi vreau să ştii că aş face orice – orice – ca să vă protejez pe tine şi pe copii.
- Ştiu. Dar trebuie să avem încredere în poliţie.
- De parcă ar fi fost de mare ajutor până acum.
- Lucrurile s-au schimbat. Nu mai e vorba de hărţuire, ei de crimă.
Elliot işi desprinde mâinile de pe umerii ei. Rămân tăcuţi, uitându-se la fierbătorul care dă în clocot. Când se stinge, Elliot pregăteşte două câni de ceai.

- Aşadar, de unde ţi-a venit ideea cărţii? Ai zis că detectivă care a venit... cum o cheamă...
- Janinc Murray.
- Da. ca. A zis că seamănă cu un caz real?

Emilia işi ia cana şi se duce la uşile deschise, privind în grădină. Ploaia cade cu atâta putere, încât stropii sar în sus şi pe dalele de piatră se formează deja bălţi.

- Sincer, n-am ştiut asta când am început să scriu. Asta n-a fost o minciună, dar ii vine rău când işi aminteşte restul. E doar o coincidenţă, adaugă.

El strânge cana între palme.

- Deci n-ai auzit niciodată despre caz?
- Nu! în privinţa asta chiar nu trebuie să mintă. Se întoarce spre el. Tu ai auzit?
- Sigur că nu. Dar dacă detaliile au fost ţinute secrete faţă de presă...

Emilia şovăie. Trebuie să-i spună. O macină de zile întregi, de la vizita inspectoarei Murray. De fapt, o macină de mult mai mult timp. Dar Elliot n-ar fi prea încântat să afle că l-a minţit. întotdeauna a fost foarte sincer cu ca, nu i-a ascuns nimic. Fosta iubita l-a înşelat, ceea ce l-a distrus. Pentru Emilia, după experienţa cu fostul soţ adulterin, a fost o mare uşurare că Elliot voia să joace cu cărţile pe faţă.

Dar cum ar putea să-i spună aşa ceva? O admiră necondiţionat. Ştie că a aşezat-o pe un soclu şi vrea să fie persoana pe care o vede reflectată în ochii lui.

El o priveşte întrebător, ca şi când i-ar citi gândurile, aşteptându-i confesiunea. însă ca alege să tacă. Se duce la chiuveta şi-şi varsă restul de ceai din cană. Arc nevoie să se îndepărteze de el, ca să nu-l lase să-i vadă vinovăţia de pe chip.

- Ar fi momentul să plec. Azi mă duc în

High Strcct Kensington să mă văd cu Ottilie. Vin la timp să-i iau pe copii. Nu vreau ca Jasmine să ia autobuzul, da?

îi vede reflexia în oglinda de deasupra mesei. Gura lui e strânsă într-o linie subţire, dezaprobatoare, ochii îi sunt severi. O cunoaşte foarte bine. Ştie că-i ascunde ceva. Emilia se grăbeşte să iasă înainte ca el să poată răspunde şi înainte ca ca să recunoască totul: adevărul despre cartea ei, despre Daisy şi Ash şi despre toată nenorocirea asta de care-i pare atât de rău.

39

Deşi detestă metroul, hotărăşte că e modalitatea cea mai rapidă şi mai sigură de a ajunge în High Street Kensington. Dacă e urmărită, dacă i-a venit rândul pe lista ucigaşului, o să fie înconjurată de oameni, de martori, şi din aceştia sunt o mulţime în metrou. O să facă în aşa fel încât să nu rămână nici o clipă singură până când poliţia îl va prinde pe făptaş. Acestea fiind zise, străzile sunt pustii în timp ce coboară dealul, probabil din cauza ploii, şi nu o data arc senzaţia neliniştitoare că e cineva în spatele ei. Are în buzunarul impermeabilului alarma, pe care e gata s-o folosească la prima privire ciudată din partea unui trecător. Se gândeşte iar la bărbatul care Ic-a urmărit pe ea şi pe Louise în noaptea aceea. Cine era? Oare el a ucis-o pe Louise? Era cu certitudine un bărbat? Ar fi putut să fie Kristin: e înaltă. Dar e şi criminală? Sau cineva de la editură? Nu Hannah, în ea are încredere deplină. Dar altcineva care ar fi putut să citească manuscrisul. Sau un prieten sau

un coleg care a dat peste cl. Cineva de la periferia vieţii ei?

Metroul e aglomerat şi miroase a aer umed şi a gaze. în ciuda bravadei pe care a afişat-o, se simte neliniştită ori de câte ori cineva se apropie prea mult de ca. iar pe scara rulantă se line strâns de balustradă. Ar fi nevoie de un singur ghiont... „încetează", se dojeneşte. Nn poate gândi în felul acesta. Chiar şi aşa. e uşurată când iese din staţie, îşi trage gluga pe cap ca să se ascundă.

Ottilic o aşteaptă în faţa cafenelei lor favorite, întoarsă cu spatele la stradă. Pârul ei lung şi blond e prins într-o coadă de cal înaltă şi poartă un impermeabil cu imprimeu de leopard. Arc telefonul lipit de ureche şi ţine deasupra capului o umbrelă care arată ca şi cum i-ar aparţine unui copil. în timp ce se apropie. Emilia o aude vorbind:

- Nu, Trev. N-o s-o fac. Am zis că n-o s-o fac. da?... F bine. Ea o să...

Se răsuceşte când o aude pe Emilia în spatele ei şi pe chip îi apare un zâmbet larg.

- Da, Mils a venit, aşa că o să... Da. Vorbim mai încolo.

încheie convorbirea şi se repede s-o strângă în braţe. Spiţele umbrelei se încurcă în pârul Emiliei.

- Ah, Mils, îmi parc atât de rău pentru prietena ta! Doamne, prin ce poţi să treci!

- Era Trcvor la telefon? întreabă ca chinuindu-se să-şi descâlcească şuviţele.

Ottilie se uită la mobilul din mână şi se încruntă, de parcă ar fi şocată sa-l vadă.

- Poftim?

- Era tatăl iui Flliot?

- Oh, da, da. el era.

- De când vorbeşti cu tatăl lui Elliot?

Emilia râde ca să-şi ascundă stupefacţia. îşi dă jos gluga şi ţine deschisă uşa cafenelei, aşteptând cât îşi scutură Ottilic umbrela.

- Oh. Trev şi cu mine ne mai sunăm din când în când. Trece pe lângă ca lăsând în urmă o adiere de parfum Tom Ford. Unde s-a dus canicula? Serios, ţara asta... Dintr-odată, se întoarce spre Emilia. Vai. Doamne, scuză-mă, vorbesc ca o moară stricată. Nici măcar nu pot să-mi închipui prin ce treci.

- Nu, te rog. Imi face bine să port o conversaţie normală.

Sunt conduse la masa lor din colţ., lângă fereastra biciuită de ploaie. E aglomerat, iar Ottilie se strâmba dezaprobator.

- E mult mai bine când slăm afara. Ar fi trebuit să ne vedem săptămâna trecută, când era cald. Dar eram în Germania, în vizita la tata.

Emilia n-are de gând s-o lase să schimbe subiectul.

- Deci, Trevor, începe când un chelner cu mutră arţăgoasă le dă meniul, apoi dispare în mulţimea de clienţi de la bar.

- Hmmm. face Ottilie uitându-se în meniu.

- Mă surprinde că vă sunaţi. E— păi, e tatăl lui Elliot.

Ottilie ridică privirea mirată.

- Şi? întotdeauna ne-am înţeles foarte bine. Mă suna pentru că, după cum se vădeşte, Trevor şi tatăl meu au fost colegi de serviciu.

- Serios? Când?

- Ah, de mult, în anii nouăzeci.

- Aha. L-a cunoscut pe Charles când venea la Ottilie în vacanţe. Un bărbat înalt şi chipeş, cu un păr blond des, deşi nu l-a

mai văzut de ani buni. Despre ce vorbiţi tu şi Trevor?

Nu şi-i poate imagina pe socrul ei şi pe prietena el cea mai bună stând la taclale, deşi şi-a dat scama de la început că Ottilie i-a căzut cu tronc lui Trevor.

- Despre una, alta. Ottilie o fixează cu ochii ei verzi. De ce te ariceşti aşa? Doar nu e ca şi cum mi- aş trage-o cu cl, spune râzând.

- Nu, ştiu. Doar că... Emilia ridică din umeri. De ce se bagă? Relaţiile celorlalţi nu-s treaba ei. Din cauza că e vorba de Trevor. presupun. Adică, e tatăl lui Elliot, socrul meu. Am avut impresia că vorbeaţi despre nune la telefon.

- Mă întreba despre Louise, atâta lot, şi dacă Lu eşti bine. Ottilie se întinde s-o ia de mână. îşi face griji pentru tine. Ca noi toţi. Of, Mils...

Înghite în sec, şi Emilia ştie că se gândeşte la Louise. O inţtapă ochii. Nu vrea sa plângă, nu aici, în public.

îşi drege glasul şi încearcă să-şi stăpânească emoţiile.

- Hai să comandăm.

Aleg somonul pe pâine cu maia prăjită. După ce ospătarul ursuz le ia meniurile, Emilia spune:

- Păcat că n-ai cunoscut-o pe Louise. Cred că ţi-ar fi plăcut de ca. încă nu-mi vine sa cred. Tot uit, şi încerc s-o sun...

Ah. cât şi-ar dori s-o poată suna! Are o mulţime de întrebări la care numai Louise ar putea răspunde.

Ottilic îi pune o mână pe braţ

- Mils, e o mizerie oribilă.

Anxietatea i se învârte în măruntaie.

- Ştiu. Ascultă... Face o pauză cât ospătarul le aşază băuturile pe masă şi

pleacă fără o vorbă, apoi reia: E ceva ce n-am spus nimănui, şi nu pot s-o mai ţin în mine. E vorbii de ultima mea carte...

- Care e nemaipomenită, apropo, o întrerupe Ottilie. Soarbe din gin nzz cu paiul, apoi pune paharul pe masă. Am terminat-o săptămâna trecută, voiam să-ţi spun cât mi-a plăcut.

- Mersi. Ei bine, a reieşit că intriga mea corespunde foarte îndeaproape unor crime în serie din Devon. Şi ucigaşul acesta îşi marchează victimele cu un cap de călugăriţă, deşi se parc că cl îl scrijeleşte în piele, nu-l desenează. Un dement clasa-ntâi.

Oroarea o face pe prietena ei să rămână cu gura căscata.

- Ştiu, e macabru. Dar când am scris cartea n-am ştiut că seamănă atât de mult cu un caz real, în desfăşurare.

- Păi, sigur, murmură Ottilic. De unde ai fi putut sa ştii?

Emilia se foieşte pe scaun, plimbându-şi degetul peste paharul cu băutură tonică de soc.

- Li bine, chestia e că povestea... Nu e sigură că-şi poale aduna curajul s-o spună. Simte că e un om îngrozitor, o scriitoare de doi bani. în cele din urmă răbufneşte: Of, Doamne. Ottilie, treceam printr-o perioadă de coşmar! Cu Covidul şi lunile de izolare, Jasmine a dezvoltat nişte tulburări de sănătate mintala, iar Elliot şi cu mine nu reuşeam să ne punem de acord în privinţa modului cel mai bun de acţiune, aşa că ne tot certam, şi ştiam că vreau să termin scria o dată pentru totdeauna, dar nu-mi venea nimic în minte. Nu mă puteam gândi la nici o intrigă, şi într-o zi din martie anul trecut plângeam pe umărul lut Louise în Marble Hill Park, când icşiscrăm să facem

sport, şi... şi... Cum Ottilic o îndeamnă printr-un gest să continue, Emilia îşi caută cuvintele: Şi am întrebat-o în glumă dacă arc vreo poveste demnă de transformat în roman, iar ca mi-a spus că arc o idee pentru o carte pe care a mit mereu s-o scrie, dar ştie că n-o s-o facă niciodată şi că, dacă vreau, pot să folosesc intriga ei.

Ochii lui Ottilic se măresc, dar rămâne tăcută.

- Aşadar, mi-a relatat ceea ce mi s-a părut o poveste extraordinară, despre o fată care caută un bărbat despre care crede că i-a ucis mama şi i-a însemnat glezna cu un cap de insectă. Nu m-am gândit nici intr-o mie de ani că seamănă cu un caz real. Louise nti-a dat de înţeles că e ideea ei. Că e ficţiune. Şi i-am fost atât de recunoscătoare..., bolboroseşte Emilia clipind ca să-şi oprească lacrimile.

Ottilic se încruntă.

- Şi ce? Ţi-a dat o idee, iar tu ai preluat-o. Sunt sigura că şi alţi scriitori au făcut acelaşi lucru. Nu e ca şi cum i-ai fi furat-o. Ţi-a dat-o de bunăvoie.

Emilia nu îndrăzneşte să recunoască restul. F deja destul de grav. Instinctul ei înnăscut este să fie deschisă şi sinceră, dar din martie anul trecut a devenit o persoană care păstrează secrete şi spune jumătăţi de adevăr. E atât de tentată să-i dezvăluie totul lui Ottilie, să-şi verse mărturisirea ca pe o vomă de cuvinte până nu mai rămâne nimic... Soarbe din băutură, dorindu-şi să fi comandat şi ea un gin fizz.

- Ce nu înţeleg e de ce. De ce mi-a dat Louise povestea unui caz real? Şi... oare ăsta e motivul pentru care ca a fost ucisă şi cu sunt hărţuită? spune lăsând paharul pe masă. în mod clar, cineva ştie că mi-a zis despre criminalul în serie. Poate chiar

ucigaşul cu călugăriţa, şi a omorât-o ca să-i închidă gura? Tot mă gândesc la asta. îi tot ascult ultimul mesaj în minte, întrebândn-mă ce-a vrut să- mi spună. Voia să-mi comunice ceva important. Tot repeta că-i parc rău. Şi că avea să-mi explice. Şi că arc de-a face cu cartea şi cu povestea pe care mi-a spus-o. Oare ştia cine e în spatele acestor lucruri? încerca să mă avertizeze cu privire la ucigaşul din viaţa reală?

- Dar de ce n-a încercat să te omoare şi pe tine?

Un fior o face pe Emilia să se cutremure.

- Asta mă îngrozeşte. Cred că-s următoarea la rând.

40

Daisy 2005

Daisy n-a putut să se relaxeze de Crăciun. îi era un dor cumplit de Ash, dar, mai mult decât atât, nu şi-l putea scoate din minte pe Donald. îi consuma fiecare minut de trezie, şi visa fără încetare la dimineaţa când işi găsise mama moartă: curăţenia sterilă din camera de zi, mirosul de ţigară amestecat cu ccl metalic de sânge.

Nu se încumeta să împărtăşească nimănui bănuiala că Donald era Mâzgâlitorul, în nici un caz tatălui ei. întâi avea nevoie de o dovadă, şi era hotărâtă s-o obţină când se ducea la Ash.

Ningea în Yorkshire în dimineaţa în care a pornit spre Dcvon. Tatăl ei, care a condus-o la gară, îşi făcea griji pentru ca.

- SA mă anunţi dacă ai probleme. Am verificat prognoza, şi vremea e mai blânda în sud. Data viitoare e rândul lui Ash să ne viziteze.

El şi Shannon i-au făcut cu mâna în timp ce trenul ieşea din gară. Daisy a simţit un val de dragoste văzându-i pe peron, înlănţuiri, cu fulgii acopcrindu-le umerii şi fesurile. Tatăl ei ar li făcut o criză de nervi dacă ar fi ştiut că se ducea acasă la un potenţial ucigaş. Călătoria a fost lungă şi lentă din cauza ninsorii. Abia când au trecut de Birmingham condiţiile meteo s-au îmbunătăţit şi câmpurile verzi au luat locul celor acoperite de zăpadă. A trebuit să schimbe trenul la Plymouth ca să ajungă în micuţa gară sătească unde o aşteptau Ash şi Donald. situata la mai puţin de trei kilometri de satul undc-şi petrecuse primii zece ani din viaţă cu mama ei.

Donald le-a zâmbit cu căldură când Daisy s-a aruncat în braţele lui Ash.

$i apoi ea şi-a amintit de ce se afla acolo. Oricâtă dragoste ar li simţit faţă de Ash – deşi acum nutrea sentimente contradictorii deocamdată trebuia să se concentreze asupra Iui Donald.

El a insistat să-i care valiza şi le-a luat-o înainte spre parcarea din spatele gării. Vederea pârului lui cu vârtejuri n răscolea stomacul lui Daisy. Trecuseră opt ani, iar acum claia nisipie era vârstată cu alb, dar era convinsă că e acelaşi bărbat; nu se lăsa păcălită de amabilitatea sau de voioşia lui.

N-au avut mult de mers până la casa impunătoare şi veche, situată pe malul marii. Abia când au străbătut drumul de acces şi au oprit pe o alee lată cu pietriş şi-a dat scama Daisy că era singura casă pe o rază de câţiva kilometri.

- Uau, ce departe suntem de toţi şi de toate, a murmurat ca când s-au dat jos din maşina.

Vântul puternic, mirosind a sare de mare, îi zburlea parul şi-i trăgea poalele hainei ca

un copil nerăbdător.
- Ne place tare mult aici, a zis Ash conducând-o spre veranda frumoasă, cu un acoperiş alb ascuţit. E un loc izolat, pe gustul nostru.

Ar fi trebuii să sune romantic, însă prezenta lui Donald la numai câţiva metri în spatele ei îi ocupa toate gândurile. îşi făcuse tot felul de planuri ca să-l înfrunte, dar cum ar fi putut aici, în ţara nimănui, având în jur numai câmpuri şi drumeaguri de ţară şi stânci colţuroase şi apă cât cuprinde, cu valuri izbindu-se de ţărm şi împroşcând stropii săraţi pe care-i simţea pe buze? N-ar fi fost înţelept să abordeze un ucigaş intr-un asemenea loc.

Ash a invitat-o sa intre în casa, care era imensă şi întortocheată, dar primitoare, cu o bucătărie de fermă din care se vedeau stâncile şi marea de dedesubt. Stef era în faţa plitei, cu pârul buclat în jurul chipului atrăgător. Văzând cine a venit, şi-a şters mâinile pe şorţ şi a îmbrăţişat-o pe Daisy, învăluind-o într-un miros de Chancl şi prăjitură.

- Tocmai am pus un tort Victoria în cuptor, i-a informat radioasă. Ash, iubire, ce-ar fi să-i arăţi lui Daisy împrejurimile?

- Cu mare plăcere.

Ash i-a făcut cu ochiul şi a luat-o de mână. Dumnezeule, era deja îndrăgostita de casa aceea caldă şi ospitalieră, cu luminiţe la geamuri, un brad mare de Crăciun în hol şi o ghirlandă cu fundiţc din tartan trecută printre stâlpii balustradei.

Era pe cale să lanseze o bombă care avea să arunce totul în aer.

Poate că se înşela – s-a gândit, a sperat în zilele următoare. Poate faptul că bărbatul acela avea un păr nisipiu cu două vârtejuri era doar o coincidenţă. La urma urmei, în

Dcvon nu putea să fie un singur bărbat care să corespunda descrierii. Şi nu-i văzuse niciodată fala. Pe deasupra, părea cumsecade. Jovial, afectuos, asigurându-se permanent că ca şi Ash se simţeau bine. Cu o asemenea familie, era greu de crezut că Ash suferise o cădere nervoasă în adolescenţă.

Până la sfârşitul vizitei a ajuns la concluzia că il suspectase degeaba pe Donald. Bineînţeles că ucigaşul nu putea fi tatăl Iui Ash. Se sabota singură. Asta făcea. Şi aproape că s-a păcălit, crezând că bănuia un om nevinovat.

Până când a văzut ziarul de duminică pe braţul fotoliului, în ziua de dinainte să plece.

Şi mâzgălclilc de pe margine.

41

Emiliei nu-i iese din cap conversaţia cu Ottilie. E înghesuită între doi bărbaţi foarte voinici în metroul aglomerat şi observă că un tip care stă în picioare, ţinându-se de bară, n-o scapă din ochi. E cam de vârsta ei, poate puţin mai tânăr, cu un pâr şaten ţepos şi o ţinuta deloc protocolara, jcanşi lălâi şi o geacă Harrington. Îşi dă scama că o urmăreşte pentru că de fiecare dată când ridică privirea din pagina Wikipedia pe care se preface c-o studiază pe telefon, îi surprinde privirea, iar cl şi-o fereşte imediat.

Când trenul ajunge la Richmond, Emilia iese în graba la suprafaţă. Tot mai plouă, dar acum e doar o burniţă caldă, şi când ajunge pe dealul spre casa ei. după ce a traversat oraşul, e transpirată. Se opreşte pe marginea drumului să-şi scoată

impermeabilul, fără să-i pese că se udă. şi se uită la ceas. Mai arc jumătate de oră până să-i ia pe Wilfic şi Jasmine de la şcoală.

Observă că străzile din apropierea casei sunt pustii când se pune iarăşi în mişcare.

Apoi aude paşi în spatele ei.

Rezistă dorinţei de a se întoarce şi-şi continuă ascensiunea, iuţind ritmul, deşi simte o durere sub coaste. Paşii se apropie. Nu poate înainta mai repede decât dacă o ia la fugă; de asemenea, nu mai arc acces la dispozitivul de alarmă, pentru că şi-a scos haina. Işi spune că trebuie să se calmeze, dar o năpădeşte spaima când imaginea cadavrului lui Louise ii apare în minte. N-are ce face, aşa că începe să alerge. Durerea i se înteţeşte, dar nu se poate opri: viaţa ei depinde de asta. Are brusc această certitudine. O 11 doar imaginaţia ei. sau persoana din spate aleargă şi ca? Dă colţul pe strada ei, uşurată să-şi vadă casa, şi nu se opreşte decât când ajunge pe alee. Bărbatul care o privea în metrou trece mai departe. Arc mâinile vârâte adânc în buzunare şi nu se uită la ca când traversează şi coteşte. Oare e o coincidenţă că a venit pe acelaşi traseu şi atât de aproape în spatele ei? Inspiră adânc de câteva ori. aşteptând ca pulsul să-i revină la normal, şi se pregăteşte să intre în casă când îşi aude numele strigat.

Se întoarce în direcţia vocii şi-l vede pe Jonas coborând din maşina lui, care e parcată ceva mai încolo pe stradă. îl priveşte neliniştită.

- Ce cauţi aici?

Parc obosit, părul în neorânduială arc nevoie de o ninsoare, şi cearcănele de sub ochi sunt vizibile.

- Kristin a fost dusă la secţie pentru

interogatoriu.
- Poftim?
Expresia lui se adumbreşte.
- Nu-ţi lua aerul ăsta uimit, din moment ce tu le- ai spus poliţiştilor că o suspectezi că ţi-a ucis prietena, pe LouiscI Ştiu că vrei să te răzbuni pe ca. spune frccându-şi istovit faţa. Dar credeam că am depăşit cu toţii momentul. Au trecut mai bine de zece ani.
Mânia Emiliei dă în clocot.
- Chiar îţi închipui c-aş fi atât de meschină? Am învăţat să convieţuim toţi trei cu atâta timp în urmă. Am văzut păpuşa trol la ca şi le-am spus poliţiştilor. N-am zis că aş bânui-o de crimă.
- De ce te-ar hărtui Kristin? De ce? înscenând dispariţia lui Jasminc. ştia că m-ar fi rănit şi pe mine, asa că de ce ar fi făcut-o?
- Nu ştiu, se răsteşte ca fără să se mai poată stăpâni. Poate pentru că te suspectează c-o înşeli.
Jonas se schimbă la faţă.
- Dar n-o înşel. Ce i-ai zis?
- Nu i-am zis nimic, l-a pomenit despre asta lui Ottilie, precum şi lui Louise, în seara cu lansarea de carte. Nu-i proastă, Jonas. Ştie că se întâmplă ceva, şi mă tem că îşi închipuie că o înşeli cu mine.
- Dar n-o înşel! Bine, am fost atras de Connie şi nu pot să neg tentaţia, dar nu i-am dat curs. Am dat-o în bară o dată şi n-am de gând s-o mai fac.
îl priveşte lung, întrebandu-$e dacă minte. Pare sincer, dar a încetat să mai aibă încredere în el cu mult timp în urmă.
- Acum trebuie să plec. Mă duc să-i iau pe copii de la şcoală.
Jonas se dezumflă sub ochii ei, de parcă l-ar fi părăsit toată combativitatea, şi dintr-

odată parc mai bătrân.

- Pot să vin s-o văd pe Jasmine la un moment dat? Presupun că nu vrei s-o laşi la mine weekendul ăsta, dacă eşti convinsă de vinovăţia lui Kristin, deşi îmi cunoşti părerea. Dar nu-ţi imaginezi că i-aş putea face rău fiicei noastre, sper.

Emilia simLc o împunsătură de vinovăţie.

- Sigur că nu, murmură.

îi vine să plângă. Urăşte situaţia asta. Să nu poată avea încredere în oamenii cei mai apropiaţi. Nu vrea decât ca făptaşul să fie prins, ca să-şi poată relua cu toţii vieţile. Faţa zâmbitoare a lui Louise i se iveşte în minte. Lucrurile nu vor mai fi la fel după moartea ei.

- Ce-ar fi să vii tu la noi weekendul ăsta?

- Şi Elliot? Ştiu că nu vrea să mă vadă în casa Iui.

- E şi casa mea. O să vorbesc cu el. N-o să fie nici o problemă.

Jonas încuviinţează abătut, apoi se întoarce spre maşina lui, fără o vorbă. Privindu-î umerii încovoia ţi. Emilia simte deodată părere de rău faţă de bărbatul pe care l-a iubit cândva. Dar nu: trebuie sa fie tare.

Wilfie nu e în apele lui când Emilia îl ia de la şcoală.

- Toby n-a venit azi, spune posomorât în drum spre maşină.

Ea ar vrea să-l grăbească, altfel o să întârzie la şcoala lui Jasmine, dar îşi dă scama că e supărat.

- Hai să fugim până la maşină şi o să-mi povesteşti totul înăuntru, spune pe un ton vesel, însă cl îşi târşâic picioarele.

Până la urmă trebuie să-l apuce de mâna şi practic să-l tragă după ea. Demarează îndată ce-l aude că şi-a pus centura de

siguranţă.

- Doamna învăţătoare ne-a vorbit în clasă despre mama lui Toby, spune el de pe bancheta din spate. A zis că a fost ucisă pentru că era detectivă. Cu buza de jos tremurând a plâns, adaugă peste câteva clipe: Nu mai vreau să mă fac detectiv.

- Of, iubitule! Emilia işi înghite nodul din gât. Mama lui Toby era o detectivă foarte deşteaptă şi foarte curajoasă, dar ăsta-i riscul meseriei.

Se întreabă câte detalii i-au oferit cei de la şcoala.

- Toby trebuie să fie foarte trist.

Ea clipeşte des ca să-şi alunge lacrimile. Nu suportă acest gând. Vinovăţia şi durerea ameninţă s- o zdrobească.

- Intr-adevăr. Toată lumea o iubea...

îşi şterge lacrima de pe obraz. Trebuie să rămână puternică în faţa lui Wilfie. Ca să-i distragă atenţia, îi cere să-i povestească o întâmplare amuzantă de la şcoală, şi curând puştiul râde în timp ce-i relatează gluma pe care i-a zis-o cel mai bun prieten al lui, 1 reddie, când stăteau la coadă la cantină.

Ajung în faţa şcolii lui Jasmine chiar înainte să sune clopoţelul. Ştie că fiica ei e stânjenită să-i vadă pe ea şi pe frăţiorul ei la poarta şcolii şi ar prefera de o mic de ori să ia autobuzul cu Nancy. dar Emilia nu-şi poate găsi liniştea până ce fiica ei nu e în maşină. De când a dispărut – deşi s-au scurs numai câteva orc între momentul când şi-au dat seama că nu ştiu unde e şi cel în care a intrat pe uşă asta e temerea ei cea mai mare. O îngrozeşte mai mult decât momentul în care a gâsit-o pe Louise moartă.

Jasminc iese din şcoală împreună cu Nancy şi un băiat frumuşel pe care Emilia

îl recunoaşte: e Jakc. îşi apropie capetele să-şi spună ceva până când Jasminc se desprinde, cu o privire exasperată spre mama ei, şi-şi ia rămas-bun de la prieteni.

- N-aţi putut să aşteptaţi după colţ? şuieră când ajunge la ei. Nu e foarte cool să te ia mama de la şcoală.

- N-o să se întâmple veşnic, îi răspunde calm Emilia. Coborându-şi vocea ca să n-o audă Wilfic, adaugă: Ştii de ce trebuie să fac asta deocamdată.

Fără să comenteze. Jasmine porneşte direct spre maşină, aplecată de spate. Când intră, spune:

- Jakc a găsit biletul. Era mototolit sub patul lui. Şi... Caută în buzunarul sacoului. cu o licărire de entuziasm în ochi. Ei bine, mi l-a adus, uitc-1.

1-l întinde Emiliei, carc-l priveşte uimită.

- Uau, e extraordinar!

Despătureşte hârtia. E în format A5, scrisă de mână într-un stil cam dezordonat. O reazemă de volan, lăsând motorul în funcţiune. Jasminc umblă la radio, iar Wilfic chiţăic din spate că-i e foame. Textul biletului este următorul:

Pentru Jake

Găseşti ataşate trei bilete ia concertul Tonal Wniiplash din *weekendul ăsta. Ai dreptul să foloseşti al treilea bilet, sau să-l vinzi daca* ai *defa unul, atâta timp cât le dai celelalte două bilete iubitei tale, Nancy Bradshaw,* şi *prietenei ei, Jasmine Perry. E o surpriză pentru ele, ceva ce-o sa le bucure foarte tare.* Mă bizui pe *tine că o să ai griţă de ele la concert şi o să le («-.roteşti.*

Toate cele bune, M.

- Ciudat, nu? spune Jasminc lăsându-se

pe spătar; a dat pe postul Kiss FM, şi o melodic dancc stridentă inundă habitaclul, agresând nervii întinşi ai Emiliei. Cel care l-a trimis voia ca Jakc să aibă grijă de noi. Nu avea de gând să ne ameninţe sau să ne facă râu, nu cred. Dar de ce?

Emilia studiază biletul, înfloritura de la „M" şi de la „N”, bucla de la „K". Acel „M" de la semnătură trebuie să tic pentru Miranda Moody. îşi aminteşte apelul telefonie, vocea educata. Cât despre scrisul de mână, cunoaşte o singură persoană cu o caligrafic atât de elaborată.

Şi aceea este cea mai bună prietenă a ei, Ottilic.

42

Când ajung acasă îl găsesc pe Elliot în toiul pregătirilor pentru cină. El îi informează încântat că face o mâncare înăbuşită la cuptor, dar Emilia nu-l ascultă cu atenţie. îşi azvârle geanta în hol şi urcă în fuga cele două rânduri de scări până la biroul ei. închide uşa şi se aşază la masa de lucru, cu inima bubuindu-i de agitaţie şi de teamă. Nu Ottilie. Nu poate fi ca. E ca o membră a familiei. Nu, nu, nu, nu, nu.

Scotoceşte peste tot în căutarea felicitărilor de ziua ei. De obicei le păstrează un an, mai mult dacă sunt de la copii sau de la Elliot. îşi aminteşte că le-a pus intr-un sertar. Le trage pe toate şi le goleşte pe podea, fără să-i pese de harababură. în cele din urmă dă de ele, cele mai mici vârâte în cele mai mari. Mâinile îi tremură când o găseşte pe a lui Ottilic. înfăţişează un flamingo cu joben şi pantofi de dans, iar textul din interior atestă o măiestrie caligrafică

impresionantă. Scrisul e foarte asemănător. Oare e posibil ca Ottilic să fi scris biletul? Ca ea să fie în spatele acestei campanii de teroare? S-o fi omorât pe Louise? Dar de ce? Inima îi bate nebuneşte. De ce i-ar face Ottilic ei asta?

Ottilie îi spune mereu cât de norocoasă e că s-a măritat cu Elliot şi cât de mult o invidiază pentru copii şi carieră. „Tu ai realizat atât de multe, pe când cu n-am făcut nimic. Nici măcar nu pot să păstrez o relaţie mal mult de cinci minute." Să fie vorba oare de simpla, eterna gelozie? Refuză să creadă aşa ceva. Ottilic e splendidă. Toată lumea e de acord cu asta.

N-arc nici un motiv să fie geloasă. Şi Ottilie nu e răzbunătoare sau rea. Nu e o ucigaşi.

E întreruptă de zgomotul unor paşi pe trepte. în clipa următoare, Wilfie dă buzna înăuntru.

- Taţi zice că masa e gata, spune cu răsuflarea tăiată, apoi se face nevăzut.

Emilia ia felicitarea de la Ottilie şi biletul şi le vâră în buzunarul fustei. Trebuie să-i ceară explicaţii prietenei sale.

Elliot pune mâncarea în farfurii când ajunge ca în bucătărie. îi aruncă o privire, dar zâmbetul îi îngheaţă pe chip când ii vede expresia.

- Eşti bine?

Emilia încearcă să pară binedispusă de dragul copiilor.

- Sigur. Numai ca am avut o zi plină.

- Te-ai văzut cu Ottilie la prânz, nu-i aşa? Totul a mers bine?

Ea işi trage un scaun şi se aş-ază, N-a mâncat aproape nimic cu Ottilie şi acum nu-i e foame. Ar da orice ca să-şi recapete pofta de mâncare de pe vremuri.

- Da, a fost bine.
- Numai „bine”, o tachinează cl. Se aşază şi-şi pune spanac în farfurie. Hai, copii, mâncaţi. Apoi se întoarce spre ea: Mă bucur că ai puţin timp liber înainte să se întoarcă manuscrisul corectat.

Oricum nu s-ar putea concentra la nimic în momentul ăsta, se gândeşte ca.

îşi plimbă mâncarea prin farfurie în timp ce Wilfie povesteşte ce s-a mai întâmplat pe la şcoală. Şi Jasminc e tăcută, şi din când în când Emilia simte că fiica ei îi aruncă priviri întrebătoare. Se străduieşte să se adune. Jasmine e foarte sensibilă la tensiunea din atmosferă, iar acum este, fără îndoială, speriată şi confuza. Face eforturi să zâmbească, deşi o dor muşchii, dând din cap încurajator ori de câte ori unul din copiii ei – comorile ei iubite – ia cuvântul. Singurul lucru la care se poate gândi este că Ottilie a fost aici când Elliot era plecat. A fost aici, în casă, cu ei. Ar fi putut să intre în sistemul Alexci. Muzica a izbucnit brusc în noaptea aceea. „Psycho Killcr". O piesă adecvată, ţinând cont de tot ce s-a petrecut. Singura notă liniştitoare din furtuna emoţiilor ei este scrisoarea care însoţea biletele la concert: autorul îi cerca lui Jakc să aibă grijă de Nancy şi Jasminc. Ceea ce înseamnă că, dacă Ottilie se află în spatele tuturor incidentelor, nu vrea să le facă rău copiilor. Emilia e cea pe care o vizează. Şi biata Louise, care a reuşit să afle ceva, dar a fost ucisă înainte să-i poată spune Emiliei despre ce era vorba! Oare Ottilie aflase cumva ce descoperise Louise? Dar. din câte ştie ea, Louise şi Ottilic nu se cunoşteau. Şi i-a făcut o înscenare lui Kristin ştiind că Emilia o detestă şi n- ar deranja-o să-şi acuze fosta prietenă? Dar când? N-arc nici un sens... şi

totuşi scrisul de mână...

- Em? Vocea lui Elliot o aduce cu picioarele pe pământ. Eşti bine? Pari pe altă lume, $i abia te-ai atins de mâncare.

Observă că Jasminc şi Wilfic s-au ridicat de la masă şi sunt ghemuiţi pe canapea, uitându-se la televizor, iar farfuriile lor goale sunt aşezate ordonat în maşina de spălat. Elliot i-a dresat bine. Acum o priveşte îngrijorat. Şi farfuria lui e goală.

- Nu-ţi place? O ia de mână şi coboară glasul. îmi fac griji pentru tine, Em. Mă tem ca toate astea te copleşesc.

- Mi-am găsit o prietenă moartă. Bineînţeles ca sunt copleşită.

O strânge de mână plin de compasiune. Dintr- odată, o umbră îi trece peste faţă.

- Nici nu-mi pot imagina cum a fost. îmi parc atât de rău... îmi parc atât de rău că ţi se întâmpla asta. N-o meriţi.

Spre surprinderea ei, vocea i se îneacă.

-Nuc vina ta.

- Nu vreau decât să te protejez. Să vă protejez pe toţi. Şi-mi vine să mă sui pe pereţi că nu pot opri mizeria asta.

Emilia îi ia mâna şi o săruta.

- N-aş fi în stare să trec prin toate astea fără tine, El. Obscrvându-i licărirea de plăcere din ochi, adaugă: Nu mă duc nicăieri.

O vreme stau aşa, ţinându-se de mână. Intr-un târziu, Elliot izbucneşte în râs.

- N-ai de gând să mănânci, aşa-i?
- îmi pare rău. Am prea multe pe cap.
- Atâta timp cât nu slăbeşti prea tare...

Duce farfuriile amândurora la insula şi aruncă mâncarea lăsată de ca la pubelă, cu maxilarele strânse şi o expresie de necitit pe faţă.

Emilia vine să-şi lipească obrazul de spatele lui, înr.brătisându-1.

- Mi-aş dori ca toate astea să se termine, şopteşte.

Căldura lui o face să se simtă mai sigura, mai puternică. Nu-i poate spune despre Ottilic. Nu încă. Nu până nu vorbeşte cu ca.

Elliot lasă farfuriile şi se întoarce, trăgând-o la pieptul lui.

- Cred că poliţia o să ia situaţia în serios acum, că Louise a fost ucisă. O să se termine curând. Se retrage ca s-o poată privi în ochi când continuă: Era să uit, dar îndată ce ai plecat după copii a venit iar poliţista aia. Cum o cheamă? Mai bătrână. Păr argintiu. Ar putea s-o joace Intr-un film pe inspectoarea ta, Miranda. Eram intr-o şedinţă, aşa că n-am putut să-i deschid, dar am văzut-o pe aplicaţia intcrfonului.

- Inspectoarea Janine Murray. Deci tot ne mai dă târcoale.

- Cum adică? De ce n-ar facc-o?

Emilia se desprinde de el şi porneşte fîerbătorul.

- Oh, nu e de la secţia de aici. E de la Poliţia din Dcvon şi Cornwall, ţii minte? Sunt sigură că ţi-am zis. Credeam c-o să se întoarcă acasă după ce a vorbit cu mine sâmbătă, atâta tot.

Elliot nu parc în largul lui.

- Nu cred c-ai zis de unde c. De ce crezi că vrea să mai discute cu tine?

- Poate a descoperit ceva,

- Despre criminalul în scrie, crezi? Mă întreb de ce s-ar apuca un criminal în scrie s-o omoare pe Louise în Kingston, când altfel işi alege victimele din zona Plymouth-ului. Cu o expresie bănuitoare, insista: Eşti sigură că nu ştii nimic -despre asta?

Emilia şovăie. Oare n-ar trebui să-i spună pur şi simplu? Nu poate să păstreze secretul la infinit.

Elliot o priveşte în expectativă. Trebuie să-i spună ceva. Se uită la cl chinuită de îndoială, temându-se de dezamăgirea pe care o s-o vadă pe faţa lui când o să-i mărturisească. Dar are de ales? îşi muşcă buza.

- Em?

Oftează şi face un pas mai departe de cl.

- Bine. Să ştii că e o poveste lungă...
- Păi, nu mă duc nicăieri.

la un măr din fructieră şi muşcă din cl, parcă zicându-i: „Te ascult'*.

- Îmi parc rău că nu ţi-am spus adevărul mai devreme, începe ca, apoi îşi deşartă tot sacul.

Aproape tot sacul.

Tensiunea dintre ei este aproape palpabilă. Fără un cuvânt, Elliot aruncă mărul aproape intact la coşul de gunoi. Apoi se reazemă cu spatele de blat, aruncând flăcări din ochi.

- Dă-mi voie să verific dacă am înţeles bine. Louise ţi-a dat ideea ucigaşului ăstuia cu călugăriţa şi tu ai construit o poveste pe baza ei?
- Da, minte ca, neputând recunoaşte că adevărul e încă şi mai groaznic.
- Şi. din întâmplare, ucigaşul există şi acţionează în viaţa reală? Elliot se încrunta. De unde ştia Louise de caz?
- Nu sunt sigură, răspunde ca cu sinceritate. Poate de la muncă. Habar n-am.

O studiază cu ochii mijiţi, făcând-o să roşească.

- Şi a fost ucisă, iar pe gleznă i-a fost lăsat acelaşi semn.

Emilia încuviinţează din cap nefericită.

- Şi de ce nu mi-ai spus până acum, fir-ar să fie?
- Abia am aflat.

Exasperat, îşi trece o mână prin păr.

- Eu... cu... Nu, de fapt, nu ştiu ce să zic. E o chestie teribil de gravă, şi tu îmi spui abia acum?

- Iubitule..., îngaimă ea reţinându-şi cu greu lacrimile.

Vede că Elliot încearcă să-şi stăpânească mânia.

- Nu pot vorbi cu tine în momentul ăsta.

- Dar...

El se repede afară din bucătărie înainte ca ca să mai poată adăuga ceva.

Se duce la culcare devreme, lăsându-l pe Flliot să se uite îmbufnat la un meci de fotbal. îi trimite un mesaj lui Ottilie, spunându-i că ar vrea să se vadă mâine. Nu e o conversaţie pe care s-o poarte la telefon.

Deja? Vöd *că* nu te mai soiuri *de* mine, ii răspunde Ottilic imediat, cu un emoji care face cu ochiul. Punctele de suspensie arată că mai scrie un mesaj, în scurt timp, acesta se afişează pe ecran: Sigur. Vin eu la *Richmond. Cafeneaua noastră obişnuita, la 11?*

Emilia îi răspunde cu un arătător ridicat. Nu se poate mobiliza să mai scrie ceva. Emoţiile ei oscilează între furie şi tristeţe.

Se preface că doarme când Elliot vine la culcare. Vocea lui sparge tăcerea, reverberând prin dormitor.

- Ştiu că eşti trează.

- Ce vrei să spun? răspunde ea încet, întoarsă cu spatele.

- Ştii că urăsc minciunile.

Se răsuceşte spre cl şi se ridică în cot.

- Acum poţi să fii dezamăgit de mine. Acum ştii că sunt o impostoare.

- Em. n-ai putea să mă dezamăgeşti niciodată şi nu eşti o impostoare.

Glasul Iui e blând, dar e prea întuneric ca să-i citească expresia. Gata să izbucnească în plâns, Emilia păstrează tăcerea. Dintr-odată, se simte îngrozitor de nefericita.

El întinde mâna şi-i şterge o lacrimă.

- Nu vreau să crezi că nu-mi poţi spune unele lucruri pentru că o să te judec intr-un fel sau altul.

Ea dă din cap. ncşliind dacă să-l creadă.

- Şi ce-i cu cealaltă linie narativă, povestea cu Daisy şi iubitul ei, Ash? Tot de la Louise provine? Sau e a ta?

Nu vrea să-l mintă din nou. aşa că ignoră întrebarea.

- S-a mai scris despre ucigaşi în serie care-şi marchează victimele. Nu sunt cu prima.

- Da, dar e ceva foarte precis de data asta, nu? Elliot oftează. Nu ţi se pare ciudat că Louise ţi-a spus povestea asta?

„Ba da. ba da, ba da”, ii vine să ţipe. Numai la asta se gândeşte. De ce i-a spus Louise povestea daca era adevărată? Ce-a stat la baza deciziei prietenei sale?

- Pur şi simplu ne lansam idei una alteia. Probabil că era undeva în subconştientul ei. Emilia ştie că nu e complet sinceră şi are senzaţia că el işi dă scama. Oricum, e târziu, adaugă rostogolindu-se la marginea patului.

El vine mai aproape şi se lipeşte de spatele ei. Răsuflarea lui îi încinge urechea.

- Eşti sigură că nu mai vrei să-mi spui nimic?

Se gândeşte la Ottilie şi la bilet. O să-i spună mâine, după întâlnire. O să aibă grijă să nu rămână singură cu ca. Pentru prima dată, îi e frică de prietena ei; deşi se cunosc din copilărie, arc impresia că n-o cunoaşte deloc.

- Sunt sigură, minte. Acum, noapte bună.

43

Daisy 2005

El era. Instinctul ei nu se înşelase. De ce încercase să i se opună? Dar ştia de ce. Ash. Cum mai puteau li împreună acum?

După ce-a observat mâzgăliturile pe marginea ziarului n-a mai putut să se concentreze. A rămas şocată la masa din bucătărie, în timp ce Ash şi Stef se foiau în jurul ei. A trebuit să invoce o durere de cap ca să n-o mai întrebe de ce e aşa de tăcută. însă rezultatul a fost că Ster a început să scotocească prin dulapuri până a găsit nişte paracetamol, după care i- a acordat încă şi mai multă atenţie.

Nu mai putea amâna discuţia cu Donald. Trebuia să-l prindă singur, departe de Ash şi Stef. Nu mai avea mult timp: weekendul se apropia de final şi urmau să se întoarcă la universitate a doua zi. însă era dificil, deoarece Ash nu se dezlipea de ca. în rarele ocazii când Daisy rămânea singură, Donald era întotdeauna cu soţia lui. Păreau să se iubească la fel de mult ca în prima zi. Se putea oare ca bărbatul acela să nu fie doar ucigaşul mamei ei. ei un criminal în seric? Tatăl ei îi vorbise despre celelalte femei care fuseseră omorâte ulterior.

Daisy căutase la biblioteca locală informaţii despre criminalii în serie şi fusese şocată să descopere că unii erau fermecători, chiar chipeşi, ca americanul acela despre care citise, Ted Bundy. „Asta e Donald?” s-a întrebat. „Versiunea britanică a lui Ted Bundy?” A simţit un fior rece pe spinare, deşi stătea lângă cuptor.

- Totul e în regulă. Daisc? a întrebat-o

Ash, privind-o cu îngrijorare.

Prin fereastra bucătăriei îl vedea pe Donald la marginea grădinii, pufăind dintr-o ţigară, cocârjat ca să se apere de vântul care trimitea fumul spre cerul plin de nori. Asta era şansa ei să-l prindă singur.

Când şi-a împins scaunul în spate, acesta a scrâşnit pe dalele de teracota, făcând-o pe Stef să ridice privirea de la blat, unde turna coca de prăjitura în două forme rotunde.

- Am nevoie de aer curat, a spus Daisy, incapabilă să mai rabde.

O parte din ca voia să fugă, să se refugieze în casa tatălui ei şi să nu se mai uite în urmă. îşi dorea să nu fi mers ia universitate la Exeter. Dar cealaltă parte ştia că trebuie să profite de această ocazie. Ani de zile visase să ajungă faţă în faţa cu ucigaşul mamei ei. Datorită sorţii era aici, la opt ani după crimă.

- Bate vântul cam tare, a spus Ash ridicându-se. Vin cu tine.

- Nu! Dându-şi scama că răspunsul sunase aspru, a continuat repede: îmi pare rău. dar am nevoie... ana nevoie sa fiu puţin singura.

A ieşit grăbită în hol, şi-a apucat haina, şi-a vârât picioarele în cizmele de cauciuc şi s-a năpustit pe uşă. Probabil că vara era o atmosferă idilică, deşi era conştientă că n-o să mai revină ca să vadă cum e. Acum, ca avea certitudinea că tatăl lui Ash era Mâzgâlitorul. trebuia să pună capăt relaţiei lor.

A dat colţul casei şi o vreme l-a privit pe Donald cum fumează, îmbrăcat în haina lui de lână. Părul de la spate i se rărise puţin de când îl văzuse ultima oară, dar cele două vârtejuri se vedeau clar. Mai mult, mâzgăliturilc erau inconfundabilc.

Scrijelise una pe glezna mamei ei după ce o omorâse. Oare le făcuse acelaşi lucru celorlalte femei pe care le ucisese? Cum se putuse ascunde de familie în toţi acei ani?

Locuia în casa unui criminal şi ştia că trebuie să aibă mare grijă. De îndată ce se întorcea la universitate, avea să se ducă glonţ la poliţie.

A ezitat, cuprinsă brusc de frică. La capătul grădinii era o panta abruptă, cu un gard fragil carc-i separa de marginea stâncii. Ar fi fost nevoie de o singură împingere ca să fie moartă intr-o secundă. Bărbatul trebuie s-o fi simţit, pentru ca s-a întors chiar în acel moment.

- Bună, Daisy, a spus jovial, stingându-şi ţigara de trunchiul unui copac din apropiere şi pornind spre ca. Scotea aburi pe gură în timp ce înainta prin iarbă, cu pantalonii vârâţi în cizmele până la genunchi. Te simţi bine?

- Eu... S-a retras spre casă, atingând zidul de cărămidă cu vârful degetelor, ca şi când ar fi putut s-o ţină în loc ca o ancoră. Eu... E ciudat, dar cred că vă recunosc.

- Mă recunoşti? a râs el. Ce vrei să spui?

- Cred că eraţi prieten cu mama.

„$i cred că ai omorât-o, nemernicule", adăugă în sinea ei.

Expresia lui calda, francă, s-a închis brusc, privirea i s-a înăsprit.

- Cine era mama ta?

- Jcnnifcr Radcliffe.

Sub privirea ei atentă, maxilarele i s-au încleştat, iar un muşchi a început să-l zvâcnească. Apoi colţurile gurii i-au coborât.

- Nu, îmi parc rău, numele ăsta nu-mi spune nimic.

Bineînţeles că avea sa nege. Dar era sigură că-i observase fulgerarea de

recunoaştere pe faţă când rostise numele mamei sale.

$i-a vârât mâinile în buzunarele hainei, zâmbind iarăşi binevoitor.

- Oricum, ar trebui să mergem înăuntru. Vântul se înteţeşte.

- A fost acum vreo opt ani. Vorbele i se rostogolesc din gură cu disperare. Mama n-a vrut să mi-l prezinte. îl numeam „iubitul ei secret”. Mâzgălea pe marginile ziarelor. Semăna cu dumneavoastră.

- Ei bine, te asigur că nu eram cu. Am o căsnicie fericită.

- Cineva a omorât-o.

- îmi parc foarte râu, Daisy, sincer, dar nu am cunoscut-o pe mama ta.

în acea clipă s-a iscat o rafală de vânt, iar Donald s-a aplecat să se ferească, venind mai aproape de ca. Acum era cu opt ani mai bătrân, dar încă puternic, încă în formă. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Cum ar fi putut s-o dovedească?

S-a apropiat şi mai mult, făcând-o să se lipească de zid, cu inima bâtându-i frenetic.

- Daisy, a spus ei mohorât, i-ai spus lui Ash ceva din toate astea?

Ea a clătinat din cap. îi simţea mirosul de fum din respiraţie.

- Bine. Probabil că ar trebui s-o ţii tot aşa. îmi închipui că o mulţime de oameni mâzgălesc pe marginea ziarelor. Privirea lui era plină de milă. Sunt sigur că ţi-ai dat seama deja, dar Ash are o anumită fragilitate, şi daca pomeneşti ceva despre asta, ei bine... A ridicat din umeri. Nu vreau să-mi superi familia şi să lansezi acuzaţii aiurea.

Daisy a rămas în loc, neştiind ce să spună. Tonul lui era blajin, de parcă ar fi vorbit despre vreme, dar percepea nota de ameninţare. Se apropiase încă şi mai mult,

făcând-o să se simtă în nesiguranţă aşa, lipită de Zidul casei.

- Ash ştie că mama ta a fost ucisă?
- Nu. Doar că a murit când era mică.
- îmi parc rău. Dar crcdc-mă când îţi spun că n- arn cunoscul-o.

S-a întors, iar Daisy l-a urmărit cum se îndreaptă spre casă.

44

Emilia rămâne pe loc câteva clipe, privind-o pe Ottilie de la distanţă. Stă pe zidul de pe malul fluviului, într-un tricou alb şi o fusta maxi cu imprnneu. Părul ei blond lung e prins în coadă de cal, ochelarii de soare cu ramă neagră sunt ridicaţi pe creştet şi stă cu faţa la soare, emanând prospeţime şi tinereţe prin toţi porii. Aproape Lrci decenii de prietenie dispar ca prin farmec, astfel că tot ce au este acest moment. Ottilie a fost o constantă în viaţa ei de când aveau unsprezece ani. I-a oferit o familie atunci când Emiliei îi era dor de a ei. I-a stat alături atunci când Kristin a trădat-o. în tot acest timp a simţit că Ottilie îi ţine spatele. Trebuie să abordeze subiectul cu mare prudenţă, pentru că daca se înşală şi o acuză degeaba, va distruge toi.

Malurile fluviului sunt pline de familii şi lucrători în pauza de prânz. îşi simte gura iască în timp ce se apropie de prietena ei.

- Ei, bună, spune Oltilic umbrindu-şi ochii cu mâna elegantă. Ţi-am luat o Dict Cokc. Vrei să mergem la cafenea, sau îţi convine să rămânem aici?

îi întinde o doză Emiliei, care o ia şi se aşază. Cutia de aluminiu e rece ca gheaţa şi fâsâie când o deschide. Dacă nu bea

câteva înghiţituri, n-o să poată articula nici un cuvânt, aşa că soarbe cu sete. Ottilic o priveşte zâmbind.

- O să râgâi dacă bei prea repede. I.a cafenea, sau aici?

Emilia clatină din cap. N-ar fi în stare să mănânce nimic.

- Aici e perfect.
- Ce căldură! Ottilic îşi întoarce iar faţa spre soare, la zi, spune cu ochii închişi. De ce voiai să ne vedem?

Greaţa urcă în gâtul Emiliei. Aşază cutia de coca- cola lângă ca pe pământ. De unde naiba s-o apuce? Nu ştie cum să înceapă.

Ottilie ii simte probabil ezitarea, pentru că se răsuceşte spre ea.

- Ce-i, Mils?

Trebuie să vorbească înainte să se înece cu cuvintele.

- Ţii minte că ţi-am povestit despre dispariţia lui Jasminc şi despre apelul fals şi despre biletele la concert care i-au fost trimise iubitului lui Nancy împreună cu o scrisoare?

-Da.

Ottilic se încruntă şi-şi trage ochelarii de soare pe nas. Emilia se întreabă dacă a facut-o anume, ca să nu-i poată vedea ochii. Vâră mâna în geantă şi-i dă scrisoarea.

- Uite-o.

Ottilic o citeşte în tăcere.

- Observi ceva special? vrea Emilia să ştie.
- Păi... numai că persoana care a scris-o nu voia să păţească nimic Jasmine şi prietena ei. Idcea era să te sperie pe tine, spune dându-i foaia înapoi.
- Altceva?
- Un scris foarte frumos. Probabil a luat lecţii de caligrafie... încremeneşte brusc,

de parcă i-ar fi picat fisa. La naiba… despre asta e vorba? Crezi că e mâna mea?

- Scrisul seamănă foarte mult cu al tau, dar nu pot… Cu lacrimi în glas, Emilia bolboroseşte: Nu vreau să cred că tu ai făcut asta.

- Sigur că n-am făcut-ol Pentru numele lui Dumnezeu, Mils. de când ne cunoaştem? îşi ridica iar ochelarii pe creştet. Chiar mă crezi în stare de aşa ceva?

Emilia clatină din cap.

- Nu. Dar scrisul…

- Nu crezi că dacă as fi fost atât -de diabolică încâl să născocesc toată povestea asta, aş 11 încercat măcar să-mi maschez scrisul? Lasă-mă să mă mai uit o dată. îi smulge foaia din mână şi o studiază în tăcere câteva momente, apoi conchide: Uite, aici. Eu nu fac „E”-ul aşa. Da, „M'*-urilc şi „N”-urilc seamănă, dar atât. Doamne!

îi împinge scrisoarea în braţe, cu o scăpărare de revoltă în ochii verzi.

Literele se ondulează în faţa Emiliei. N-a adus cu ea felicitarea, aşa că nu poate să facă o comparaţie, dar o cunoaşte pe Ottilic de suficient de mult timp ca să-şi dea scama că şocul şi indignarea ei sunt autentice.

Expresia lui Ottilic se îmblânzeşte.

- Mă doare faptul că ai putut gândi asta, dar ştiu cât de greu îţi este. Tot ce pot să-ţi spun e că nu este scrisul meu. St ridică şi, pe un ton foarte serios, continuă: îţi jur pe mormântul mamei, Mils. n-am scris cu biletul ăsta. Nu te-aş răni niciodată. Eşti cca mai bună prietenă a mea. Eşti omul pe care-l iubesc cel mai mult din toată lumea

asta şi nu suport să te văd aşa, ncavând încredere în nimeni. îi pune în faţa o mană când Emilia încearcă să răspundă; Ştiu, şi înţeleg de ce. Şi tare aş vrea să-l calc în picioare pe cel care te hăituieşte, dar nu-ţi poţi închipui că sunt cu. nu-i aşa? spune, cu lacrimile jucându-i în ochi.

- îmi parc aşa de rău, murmură Emilia îmbrăţişând-o. Sigur că te cred.

?\re impresia că e legată la ochi, ca un copii care se joacă de-a baba-oarba: se învârte fără nici un indiciu concret, acuzându-şi prietenii la întâmplare.

45

Când ajunge acasă, Emilia se duce direct în biroul ei şi frunzăreşte felicitările. în momentul în care pusese ochii pe cea mai recentă trimisă de Ottilie şi văzuse cât de mult semăna scrisul, nu se mai uitase la celelalte. Acum însă, examinând-o mai atent, înţelege ce voia să spună Ottilie despre litera „E”. Scrisul e asemănător, dar nu identic. Se pripise să tragă concluzii, lucru pentru care acum se mustră sever.

Studiază pe rând restul felicitărilor până ajunge la ultima, cea mai mare, în cart le-a vârât pe toate celelalte. Inima i-o ia la goană când o deschide. F aceeaşi caligrafic ca a iui Ottilie, dar cu câteva deosebiri. De pildă, „E”-ul arată ca un 3 întors. Cu mâna tremurândă. scoate scrisoarea din geantă şi începe să Ic compare. Sunt identice, nu încape nici o îndoială. în cazul lui Ottilie semănau, dar aici e o potrivire perfectă, un scris mai dezordonat şi mai grăbit decât al prietenei sale.

Scrisul îi aparţine lui Louise.

Se ridică de la birou şi fuge la parter. Trebuie să discute din nou cu inspectoarea Janine Murray. Scotoceşte prin sertarul de la bucătărie, căutând cartea de vizita pe care i-a lasat-o vineri, când simte o prezenţă în spatele ei. Se răsuceşte speriată, dar e numai Elliot, care o priveşte cu o expresie de nepătruns.

- Eşti bine? Ce se întâmplă?

- Ai văzut cartea de vizită pe care mi-a lăsat-o inspectoarea Murray? Credeam că am pus-o aici.

- Nu faci decât să răscoleşti sertarul, îi spune el. Pune de ceai şi ţi-o găsesc cu.

Emilia porneşte flerbătorul încercând să-şi păstreze calmul în ciuda ţipatului care i se ridică din vintre. E scrisul lui Louise. De ce? De ce să facă prietena ei toate aceste lucruri?

- Uite-o, spune Elliot intinzându-i cartea de vizită. De ce vrei să vorbeşti cu ea? Ai descoperit ceva?

îl povesteşte despre scrisoare şi felicitarea lui Louise.

- Deci acum cred ca Louise a fost cea care m-a hărţuit, încheie, arătând spre cele două piese pe care Ic-a aşezat pe insulă.

El le ia şi le studiază atent.

- Nu-mi vine să cred. Louise... te-a ajutat, nu-i aşa? Când a dispărut Jas. De ce să facă aşa ceva?

- Nu ştiu, strigă Emilia. Nu mai ştiu nimic. Obrajii îi sunt fierbinţi, sudoarea i-a inundat siibsuorilc. Oricum, o să-i arăt chestiile astea inspectoarei Murray, spune hotărâtă. Nu ţi se parc o idee bună?

El ridică din umeri.

Ba da, dar nu cred că demonstrează nimic. Scrisoarea ar fi putut să fie copiată, ca să pară că Louise ţi-a trimis-o.

Are senzaţia că se învârt în cerc. îşi

priveşte soţul turnând ceai de mentă în două ceşti.
- Uite, asta ar trebui să te învioreze. Eu mă întorc la treaba.
- Ai verificat înregistrările camerelor?
- Da. Nu s-a întâmplat nimic de săptămâni întregi. De când l-am văzut pe bărbatul acela... sau pe femeia... care pândea afară în noaptea aia – cu excepţia celui sau celei care mi-a furat bicicleta, desigur. I-ai zis inspectoarei Murray despre asta?
- încă nu. O s-o fac.
- Verific camerele în fiecare zi, mai ales de când Louise... Nu-ţi face griji, te rog. Suntem în siguranţă. Avem camere, alarme, tot. Nimeni nu poate să intre fără să aflăm.

Doar că cineva a intrat. Ca să fure bicicleta. Emilia clipeşte rapid, încercând să şteargă amintirea cadavrului lui Louise din apartament. Un loc unde ar fi trebuit să fie în siguranţă.

Elliot se apropie de ca, ţinând în mână cana cu Super Taţi, şi o sărută pe creştet.
- Mă simt oribil că nu pot face mai mult ca să te simţi ocrotită.
- Iubitule...

Cu un zâmbet trist, el iese din bucătărie.

Janinc Murray îşi face apariţia peste douăzeci de minute.
- Stau la un hotel din Kingston, spune în chip de explicaţie de îndată ce pune piciorul în casă, l’itându-se în jur în felul acela al ei care o irită uşor pe Emilia, adaugă: Mai am o săptămână până mă întorc în Devon.

Poartă un sacou elegant şi o bluză cu o fundă înnodată lejer la gât. Emilia se întreabă dacă nu-i e cald. N-o arată, în

orice caz. Are o aura de calm, chiar dacă miroase a fum de ţigară, pe care a încercat să-l ascundă cu parfum.

Se aşază la masa cu blat de stejar şi-şi pune sacoul pe spătarul scaunul de alături, în timp ce Emilia îi aduce paharul de apă pe care l-a cerut. Poliţista scotoceşte într-o sacoşă mare şi scoate un teanc de foi prins cu două elastice.

- De fapt, mă bucur că ai sunat, pentru că oricum voiam să trec pe-aici fie azi, fie mâine. Partenerul meu, Saunders, zace la pat cu un virus, aşa că mă ajută mai mult dt-o grămadă. Oftând, rupe benzile elastice. Ăsta e manuscrisul dumitale.

Emilia se lasă pe scaunul de vizavi.

- De unde-l aveţi?
- Era lângă patul lui Louise Grccnc.

Emilia simte cum o năpădesc lacrimile.

- I l-am trimis prin c-mail ca să-l citească. Trebuie să-l li printat.
- E o intrigă interesantă care se citeşte cu plăcere. Presupun că Louise, fiind ea însăşi poliţistă, e cea care ti-a povestit despre ucigaşul cu călugăriţa?

Emilia încuviinţează printr-un gest, prea timorată ca să vorbească.

- Aşa mă gândeam. Păcat că nu mi-ai zis data trecută. M-ai fi ajutat să economisesc destul de mult timp.

fierbinţeala urcă în obrajii Emiliei.

- îmi pare rău.
- Numai Dumnezeu ştie cum de-a aflat Louise toate detaliile, din moment ce n-a lucrat niciodată la caz. Dar apoi am început să studiez restul cărţii, şi intriga secundară cu Daisy mi-a trezit interesul.

Emilia simte cum i se scurge transpiraţia pe spinare.

- Cum aşa?

- Pentru că fata crede că mama ei a fost omorâtă de ucigaşul în serie. Dar ceea ce vreau eu să ştiu este cum ai aflat numele uneia dintre victimele reale.
- Nu înţeleg, murmură Emilia.

Nu-i vine să creadă. întregul coşmar a pornit de la povestea aceea idioată.

Inspectoarea Murray işi potriveşte ochelarii pe nas.

- F.i bine, de unde ai ştiut că o anume Jcnnifcr Radcliffe s-a numărat printre victimele ucigaşului în seric?

Emilia înghite în scc.

- Eu... A fost doar un nume inventat.
- Hmrn, face dctectiva lovindu-şi ritmic pixul de dinţi. E interesant că tot Jcnnifcr Radcliffe se numea şi mama lui Louise Grccnc. nu crezi? $i că numele complet al lui Louise era Daisy Louise Grccnc, Grccnc fiind numele tatălui ei. Trebuie să fi renunţat la „Daisy” la un moment dat. Poate când s-a mutat din Dcvon în Yorkshirc. Sau când a intrat în poliţie. Mă inlreb dacă...

însă Emilia nu mai poale s-o asculte. Bucătăria se învârte în jurul ei, şi trebuie să fugă la toaletă ca să vomite.

46

Sorb răbdătoare *din paharul* ni apă cât o aştept pe Entilta sri *se întoarcă.* A stat *aici, în fata mea, devenind toi mai palidă* prind *când l-am tras troşeid final. Presupun că a fugit* 1« baie *să-şi verse maţele. Poate e acelaşi virus care l-a doborât pe bietul Saunders.*

îmi lovesc iarăşi pixul de dinţi, cumpănindu-mi următoarea mişcare. E ceva foarte bizar la *cartea asta, la Louise şi*

mai ales la felul în care Emilia Ward a ajuns sa scrie povestea. De ce s-ar *apuca o autoare competentă, de succes, cu nouă romane la activ, să fure ideca altcuiva? Presupun cri asta s-a întâmplat, deoarece povestea lui Daisy din* Ultimul ei capitol seamănă prea mult cu trecutul lui *Louise. Ambele au mame pe nume Jţnnifer Radcliffr care au fost omorâte de ucigaşul cu călugăriţa. N-are cum să fie o coincidentă. Nu ştiu cum se îmbina toate piesele, dar pentru prima oară după midi timp am senzafia* cri *identitatea criminalului în* serie *e chinuitor de aproape.*

Ridic privirea când aud paşi în grădină. Un bărbat Iese dintr-unul dintre acele birouri .separate care au apărut *peste tot de când cu pandeinia.* E *chipeş, cu umeri lăţi şi un pâr negru ondulat, doar cu câteva fire cenuşii la tâmple. Pare să meargă la sală – braţele musculoase* .sunt *vizibile pe sub cămaşa de în. îl urmăresc în timp ce se uită de jur împrejur prin grădină, întrebându-mă ce caută. în cele din urmă se întinde să mute* un obiect lângă gard. O *fi o cameră de supraveghere. Nu-l condamn că* ler-a instalat. *Ce-a* pâfit Emilia a *fost* extrem de *neliniştitor, ca să nu mai vorbesc de moartea lui Louise.*

Mri zăreşte, o străină aşezată la masă. Travmeazri *peluza cu paşi mari, lăsând urme adânci în iarba încă* umedă. *Uşile glisante sunt deja deschise, iar peste câteva clipe bărbatul intră în bucătărie cu o mină prietenoasă.*

- *Bună ziua, trebuie* să *fiţi doamna inspector Murray. Emilia a zis c-o* să vă *sune.* Sunt şofai ei, *Elliot, spune intinzându-mi mâna peste masă.*

- Mă bucur să vă *cunosc,* îi *răspund*

afabil. îmi pare rău pentru tot ce i se întâmplă soliei dumneavoastră.

Umerii i se lasd, *faţa i se pleoşteşte.*

- Mulţumesc. E absolut oribil. Apoi privirea ii cade pe manuscrisul din faţa mea. E ultima carte a lui Em?

- Da. Am găsii-o pe noptiera lui Louise. Deşi nu sunt *sigură că a citit-o.*

- De *obicei verifica aspectele procedurale, la rugămintea soţiei mele.*

încuviinţez fără să fac vreun comentariu. Limbajul lui corporal e interesant Zâmbeşte amabil, dar postura, cu braţele încrucişate la piept şi bărbia împinsă înainte, are ceva defensiv. Nu vreau să-i spun nimic până nu discut cu Emilia.

- lat-o. exclamă afectuos când Emilia intră iu bucătărie clătinându-se pe picioare, cu tenul lucind nesănătos.

Ii oferă un zâmbet *palid, iar* el *o cuprinde cu braţul pe după umeri intr-o manieră aproape posesivă. îmi dau seama că este un macho care-şi vede* nevasta *ca pe o persoană de care irebuie să aibă grijă, căreia trebuie şi?-i asigure tot confortul. Nu-i un lucru rău. îmi închipui, deşi nu-i genul meu. Sper că fostul* meu soţ, *iulian,* şi acum iubita mea. Kim. mă *consideră* dură şi independentă. însă Emilia e fnicitţă. *abia dacă-i* ajunge lui *Elliot la umăr. îmi pot imagina o mulţime de bărbaţi care s-ar oferi s-o protejeze. Seamănă cu Goldie Huwn la tinereţe.* Acum se *desprinde de el şi se aşază. Pârând că n-arc de gând să plece. Elliot strânge spătarul scaunului ei.*

- Poţi să le *duci, iubitule.* E *doar o discuţie plicticoasă.*

Iată ceva interesant. în mod *clar. Emilia* nu vrea ca soţul *ei să asiste la conversaţie.*

- Bine. O să... Păi. ne vedem mai târziu, atunci.

Pare nesigur şi zâmbeşte *evaziv. Apoi* îşi *ia rămas- bun de la mine şi iese în grădină.*

După ce pleacă, Emilia scoate un *oftat prelung.*

- *Te* simţi bine?

încuviinţează din cap în timp ce ia o înghiţitură de apă.

- *N-am mâncat mai nimic azi. O să-mi fac un sendvlş. Doriţi şi dumneavoastră unul?*

îi spun că am prânzit deja. Emilia se roieşte în dreptul insulei, luând *condimente şi o pâine. îmi dau seama că vrea să-şi facă de lucru. Insula e în spatele locului meu de la masă,* aşa că-mi răsucesc scaunul ca să stau cu *ţaţa la ea.*

- Continuă. te rog. Spune-mi cum ai *ajuns să scrii despre Louise şl mama ei* uclsd.

Emilia se opreşte ca să-mi arunce o privire dezaprobatoare.

- *Nu ştiam că scriu despre Louise.*
- *Atunci de unde ai aflat povestea?*

întinde untul pe pâine atât de energic, încât felia se rupe.

- *Trebuie şi înţelegeţi cal de greu e sa inventezi o* asemenea *intrigă. Şi scriu despre defectiva mea, Miranda Moody, de* aproape *zece ani. Presupun că-mi pierdusem inspiraţia,* dar semnasem un *contract pentru volumul ăsta.* Şi luni În şir n-am făcut decât să mă *holbez la o pagină albă... A fost groaznic, spune ducând mâna la inimă. l-am zis lui Louise.* iar *ea mi-a mărturisit că scrisese o povestire, aproape ca un ¡urnal, despre o fată* a cărei mamă a fost ucisă de un *criminal în scrie. Nu voiă s-o dezvolte* şi s-o *publice ea însăşi,* n- avea *timp, dar ar fi fost un caz perfect pentru Miranda Moody,)ni-a zis. Şi apoi... mi-a oferit-o...*

- *Ţi-o dat cartea deja saisă? întreb*

neîncrezătoare.

Emilia lasă impresia că vrea să izbucnească în *plâns. Faţa* i s-a înroşit.

- Da. De *fapt, numai părţile cu Daisy. Nu* erau de *ajuns ca să umple* un roman, dăr erau su/îfiente pentru *o intrigă secundara. Mi-a plăcut şi mi s-a părut* interesant cazul *fetei care-l suspectează pe tatăl iubitului ei cd i-u omorât muma şl* că e un *criminal în* serie. $i Louise mi-a *¡urat că nu* dăduse nimănui sd *citească povestirea. Mi-a dat toate asigurările.*

- *$i ai crezut-o?*

- *Da. Mi-a zis că tocmai o scrisese. Restul, investigaţia Mirandci Moody, l-flnr adăugat ru, dar pornind de* la ideca ucigaşului *cu călugăriţa din povestea lui Daisy.*

Frunzăresc paginile.

- *Deci partea cu moartea Mfrandei, dispariţia nepoatei ei şi uciderea colegei Mirandei – similară, trebuie să spun, cu modul în care* a *fost ucisă Louise – iţi aparţine în totalitate?*

- Da. Dar. *evident, ideca mi-a venit după ce am citit povestirea lui LouLse despre Daisy şi Ash şi demersul Iui Daisy de a-l găsi pe asasinul mamei sale. Louise mi-a sugerat porecla „ucigaşul cu călugăriţa'*, şi, odată ce* aveam asta şi părţile *cu Daisy, restul a curs de la sine. Ştiu că nu e etic, dar pe Louise n-a deranja. Cum am spus, nu* voia povestirea. Şi n-am ştiut *niciodată* – nu mi-aş fi putut închipui nici în *ruptul capului – că* era adevărată, că Daisy era Louise şi cd se referea la mama ei .şi la *ucigaşul cu călugăriţa în carne şi oase. Anj crezut* că *Louise a inventat totul.*

îmi dau scama că spune adeviind. Vine la masă cu sendvişul, aşa că mă rasiu'esc iar ca să *fui cu faţa la ea.*

Mă întreb de ce-a vrut Louise să scrii povestea asta, spun lăsând *pixul jos.*

Încruntată, işi trage un scaun şi se aşază. la în mână .sendvl.std, dar nu muşcă din el.

- Nu ştiu. Credeam că vrea să mă *ajute.* Dar acum se pare că a avut alt motiv...

- în cartea dumitale, capul de *insectă este tatuat.*

- *în părţile cu Daisy era descris ca* un desen. aşa că I- ain făcut pe criminal să-şi ucidă *victimele în acelaşi mod. A fost... a fost prins cel care a omorât-o pe mama ei? Evident, în carte a fost.*

- Nu. Dacă Louise chiar credea că tatăl unui fost *iubit i-a* ucis mama, *acest* lucru nu a *fost* dovedit nfdodatd. DezNoddinântNl *fictiv ponte să fie expresia modului în cure ¡şl dorea ea* să *decurgă ancheta. Cum* ar fi trebuit să *decurgă. Louise a inentionat vreodată un bărbat pe nume Martin Buttenwrth?*

Ejnilia clatină din cap.

- *Nu, din câte* fin minte. Cine e?

- Un suspect. Crimele s-au *rrluat fn februarie anul trecut, dupii o pauză de şaisprezece ani. Când ţi-a* dat Louise aceste inforimiţii?

- *În primăvara trecută. în martie. Am început să lucrez la carte puţin* după *aceea, în mai. cred.*

- £ interesant *ca* ţi-a *dat povestirea atunci* cdnd ucigaşul a lovit din nou după o întrerupere de *şaisprezece ani.*

Emilia mă priveşte în tăcere, de parca aş deţine toate răspunsurile.

Un vânticel cald pătrunde dinspre grădină, aşa că-mi aşez mâna pe *manuscris ca să nu zboare vreo pagină.*

- *îl supraveghem pe Martin Butterworth de când a fost ucisă* Trisha Banks, anul trecut. Potrivit unui martor, a fost văzut în

preajma locuinţei ei înainte de crimă, iar victima locuia în garsoniera de deasupra surorii lui. Mai sunt şi alte indicii, dar nu suficiente probe ca să-l putem inculpa. De atunci n-au mai avut loc alte crime. Până la Louise.

- Credeţi că acest *Martin Butterworth a omorât-o pe Louise?*

- Nu ştiu. Marcajul e diferit. Dar are un fiu. care acum ar trebui să se *apropie de patruzeci de ani.* O să *vorbesc eu el, ea să aflu dacă ar putea fi Ash cel din carte.*

Emilia muşcă din sendriş şi mestecă în tăcere. Nu *pare să-i placă prea tare. După ce înghite, spune:*

- Motivul pentru care v-a/n sunat este că vreau să vă arăt ceva. Se *ridică de la masă şi se duce la insulă, de unde revine cu o felicitare* şi un bilet. îmi povesteşte *iarăşi despre noaptea în care a dispărut fiica ei, apoi conchide: Cred că Louise* a scris biletul ăsta. *Caligrafia e identică.*

Iau felicitarea şi biletul şi le examinez. Iată în fine ceva interesant.

- *Şi* dară ea a scris *biletul, foarte probabil a* fost răspunzătoare *şi de toate celelalte lucruri oribile care mi s-au întâmplat. Dar de* ce? întreabă Emilia, *şi pol sd-i văd suferinţa din ochii mari, albaştri.*

- Nu yh’u, spun. Dar am de *gând* sd aflu.

47

Emilia se bucură s-o vadă plecând pe inspectoarea Murray. Corpul îi e scăldat în sudoare şi senzaţia de greaţă persistă. E mai grav decât crezuse. Cum mai poate să publice cartea? Trebuie să-i spună editorului ei adevărul, că, fără să ştie, a

scris despre o crimă din viaţa reală, un caz cu autor necunoscut. Şi că unele părţi din carte nici măcar n-au fost scrise de ca. ei de fiica uncia dintre victime. Geme cu capul în palme. Copleşită de ruşine, simte nevoia să vomite iarăşi. Cum ar putea să le spună? N-o să mai aibă niciodată încredere în ea. Actualmente, Ultimul ei *capitol* e la corectura de literă. Cartea e aproape gata. Exemplarele de semnal vor fi trimise luna viitoare. Of, Doamne! Incapabilă să respire, se lasă să cadă pe prima treaptă a scării. De ce a minţit-o Louise? De ce a pretins că e o lucrare de ficţiune? Nu şi-a dat scama câte necazuri o să-i provoace? Oare asta avea de gând să-i spună în noaptea când a murit? îşi ceruse scuze în mesajul vocal. Oare ii parca râu pentru situaţia în care o pusese? Sau încerca s-o avertizeze?

Pentru că, dacă Louise a stat în spatele tuturor acestor lucruri – dacă a încercat s-o sperie reproducând scene din romanele ei ce motiv a avut? Şi cine a ucis-o?

îşi planifică următoarea mişcare, când Elliot vine de afară, aducând cu el mirosul ierbii proaspăt cosite.

- Am făcut rapid curat prin grădină, spune, descâlţându-se la uşă şi aşezându-şi ordonai pantofii pe preş. Arc o frunză în păr. Dintr-odală. am văzut-o cu ochii inspectoarei Murray, ii explică.
- Fără îndoială, aveai lucruri mai bune de făcut în pauza de prânz. Dar sunL recunoscătoare, adaugă ca când îi vede dezamăgirea.

Elliot se duce la chiuvetă să se spele pe mâini. Are pete de transpiraţie la subsuorile tricoului.
- Cum a mers cu dctectiva?

încearcă să pară nonşalant, observă ca.

Acum ar fi momentul să-i spună şi restul poveştii, să-i mărturisească tot, dar nu poate. Nu încă. N-ar suporta să treacă iar prin acel chin. Ştie că va trebui să recunoască faţă de el că Louise a scris o parte din roman, dar cum ar fi putut ca să ştie ca episoadele cu Daisy erau adevărate şi, mai mult, reflectau trecutul prietenei sale? Va trebui să le spună şi editorilor. Toată lumea va fi atât de dezamăgităI Cartea va fi probabil oprită de la publicare, dacă nu va suporta o revizuire drastică.

- Vorbim mai târziu, îi spune sârutându-l pe obraz. Acum trebuie să plec.

Elliot închide robinetul şi rămâne pe loc, cu mâinile ude atârnând peste chiuveta.

- Poftim? Unde? Ar trebui să fii prudentă, dar tot umbli de colo-colo.

- Am alarma, îi răspunde aruncându-i un şervet. El îl prinde şi se şterge pe mâini, apoi îl împătureşte şi il agaţă în suport. Pe deasupra, nu s-a mai întâmplat nimic după moartea lui Louise, îi aminteşte ca.

- Au trecut numai cinci zile.

- Dar dacă Louise a făcut toate chestiile astea, ceea ce e probabil, judecând după scrisoare, înseamnă că s-a terminat cu hărţuirea.

Elliot oftează, şi Emilia îşi dă seama că se gândesc la acelaşi lucru; ucigaşul lui Louise este încă în libertate.

- Em, serios, trebuie să fii mai prudentă. Numai până se rezolva toată povestea asta. Mă aştept să nu dureze prea mult, spune luând-o de mână.

Ea se retrage. Are nevoie de spaţiu, de aer.

- Nu pot să stau veşnic în casă. Oricum, în curând trebuie să-i iau pe copii de la şcoală.

Vrea s-o sune pe jurnalista Gina Osborne

şi s-o întrebe iar cine a contactat-o în legătură cu incidentele. Crede că ştie răspunsul, dar vrea să fie sigură.

- Cum vrei.
- O să fiu atentă, promit.

îşi ia geanta şi haina, iese pe uşa din faţă şi o încuie de două ori. Apoi rămâne pe alee, neştiind precis unde să se ducă. Nu vrea să fie complet singură. Urcă în maşină şi o ia spre Richmond Park. Opreşte în parcare, lângă un şir de vehicule. Sunt destui oameni în jur ca să se simtă în siguranţă; în plus, va merge numai pe aleile principale.

Gina răspunde la primul sunet de apel.

- Emilia, exclamă, părând bucuroasă s-o audă; în mod clar, speră să capete încă o ştire senzaţionala.
- Bună ziua, spune Emilia pornind spre Isabella Plantation. Obişnuia să meargă acolo când Jasminc şi Wilfic erau mici, minunându-se de plantele exotice. Sper că nu vă deranjează că sun aşa, din senin, dar voiam să ştiu cine v-a vândut pontul despre mine. Atunci când m-aţi abordat prima oara.
- V-am spus deja că nu pot să-mî dezvălui sursele.
- Era vreo persoană de legătură din poliţie?
- Ei bine... da, spune jurnalista după un moment de ezitare.
- Şi această persoană de legătură din poliţie a fost ucisă recent?
- Pot să vin să stăm de vorbă?

Emilia îşi reţine iritarea.

- Puteţi să-mi răspundeţi, vă rog? E foarte important. Agenta Louise Greene e cea care v-a informat despre asta? Ştiţi că e moartă, deci nu incălcaţi nici o regulă de etică spunându-mi.

La celălalt capăt se aşterne tăcerea.

- în regulă, da. A fost detcctiva Greene. Dar pol să...

- Asta e tot ce voiam să ştiu. Mulţumesc.

Pune capât convorbirii înainte ca jurnalista să mai poaLă adăuga ceva. Se opreşte lângă un izvoraş. lovindu-şi uşor telefonul de bărbie. Deci Louise voia ca incidentele să fie date publicităţii. De ce? Astfel Încât lumea să se repeadă să citească romanul ei? Şi nu doar asta, ei povestea lui Louise?

Exista un singur motiv pentru care Louise ar fi vrut sa facă aşa ceva. Ca să oblige pe cineva să iasă din ascunzătoare.

48

Emilia încearcă să dea de agentul ei. Drummond, ca să-i ceară sfatul despre retragerea cărţii, dar intră direct căsuţa vocală. Apoi îşi aminteşte ca e în vacanţă cu familia în Japonia. Speră doar că acolo nu e miezul nopţii şi că nu l-a trezit. închide fără să lase un mesaj.

Merge în spatele unui cuplu tânăr carc-şi plimbă fetiţa, fiecare ţinând-o de câte o mână dolofană, mama indicând denumirile diverselor varietăţi de azalcc şi rododendroni în timp ce trec pe lângă ele. Emilia e impresionată. N-a pasionat-o niciodată grădinăritul. Simte o împunsătură de nostalgic pentru perioada când Jasmine şi apoi Wilfie aveau aceeaşi vârstă. Când îi putea ocroti, când stătea permanent cu ochii pe ei.

Nu se poate hotărî ce să facă în continuare. Poate ar trebui să-şi sune redactoarea şi să-i mărturisească totul. în definitiv, cum poate să trimită cartea la

tipografie acum, când ştie adevărul? Dar nu se simte în stare. Ar prefera să vorbească întâi cu Drummond şi să-i ceară sfatul. Poate că tot ce trebuie să facă e să schimbe numele ucigaşului şi să modifice puţin povestea lui Daisy, astfel incât să nu semene cu a lui Louise. Ar putea să meargă. Nu trebuie să fie o catastrofă care să-i încheie cariera, cum s-a temut iniţial. Trebuie doar să acţioneze cu mare grija.

Probabil că lui Louise i s-a părut foarte uşor când Emilia a recunoscut că n-are nici o idee pentru ultimul volum cu Mirau da Moody. Practic i-a dat ocazia pe tava. Fără îndoială. Louise spera că cineva il va recunoaşte în roman pe ucigaşul cu călugăriţa, ucigaşul mamei sale. .Mai ales dacă i se făcea destulă reclamă, ceea ce s-a întâmplat. Povestea cu hărţuirea a fost preluată de toată presa naţională, şi Emilia a fost invitată la BBC2 şi la limes Radio. Oh, cât şi-ar dori să poată discuta cu Louise despre astal Şi s-o poată certa, mai ales pentru momentul în care i-a făcut pe toţi să creadă că Jasmine dispăruse.

Apelul acela fals. Nu-i de mirare că Louise a fost atât de dornică să facă pe eroina salvatoare. Ştia precis unde erau Jasmine şi Nancy. Şi păpuşa trol? A plantat-o în bucătăria lui Kristin când s-a dus acolo să se răcorească? Probabil Kristin. a crezut că e o jucărie veche de-a lui Jasmine şi nu i-a acordat prea multă atenţie. Se simte vinovată amintindu-şi cât de vehement a acuzat-o.

E atât de concentrată, încât nu-şi dă scama că toţi ceilalţi plimbăreţi au dispărut şi că familia cu fetiţa nu mai e în faţa ei. Pulsul i se înteţeşte când observă că e singură.

Se aud paşi pe alee în spatele ei.

Accelerează, astfel că în scurt timp se alătură unui grup de oameni care stau pe malul lacului. Dar tot nu se poate simţi în siguranţă decât atunci când îşi vede maşina. Scoate cheile din geantă în timp ce se apropie şi Ic ţine între degete. E la mică distanţă de Nissanul ei, când detectează o prezenţă chiar în spate, atât de aproape, încât îi simte răsuflarea pe ceafă. Se răsuceşte şi dă nas în nas cu un bărbat de treizeci şi ceva de ani – pâr ţepos şi ochi duri. Aruncă o privire peste umărul lui. Sunt oameni în preajmă. O să ţipe dacă încearcă s-o atace.

- îmi pare rău, n-am vrut să vă iau prin surprindere, spune el cu voce joasă.
- Mă urmăreaţi?

îşi dă scama că e bărbatul din metrou, cel care a urmărit-o pe deal până acasă. Spre surprinderea ei, el încuviinţează.

- Mă numesc Marcus Saunders. Sunt poliţist. Lucrez cu doamna inspector Janine Murray.

Emilia face un pas în spate ca să fie mai aproape de maşină. Oare minte? N-are cum să ştie. De ce s- o urmărească dacă e poliţist? El îşi scoate legitimaţia din buzunarul interior al gecii Harrington şi i-o arată.

- îmi cer scuze pentru toată punerea în scenă gen capă şi spadă. Voiam să discut cu dumneavoastră despre Louise, dar nu în calitate oficială. Vedeţi dumneavoastră... îşi vâră legitimaţia la loc în buzunar înainte să continue: Sunt... adică am fost...

îşi drege glasul, stacojiu la faţă.

- Staţi aşa.

Dintr-odată, îi pică fisa. îşi aminteşte conversaţia pe care a avut-o cu prietena ei în ultima lor scară în oraş. Louise menţionase un iubit. Un coleg. îi uitase

numele, dar acum e sigură că era Marcus.
- Eraţi iubitul lui Louise?
El confirmă înclinând din cap.
- Eu am fost cel care i-a spus despre Trisha Banks. Ultima victimă a ucigaşului cu călugăriţa. De obicei nu vorbeam despre cazurile noastre. încercam să separăm serviciul de viaţa personală. Dar criminalul ăsta ieşise la suprafaţă după şaisprezece ani, aşa ca eram surescitat. Louise s-a albit la faţă când i-am zis. A mormăit că sperase că s-a terminat. N-a vrut să-mi dea detalii, deşi am insistat. Cu vinovăţia citindu-i-se pe faţă, Saunders continuă: Până acum câteva zile, când am vorbit cu şefa mea. habar n-am avut că mama ei fusese victima nenorocitului. Nu cred că Louise a ştiut – înainte să-i spun cu – că-l porecliserăm „ucigaşul cu călugărita”.
- $i asta se întâmpla în februarie anul trecut?
- Da. înţeleg că dumneavoastră v-a povestit după aceea. îmi parc teribil de râu, dar cu sunt cel care a declanşat toată nebunia.
Degetele care ţin cheile de la maşină sunt jilave de transpiraţie.
- Doamna inspector Murray ştie ce-aţi făcut?
Saunders clatină din cap.
- Toată săptămâna m-am dat bolnav, am stat la hotel. Vederea corpului lui Louise... faptul că nu pot spune nimănui ce-a însemnat ca pentru mine...
- De ce nu puteţi spune?
El îşi vâră mâinile adânc în buzunare.
- Şefa n-ar fi prea încântata să afle că am vorbit despre caz, şi nu doar atât. Acum, că ca e moartă, s- ar putea să-mi ia dosarul. F un caz cu foarte mare vizibilitate. Voiam doar să ştiţi că, în ciuda situaţiei, cu care

şefa mea m-a pus la curent, Louise vă respecta enorm. Vorbea foarte frumos despre dumneavoastră.

Emiliei i se pune un nod în gât.

- A zis ceva despre hărţuirea căreia i-am fost supusă? Despre un individ care reproducea episoade din cărţile mele?
- Nu, de ce?
- Cred că ca a orchestrat totul. Cred că mi-a spus povestea cu criminalul în serie ca să încerce să-l demaşte.
- Deci credeţi că ştia numele ucigaşului? Atunci de ce nu l-a comunicat poliţiei? Saunders se încruntă. Pare o modalitate foarte întortocheată de acţiune.
- N-am idee. Oare poliţia ar fi luat-o în serios, din moment ce se baza doar pe o intuiţie? Pe faptul că în copilărie zărise câteva clipe ceafa acelui bărbat?

Umerii lui se Iasă în jos.

- Nu. Ar avea nevoie de mai mult. De mai multe probe.
- Poate de asta a hotărât să devină poliţistă, spune Emilia. Trebuie să se fi gândit că ucigaşul mamei ei rămăsese liber şi voia să împiedice, comiterea altor crime.
- Era o poliţistă excepţională. învăţa ca să dea examen pentru gradul de agent-şef.

Emilia oftează.

- Ce mizerie! îmi parc rău că n-a fost sinceră cu mine. Că nu mi-a zis ce vrea să facă. Aş fi putut s-o ajut cumva. în loc de asta, s-a ascuns permanent. Sau ar fi putut să se deschidă faţă de dumneavoastră. Aţi fi putut să i verificaţi bănuielile. Să afiaţi mai multe despre individul ăsta pe carc-l suspecta că-i ucisese mama.
- N-ar fi vrut să mă pună într-o postura stânjenitoare, spune el împingând iarba turtită de ploaie cu vârful pantofului de sport. Deşi... de câteva ori, mai devreme

anul ăsta, am venit pe-aici, în vizită la ca. Privind-o cu ochi mijiţi pe Emilia, continuă: La un moment dat, mi-a cerut să merg la o florărie, să comand un buchet $i să indic o adresă, îmi dau scama acum că era a dumneavoastră.

Ea rămâne cu gura căscată.

- Deci dumneavoastră eraţi!

El confirmă, pământiu la faţă.

- Şi data următoare a fost coroana?
- Da, geme Saunders. La naiba. îmi parc rău. Nu mi-am dat seama ce fac. Trebuie să fi fost disperată, daca a ajuns să mă implice pe mine.

Emilia îl cântăreşte din priviri. înţelege că nu vrea s-o vorbească de rău pe femeia pe care a iubit-o. Nu vrea nici ea, dar e limpede că amândoi au fost folosiţi.

- A luat legătura cu o jurnalistă ca să-i spună ce mi se întâmplă. Scrisul ei de mână apare pe un bilet care i-a fost trimis unui băiat din grupul de prieteni al fiicei melc, şi aşa am înţeles că ca a orchestrat totul.

îi povesteşte despre dispariţia lui Jasmin şi a lui Nancy. Şocat, el îşi înfige şi mai adânc mâinile în buzunarele gccii.

- Asta tot nu ne spune cine a ucis-o. $i ii sunt dator să-l găsesc pe ucigaşul manie: ei. Şi pe ucigaşul ei.
- Credeţi că ucigaşul cu călugăriţa a omorât-o şi pe Louise?

Un muşchi de la nivelul maxilarului începe să-i zvâcnească.

- Nu ştiu. E o posibilitate, deşi modalitatea de realizare a marcajelor e diferită. Oricum, adaugă el făcând un pas în spate, v-am deranjat prea mult, îmi ccr scuze că v-am speriat. N-am vrut să vin la dumneavoastră acasă, în calitate oficială.

Vă mulţumesc pentru răbdare.

Se îndepărtează înainte ca Emilia să mai poată spune ceva. Inundată de emoţii amestecate, il priveşte, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Când urcă ia volan, reflectează iar la motivul pentru care Louise i-a spus povestea lui Daisy. Poate spera să-l aţâţe pe ucigaş, ştiind că el sau un cunoscut deal lui aveau să citească *Ultimul ei capitol* şi să recunoască detaliile. Dar ce-ar fi făcut? Şi de ce acum? Pentru că individul a comis o nouă crimă după şaisprezece ani? Sau Louise avea altceva în minte?

Se lasă pe spătar, expirând cu zgomot. E ceva ce-i scapă.

Porneşte motorul, cu mintea învârtindu-i-se iute.

Şi apoi îi pică fisa.

Relatările din presă. Erau despre incidente inspirate din volume anterioare, nu din L'IiDnuI *el capitol.* Louise a murit înainte să le poată pune în scenă pe acestea. Trebuie să fi plănuit s-o facă, pentru a atrage mai mult atenţia. Dar îşi dăduse seama că nu putea începe cu asta, pentru că atunci Emiliei i-ar fi fost clar că îl cunoştea pe făptaş. Iar aşa-zisa dispariţie a lui Jasmine imita episodul cu adolescentele dispărute din *Ultimul ei capitol,* însă Emilia nu-l menţionase când vorbise cu Gina.

Articolul nu pomenea despre cel mai recent roman al ei şi despre subiectul acestuia, cu excepţia unui rând la sfârşit, în care se spunea că un nou volum din scrie urma să apară spre sfârşitul anului. Louise o contactase pe Gina Osbournc prea devreme. Ar fi trebuit să aştepte până când punea în scenă mai multe episoade din *Ultimul ei capitol.*

Aşadar, dacă ucigaşul cu călugărita o

urmărea pe Louise. de unde ar fi putut să ştie că noul roman al Emiliei era despre el? Doar dacă nu e o persoană care a citit *Ultimul ei capitol.* Şi singurii oameni care au avut acces la manuscris fac parte din cercul ei restrâns de rude şi cunoştinţe.

O năpădeşte oroarea când piesele de puzzle îşi găsesc în fine locul.

Un cunoscut de-al ei este ucigaşul cu călugăriţa.

49

fn maşină, pe drumul de întoarcere fn Devon, Saunders e *neobişnuit de tăcut. Poate* că fura se simte râu după *viroza* intestinal.

- *Deci vă întrebaţi dacă* fiul Iui Martin *Kulterworih ar putea fi* Ash *din cartea Emiliei? .spune când îmi* termin *relatarea despre Louise Grccnc şi Emilia Word.*

- *Asta trebuie* să *aflăm. Se pare că Anthony Btdtenvorth locuieşte în Torquay, unde administrează o pensiune. Anthony şi Ash. Ambele nume au aceeaşi iniţială. Poate a /acut-o deliberat, spun gânditoare când ieşim pe o stradă laterală.*

Parchez cu spatele intre două maşini; din fericire, am un Audi A? şi nu un vehicul mai mare. *Ploua când am plecat de* la Londra, *dar aici soarele încinge capotele maşinilor. Nu e nici* un *nor pe cer, doar un stol de pescăruşi rare ţipă ameninţător* în *timp ce coboară în picaj spre o jumătate de sendviş lăsată pe terasa* berăriei din apropiere. *îmi scot* impermeabilul *şi-l arunc pe bancheta din spate. Saunders îşi păstrează geaca.*

- *E pe-aici. pe ţărm, după GoogJe Maps, spune el uîtându-se* la *telefon, moment* în care un biciclist *aproape* cd-I doboară.

- *Ei, vere, ai grijă, cască ochii, ii strigă biciclistul peste umăr.*

- *El ar trebui* .să aibă grijă cum vorbeşte, bombăne Saunders nervos.

Ceva e clar în neregulă cu el. Poate că-i încă bolnav, pentru că în mod *normal nu-l pot fiice* să tacă. Simt *o înţepătură de nostalgie pentru vechiul Saunders, senzaţie* pe care n-aş /î *crezul* că o s-o încerc vreodată.

Situată pe ţărmul *golfului, pensiunea lui Anthony Buttmvorth e o clădire victoriană vopsită* în *albastru- pal, cu tocuri* negre *la ferestre şi uşă albă, care e* deschisă *când* ajungem. Saunders Îmi aruncă o privire, ridică *din umeri şi trece peste prag. Mocheta roşie* cu *spirale aurii e atât de ţipătoare, încât ne-ar asurzi pe toţi ia karaoke. şi face să-i sară iarăşi muştarul.*

- E *un* atac la adresa simţurilor, izlnuneşte. *Închipuit i-vă cum* e să *vii mahmur...*

fi intrerupe apariţia unui bărbat cu aer agitat. E puţin mai în vârstă decât Saunders, la vreo *treizeci şi cinci de ani, are* un început de *cheile* şi ochi albaştri pătrunzători. Arată încă bine, *dar îmi imaginez că era foarte chipeş* în tinereţe. Sa *fie Ash al nostru?*

- *Doriţi o camera.? ne întreabă.* Sau aveţi *deja rezervare?*

îi explic cine suntem şi-i arăt legitimaţia. Pare resemnat, de parcă ar fi obişnuit cu vizitele poliţiei. Ne conduce printr-o sală de mese goală până intr-un salon confortabil. O pisică persană albă e ghemuită în coltul unei canapele cu tapiţerie bleumarin de în. iar pe perna de alături se văd ghemotoace de păr. Bărbatul se aşuză pe un scaun, lăsându-ne nouă canapeaua.

- Ce *pot face pentru dumneavoastră?*

ÎI măsor cu privirea. £ înalt ca tatăl Iui, dar asemănările se opresc aici.

- *Vreau doar să-mi confirmaţi că* sunteţi *fiul lui Martin Buttenvorth, incep.*

Peste chip îi trece o umbrii.

- Nu l-ani mai văzut *de ani de zile. Ani pierdut legătura după ce mama a divorţat de el.*

- *Când a fost asta?*

F.l trage de tivul *tricoului albastru Ered Perry.*

- *Ah... anim multi ani. După ce tata s-a dus la închisoare. Aveam vreo nouăsprezece ani.*

îmi scot carnetul din buzunar şi dau paginile, încercând să-mi citesc mâzgăli turile.

- *Ştiu <ă e o* întrebare *ciudată, dar la universitate afi cunoscut o persoană* pe nume *Daisy Greent?*

Deschide gura să răspundă, dar suntem întrerupt de apariţia unei femei. E minionă, *cu par blond* lung şi un zâmbet larg. Anthony ne-o *prezintă drept Sharon, soţia lui. iar ea ne întreabă dacă dorhn un ceai. Când refuzăm, spune:*

- *Oricum,* vă las să *vorbiţi* de *ale voastre.*

- *Nu, stai, te rog, spune Anthony* cu *disperare fu glűS.*

Ea îşi trage un fotoliu puf şi se asază lângă el. *Pare stingheră, aşa că-i zâmbesc liniştitor.*

- *Deci aţi cunoscut-o? reiau.*

Anthony clătind din cap, cu fruntea încreţită de nedumerire.

- *Nu cred. De ce?*

- *Deci* n-aţi avut o relaţie cu o *persoană având acest nume?*

- *Nu. în mod sigur. Şi n-am fost nici la universitate. Ce are asta de-a face cu tata?*

Mă uit la Sharon, care pare sd vrea sd-i

pună nişte întrebări soţului ei, dar aşteaptă politicos sd plecăm.

Doar ca să ne *lămurim, nu aveţi nici o relaţie cu tatăl dumneavoastră?*

- *Cum am zis, nu. Faţa lui plăcută se întunecă. E un misogin,* un bătăuş ¿It* femei.

Sharon îşi aşază o mână *liniştitoare pe braţul lui.*

- O bătea pe mama lui Ant, spune încet. Şi pe Ani când *era mic.*

Anthony îşi pleacă fruntea. Simt un val de mânie la adresa lui Martin Buttenvorth.

- îmi pare rău, *spun, tnăbuşindu-mt sentimentele. Aud prea des despre astfel de situaţii. Credeţi că e capabil de crimă?*

Observ cu coada ochiului *că Saunders s-a* aplecat fu *fafă, cu cautele sprijinite pe coapse.*

- Nu rn-ar *mira. E* un *psihopat ticălos. Luându-şi* soţia *de* indnd, zVithony contfmzd: Ca să *fiu sincer, am simţit o* uşurare enonnă când a intrat la puşcărie. *Asta însemna că mama putea să scape de el în stârcit.*

- *Vă mulţumim pentru timpul acordat, spun ridicându-ntă şi dându-i lui Anthony o carte de vizită.*

Minte în legătură cu Daisy? E greu de zis, dar o să pun un roleg să *verifice dacă intr-adevăr n-a fost la universitate.*

- *Dacă* vd amintiţi ceva ce-ar putea *fi de ajutor, oricât ar părea de neînsemnat, vă rog, să mă* sunaţi.

Saunders se *ridica şi el.* intinzându-şi *picioarele.*

Pe când Anthony ne conduce spre ieşire, încerc sd-mi alung dezamăgirea.

50

Emilia se gândeşte fără încetare la ucigaşul cu călugăriţa în timp ce conduce spre şcoala lui Wilfie. Vechile sentimente neplăcute ies la suprafaţa împreună cu altele noi. Oroarea că ar putea cunoaşte un criminal în serie. Spaima că acesta ar putea s-o desemneze drept următoarea victimă. Voia s-o lase pe Jasminc să ia autobuzul după antrenamentul de nctball. dar acum o sună şi-i lasă un mesaj, anunţând-o că o s-o aştepte.

Trebuie să-i mărturisească totul lui Elliot. A venit momentul. Iar dacă o iubeşte, aşa cum crede ca că se întâmplă, va înţelege de ce a folosit povestirea lui Louise. Trebuie să renunţe la dorinţa de a fi mereu perfectă în fala lui. de teamă că dacă îi cade masca, el o s-o părăsească, la fel ca Jonas. O să-i spună în seara asta.

Se plimbă prin faţa şcolii, aşteptând să iasă Wilfic, când o zăreşte pe Frances stând singură la umbra unui copac. Poartă un hanorac maro, în ciuda soarelui puternic, şi obişnuiţii pantofi cafenii comozi. îi aminteşte Emiliei de intendenta de la şcoala cu internat. N-a mai văzut-o de la moartea lui Louise, deşi i-a trimis lui Toby un mesaj de condoleanţe confecţionat de Wilfie.

- Bună ziua, spune, apropiindu-se cu sfială. Mereu a intimidat-o personalitatea înţepată a lui Franccs. înţelege de ce Louise nu s-a avut bine cu ca, ambele fiind femei atât de puternice. Wilfie o să se bucure că Toby s-a întors la şcoală, continuă. Sper că sunteţi bine, date fiind împrejurările...

Franccs ii adresează un zâmbet ţeapăn.

- Da. pentru el e mai bine să fie la şcoală, cu prietenii. Asta ii mai distrage atenţia. îşi potriveşte geanta mare pe umăr, parând că n-o să mai spună nimic, când reia brusc: Am fost de părere că Louise a greşit mutându-l pe Toby. Era fericit la şcoala din Kingston, dar ea a tras nişte sfori ca să-l înscrie aici, chiar dacă nu era nimeni arondat, nici ca, nici cu. nici tatăl lui. însă trebuie să recunosc că e fericit şi aici. Ştiu că-l îndrăgeşte foarte mult pe băiatul dumneavoastră.

- Şi Wilfie ţine mult la Toby. în acel moment, creierul Emiliei înregistrează cuvintele femeii mai în vârstă. Dar credeam că Louise a locuit aproape de şcoală până de curând!

Franccs clatină din cap.

- Nu. a locuit mereu la Kingston. Acolo a stat cu fiul meu, apoi, după divorţ, s-a mutat într-un apartament Acel apartament... ei bine... în care a murit.

Emilia simte un fior când îşi aminteşte de ultima ei vizită şi de corpul inert al prietenei sale.

- Nu mi-am dat scama, spune. Când am cunoscut-o pe Louise, mi-a zis că se mutase de curând la Richmond şi ca acesta era motivul pentru care Toby începea şcoala aici. Tar pe urmă, cu câteva zile înainte să moară, am văzut-o la Kingston şi mi- a spus că tocmai se mutase acolo.

Franccs îşi încrucişează braţele peste piept şi o priveşte încruntată.

- Mie mi-a zis că l-a înscris pe Toby la şcoala asta pentru că te cunoştea deja pe dumneata.

Emilia e stupefiată.

- Poftim? Nn, nu ne-am cunoscut decât după ce a început Toby şcoala. Ne-am întâlnit prima oară la reuniunea părinţilor

de la clasa întâi.

- Nu se poate. Ţin minte clar cum ne-a povestit despre dumneata mie şi lui Mike. Asta a fost unul dintre motivele pentru care Mike a fost de acord cu transferul lui Toby – nu că ar fi avut de ales dacă-şi punea Louise ceva în minte. Ea ştia totul despre dumneata. Despre Wilfie şi soţul dumitale. Despre prietenii voştri. Chiar şi despre socrul dumitale, Trcvor. A zis că-l cunoştea din vremea când era în poliţie.

în ciuda soarelui fierbinte de vară, Emilia simte că-i îngheaţă oasele.

- Sunteţi sigură?

- Evident. Am o memorie de elefant. Ştiu că despre morţi numai de bine şi Louise mi-cra dragă, dar putea fi... obsedată. Şi mereu am simţit, dacă pot îndrăzni s-o spun, în condiţiile în care aţi fost prietene, mereu am simţit că are o obsesie faţă de *dumneata.*

Emilia nu-şi găseşte cuvintele.

France* îşi scutură buclele cărunte.

- Oricum, deşi nu ne-am înţeles întotdeauna, îmi parc rău pentru Louise. Pierderea mamei a fost devastatoare pentru Toby. A fost o mamă bună.

Vorbeşte fără emoţie. Emilia deschide gura să spună ceva, însă chiar atunci băieţii ies în fugă pe poarta, fiecare ţinând în mână o floarca-soarclui. povestind ca le-au plantat la şcoală şi acum trebuie să le mute în grădina, ceea ce va însemna condamnarea la moarte pentru floarea lui Wilfie, dacă e lăsată în grija Emiliei. Cu lacrimile în gât, îl priveşte pe Toby cum îi arată mândru floarea bunicii sale. Aceasta se apleacă la acelaşi nivel cu el, şi Emilia constată că s-a transformat brusc în altă persoană, faţa ei. atât de severă cu câteva momente mai devreme, este acum

deschisă, caldă, blândă. E limpede pentru oricine că-şi adoră nepotul. Frances se ridică şi pleacă împreună cu Toby fără să-şi ia la revedere.

- Putem s-o plantăm când ajungem acasă? întreabă Wilfic pe drumul spre maşină.

- Sigur, dragule, spune ca, dar cuvintele lui Frances nu-i ies din minte.

Louise a vizat-o în mod deliberat.

Dar de ce? Numai pentru ca Emilia să-i scrie povestea? Frances a zis că Louise il cunoştea pe Trevor. Şi totuşi Trevor a ieşit din poliţie cu mulţi ani în urmă, cu siguranţă înainte ca Louise să se fi angajat. Deci cum a putut să-l cunoască?

Nu e nimeni acasă când ajung. Wilfic fuge în grădină să-i arate floarea tatălui său, apoi dă buzna înapoi prin uşile glisante, aducând noroi în bucătărie, cu dezamăgirea întipărită pe faţa lui încă de bebeluş. Şi floarea-soarclui e pleoştită, de parcă i- ar percepe starea de spirit. Băieţelul îi dă Emiliei micul ghiveci maro.

- Tata nu e în biroul lui.

- Eşti sigur? N-a zis că pleacă undeva.

El ridică din umeri şi se doseaiţă, apoi deschide televizorul. Emilia se retrage în bucătărie, întorcând pe toate părţile vorbele lui Frances. Se gândeşte la conversaţia cu Louise de la ultima lor ieşire la restaurant Oare Louise i-a menţionat atunci pe Elliot sau pe Trevor? Da, da, a făcut-o. îşi dă scama că a părut mereu interesată de el. Crezuse că era din cauza fostei Iui profesii, dar e oare posibil ca acesta sa nu fie singurul motiv?

Se luptă cu valul de greaţă care ameninţă s-o copleşească. Louise o luase în vizor. Nu doar ca să-i scrie povestea – îl transferase pe Toby înainte de asta şi înainte să afle că

ucigaşul cu călugăriţa lovise iar –, ei din alt motiv.

„Vai, Doamnei*' Un gând oribil □ frapează.

îi strigă lui Wilfic că se duce în birou şi urcă în fugă treptele până la mansardă. Aprinde repede computerul şi deschide *Ultimul ei capitol.* Derulează până la părţile cu Daisy şi Ash, căutând indicii fără să se lase influenţată de presupunerile anterioare. Lucruri pe care nici nu le conştientiza când a scris acele fragmente. Universitatea din Exeter. Acolo se cunoscuseră Ash şi Daisy. Elliot a absolvit universitatea din Exeter.

Şi un gât gros şi un pâr nlsipiu cu două vârtejuri. Aduce a Trevor? Nu e sigură, socrul ei cheleşte lent, iar părul lui, cat a mai rămas, e cenuşiu, tuns scurt.

Dintr-odată, îi sare în ochi un paragraf. îl citeşte tot mai îngrozită.

Au stai de *vorbă toată noaptea în camera ei, dezvă- luindu-şi tot* mai rnu/t din *povestea vieţii iu timp ce dădeau pe* gât *bere ieftină. A fost surprinsă când Ash a menţionat o cădere nervoasă* şi o .scurtă internare la psihiatrie în timpul adole.şi.enţei.

Se potriveşte. Totul se potriveşte. Elliot a crescut pe malul mării. A fost la Exeter şi a suferit în aşa măsură de anxietate, încât n-a mers la şcoală câteva luni în adolescenţă.

Sângele îi îngheaţă în vene.

Adevărul o privea în ochi de atâta timp, dar ca n-a fost în stare să-l vadă.

Elliot este Ash.

„Deci tatăl lui, Trcvor, trebuie să fie... ucigaşul", abia reuşeşte Emilia să articuleze gândul.

51

O mic de întrebări gonesc prin mintea Emiliei. Oare Elliot ştie că el e Ash? N-a zis niciodată că ar fi cunoscut-o pe Louise la universitate, dar pe atunci o chema Daisy. Şi totuşi trebuie să se fi recunoscut în descrierea din Uihmuî *ei capitol.* Nu-i aşa? Poate că nu. Emilia încă nu i-a spus că acea parte a romanului e scrisa de Louise. Şi totuşi comportamentul lui din ultima vreme, iritarea permanentă, întrebările despre felul în care i-a venit ideca ucigaşului cu călugăriţa, nemulţumirea lui când i-a răspuns că e o coincidenţă... Asta pentru că ştia. Ştiu deja. Poate că nu se prinsese că acea Daisy din carte, pe care o cunoscuse la universitate, era prietena ei, Louise. La urma urinei, nu se întâlniseră niciodată.

Se gândeşte la ziua în care a dispărut Jasmine, când a sunat-o pe Louise. Ea nu contenea s-o întrebe cine mai e acasă. Oare încerca să evite o întâlnire cu Elliot? Dacă ar fî văzut-o, cu siguranţa ar fi recunoscut-o. Iar în scara lansării, când a zărit- o pe Louise pierzând vremea pe afară: de ce a plecat atât de grăbită? Poate pentru că şi-a dat seama că Elliot era acolo? Poate prcsupuscsc că o să stea acasă cu Wilf.

Şi Trevor? îi citeşte fiecare roman, uneori subliniind o inadvertenţă care i-a scăpat lui Louise. Fără îndoială, a recunoscut povestea dacă el este personajul principal.

închide computerul. Tremură din toate încheieturile şi îi vine să vomite. Oare Trcvor a ucis- o pe Louise ca să-i închidă gura când şi-a dat seama ce se petrece? Dar de unde a aflat că Daisy era Louise? N-o întâlnise niciodată pe Louise... sau da? Vai, Doamnei Apucă marginea biroului cu

ambele mâini şi se opinteşte să se ridice, dar genunchii ii sunt moi. Trebuie să-şi revină. Wilfie e la parter, şi ca trebuie să plece în zece minute ca s-o ia pe Jasmine.

Practic îmbrăţişează peretele în timp ce coboară, întrucât nu se poate bizui pe picioare. Wilfie e acolo unde l-a lăsat, uitându-se la SpongeBob. Din când în când izbucneşte în râs. Emilia clipeşte des, încercând să-şi oprească lacrimile. Asta o să-l devasteze pe băiat. O să Ic distrugă familia. Bunicul lui ar putea să fie un criminal în scrie, este...

Tresare când aude uşa din faţă trântindu-se, apoi clinchetul cheilor aruncate în vasul din hol. Elliot intră în bucătărie fredonând o piesă a celor de la Oasis.

- Hei. ce-ai păţit? Se opreşte când o vede. Arăţi groaznic. E lotul în regula?

E pe calc să-i răspundă, când aude altă voce, la ici de familiară, din spatele Ini. Elliot face un pas în lateral ca să-l lase vederii pe Trevor, care stă cu un aer spăsit şi braţul atârnat intr-un bandaj.

- Tata a avut un accident la muncă. M-am dus să- 1 iau, o să stea la noi câteva zile. E în ordine, nu?

Incapabilă să deschidă gura preţ de câteva secunde, se holbează şocată la Trevor.

El îşi ridică mâna bandajată şi înalţă o sprânceană stufoasă.

- Am făcut o prostie. Am căzut când fugăream un hoţ din magazin.

Pe obraz i se formează o vânătaic. Oare spune adevărul, sau e rezultatul unui atac pe care l-a comis?

Zâmbetul dispare de pe faţa lui Trevor.

- Eşti bine, Em?

Şi Elliot se încruntă la ca.

Cu un efort colosal, se străduieşte să se adune. Nu poate lăsa impresia că e ceva în neregulă până nu discută cu soţul ei.

- Da, sigur. Stai cât vrei, Trevor, spune, ştiind că n-ar putea să-l refuze. Acum trebuie s-o iau pe las. Trevor. stai jos. Elliot o să-ţi facă un ceai.

Trevor zâmbeşte ezitant şi i se alătură lui VVilfie pe canapea.

Elliot se întoarce spre fierbător. îl porneşte şi spune cu glas coborât:

- Nu te deranjează, nu? Ştiu că nu-i un ideal, dar doctorii ziceau ceva de o comoţic cerebrală.
- îl iau pe Wilf cu mine ca să mergem după Jas. Aşa îţi las timp să... ăăă... îl ajuţi pe tatăl tău.
- Nu e nevoie, îi replică cl surprins.
- E OK.

Elliot o priveşte cu ochii mijiţi.

- Despre ce-i vorba?
- Nu-i nimic. Wilf! strigă ca.

Fiul ei se ridică fără chef şi-şi târşâie picioarele până la uşă. Elliol se uită nedumerii cum Emilia îl mână pe băiat spre hol şi-l pune să se încalţe.

- Bine. Păi. atunci ne vedem curând. Ai grija cum conduci.

Jasmine e în mare forma pe drumul spre casă, regalând-o cu istorisiri din timpul meciului de nctball şi cu povestea celor trei goluri pe care Ic-a marcat. Miroase a transpiraţie şi deodorant.

Emilia e uşurata când Jasmine porneşte radioul – Radio 1 difuzează o melodie dance – şi închide ochii. Wilfie e în spate, jucându-se cu o maşinuţă Lego pe care a înhăţat-o în drum spre ieşire. Emilia arc nevoie de fiecare dram de energie ca să se poarte normal.

Nu ştie ce să facă mai departe. Trebuie să discute cu Elliot, însă o să fie greu acum, că Trcvor stă la ei. Ar putea s-o sune pe inspecloarca Murray, dar riscă să provoace sfârşitul căsniciei lor dacă-şi dă în vileag socrul fără să vorbească mai întâi cu Elliot.

Intră pe alee apăsată de groază şi indecizie, nevrând să intre în casă şi sa înfrunte realitatea. Deşi este ora 18.00, inca e foarte cald. Aude voci şi clinchet de pahare din grădina vecinilor, semnalând o seară plăcută de vineri pe timp de vară. A trecut mai mult de o săptămâna de când a dat peste cadavrul prietenei sale.

- Cobori, sau ai de gând să stai aici toată noaptea?

Jasmine s-a dat deja jos din maşină. Picioarele netede de adolescentă care ies din fusta-pantalon sunt bronzate, tonifiate. Fiica ei frumoasă, pe care o iubeşte ca pe lumina ochilor, va sta sub acelaşi acoperiş cu un criminal în seric. întoarce capul şi inspiră adânc, încercând să se oţetească.

- Mami? strigă Wilfie, care e deja la uşa din fală.

- Vin, spune ea şi, cu corpul ca de plumb, coboară din maşină, descuie uşa şi-i urmează pe copii înăuntru.

Jasminc îşi aruncă geanta în hol şi fuge la etaj, anunţând că intră la duş. în mod normal Emilia i-ar culege bagajul, ca să nu se enerveze Elliot, dar acum nu are destulă energie. Jasminc are aproape şaisprezece ani, ar trebui s-o facă singură.

Elliot pregăteşte o salată când intră ca în bucătărie. Wilfic se trânteşte lângă Trevor în faţa televizorului; uşile glisante sune deschise, lăsând să pătrundă un vânticel binevenit.

- Ce se petrece? întreabă Elliot încet când rămân singuri în partea dedicată bucătăriei. S-a întâmplat ceva?
- Da, s-a întâmplat ceva, tu-i mama mă-sii, izbucneşte ca în şoaptă. Cred că înnebunesc dacă nu vorbim.

îngrijorarea lui e tangibila. Emilia nu se exprimă niciodată aşa. Aruncând o privire spre canapeaua unde stau Trevor şi Wilfic, ca murmură:
- E vorba de tatăl tău.

Trebuie să repete când Elliot vine mai aproape, cu mâna pâlnie la ureche.
- Ce-i cu el? o întreabă la fel de încet.
- Putem să mergem în camera cealaltă?

Elliot se întoarce spre Trevor şi Wilfic. dar cei doi nu-i bagă în seamă, râzând de cine ştie ce glumă de la televizor. O urmează pe Emilia în camera din faţă.
- Ce se petrece? întreabă, de indată ce ea închide uşa.

Of. Doamne, de unde să înceapă? Nu poate să spună pur şi simplu că, în opinia ei, tatăl lui e un ucigaş.
- Stai jos, îl îndeamnă, iar el se lasă într-un fotoliu, părând nedumerit. Ea se cocoaţă pe canapeaua de vizavi. Nici ultima, oară n-am fost complet sinceră cu tine, îi mărturiseşte.

Lui Elliot îi cade faţa.
- Ce vrei să zici?
- Povestea lui Daisv şi a lui Ash din cartea mea. Şi asta e tot de la Louise. îi spune cum i-a dat Louise „povestirea'[4]. Când a fost aici, inspectoarea Murray mi-a zis că e adevărata. Că Daisy e numele real al lui Louise. Şi că... înghite în sec şi, fără să-l privească în ochi, continuă: Şi că e despre trecutul real al lui Louise şi despre uciderea mamei ei.
- Glumeşti? îngaimă el în timp ce mii de

emoţii ii săgetează faţa.

Ea îşi reţine cu greu lacrimile.

- Ai impresia că glumesc? E un dezastru. Şi habar n-aveam că totul e adevărat. Louise mi-a spus că inventase toată povestea şi că o puteam folosi, pentru ca ca n-avea timp să scrie un roman.

- Dar de ce să facă aşa ceva?

- Cred că din dorinţa de a comunica lumii întregi identitatea celui pe carc-l suspecta că i-a ucis marna.

- Deci pe ucigaşul mamei ei îl cheamă Donald? întreabă Elliot confuz.

- Nu. Cred că acela e un nume inventat. La fel ca Ash. îi relatează conversaţia purtată cu Franccs la şcoală, apoi încheie: Louise m-a luat în vizor pentru un motiv anume, şi acum mă întreb care e acesta. Poate că Iu eşti Ash? Şi e posibil ca tatăl tău să fie Mâzgălitorul?

Se holbează la ea cu gura căscata.

- Tu... crezi că tata e criminalul în scrie?

- Nu ştiu ce să cred. Emilia se ridică şi începe să umble de colo-colo prin cameră. Mirosul Iui Lloyd se simte încă. N-am vorbit prea mult despre studenţii Ic noastre, dar ştiu că ai fost la Exctcr.

- Da. La Engleză.

- Ai avut o relaţie cu Louise? Sau ar trebui să-i spun Daisy, aşa cum era cunoscută pe atunci?

- Păi... Se încruntă. Nu ştiu. Adică, am avut câteva iubite la universitate. Nimic serios. Dar nu ţin minte să fi ieşit cu o fată pe nume Daisy. Nu mă... nu m-am recunoscut în povestea ta, daca acolo baţi. Acum, că a zis că sunt unele asemănări, presupun că... Da, am crescut la malul mării şi am trecut printr-o etapă golh, dar n-am adus acasă nici o iubită cât am fost student. De fapt, am plecat de Crăciunul

anului 2005. Am absolvit în vara aceea. Nu cred că sunt Ash şi sunt sută la sută sigur că tata nu e nenorocitul de ucigaş cu călugăriţa. Doamne sfinte. Emilia, nu pot să cred!

Emilia îşi ia telefonul din geantă şi deschide articolul despre Louise. Conţine o fotografie de-a ei, deşi veche de câţiva ani. Indiferent ce s-a întâmplat, tot o doare sufletul că prietena ei e moarta. I-o pune lui Elliot sub nas.

- O recunoşti? îmi dau seama că nu v-aţi întâlnit niciodată. Mereu părea să refuze să vină aici, să te cunoască – pe tine sau pe Trcvor. Asta e motivul? Pentru că ştia că o s-o recunoşti?

El ia telefonul şi studiază fotografia. Apoi ridică privirea spre ca, cu ochii negri ocupându-i parcă jumătate din faţă.

- îţi spun cu toată sinceritatea că n-o recunosc.

Emiliei i-a fost întotdeauna greu să-i citească gândurile. Oare ar minţi-o?

- Aici scrie că avea treizeci şi cinci de ani. Eu am aproape treizeci şi nouă, sunt cu trei ani mai mare, spune el.

Ea îi smulge telefonul din mână.

- Da, Elliot, ştiu câţi ani ai. Nu toată lumea merge la facultate la optsprezece ani.

- Dar cu aşa am făcutl exclamă el ridicându-se. E absurd. Nu te-aş minţi. în ciuda tuturor minciunilor pe care mi le-ai îndrugat tu. Daca aş crede ca sunt acest Ash, ţi-aş spune. De ce-aş minţi?

- Ca să-ţi protejezi tatăl.

Elliot râde fără veselie.

- Da, sigur, de ce nu? Mi-aş proteja tatăl, ucigaşul în scrie. Clatină din cap. parcă nevenindu-i să creadă. Dacă aş crede că tata e autorul acestor crime, nu l-aş lăsa să

se apropie de tine şi de copii. Sper ca ştii asta. Se apropie de ca cu mâna întinsă, ca şi când Emilia ar fi un animal periculos şi cl s-ar teme să nu-l muşte. Serios? Ştiu că eşti în căutare de răspunsuri, dar Le rog... tata e un uriaş blând. N-ar face rău nici unei muşte.

ba

Emilia se foicştc toată noaptea în pat, gândindu- se la Trevor şi Louise. Nu ştie dacă să-şi creadă

• r l

soţul. Poate că Louise arăta altfel în studenţie. La urma urmei, au trecut douăzeci de ani de atunci. îl crede când spune ca nu şi-ar proteja tatăl dacă l-ar bănui de crimă – dar problema e că s-ar putea să nu ştie. Cine vrea să creadă că persoana pe care o iubeşte e capabilă de asemenea fapte odioase?

Nu pentru prima oară. îşi doreşte să se poată sfătui cu Louise.

Trebuie să discute cu inspectoarea Murray. Are senzaţia că-şi trădează soţul, dar simte nevoia să-şi comunice suspiciunile unei persoane cu autoritate. Ar putea să-l verifice pe Trevor. Să afle dacă Louise a depus vreodată plângere împotriva lui. Cu siguranţă astfel de lucruri rămân în arhive. Louise i-a spus lui Frances că-I cunoştea pe Trevor. De unde?

- Dau un bănuţ ca să-mi zici la ce Le gândeşti, spune Trevor, smulgând-o din meditaţie.

Emilia ridică ochii din castronul cu muşii. Toată familia e la masă, privind-o lung: probabil că purtau o conversaţie în timp ce ca era în lumea ei. Observă că F.lliot ii aruncă o privire de avertisment din partea cealaltă a mesei.

- A, doar la nişte elemente din intriga noii mele cârti, spune într-un târziu.

Trevor ridică o sprânceană.

- Interesant. Ne poţi dezvălui subiectul? Mi-a părut râu când am citit despre moartea Mirandei Moody în *Ultimul ei capitol.*

Se uită la cl: expresia lui e indescifrabilă. De ce a menţionat moartea Mirandei? O fi un soi de ameninţare voalată? Bănuieşte că Emilia a descoperit cine c?

Cerealele se transformă în rumeguş în gura ei.

- Hm, deocamdată nu, spune ducându-şi castronul la chiuvetă.

Jasmine ridică privirea din telefon. E încă în pijama, nepieptânată.

- Tocmai am primii un mesaj de la lata, anunţă. Zice că vine în dimineaţa asta.

Elliot se întunecă la faţă, dar nu spune nimic. La naiba, Emilia a uitat că i-a spus lui Jonas că poate veni.

- N-ar trebui să ce uiţi în telefon la masă, mormăie el în schimb.

Jasmine nu-l bagă în seamă.

- De ce vine? o întreabă pe Emilia. N-o face niciodată. De ce nu mă duc la ei weekendul ăsta?

- îl sun pe Jonas, spune ca, uşurată să aibă un pretext ca să iasă din bucătărie.

Arc senzaţia că nu poate respira atunci când e în preajma lui Trevor, de parcă acesta ar absorbi tot oxigenul din încăpere.

Se duce în sala de joacă, un spaţiu intim situat în spatele casei unde se afla o consola PlayStation şi rafturi cu cărţi de copii şi seturi Lego. Lui Elliot nu-i place să vadă desene şi magneţi pe frigider, aşa că expune aici operele lui Wilfie, pe iniei cârlige legate cu sfoară de bagheta care uneşte peretele cu tavanul. Emiliei îi place

atmosfera asta de sală de clasă. La fel ca ca, copiii au nevoie de un loc unde să facă dezordine.

Formează numărul lui Jonas. Când răspunde, pare să vorbească de pe dispozitivul hands-frcc din maşină.

- Sunt pe drum, spune el fără preambul, dându-i de înţeles că e încă supărat.
- îmi parc rău, bâiguie Emilia. Despre Kristin. M- arn înşelat. Nu era ea.
- Ştiu, răspunde Jonas, dând totuşi senzaţia că i s- a luat o greutate de pe inimă.
- O să-mi cer scuze de la ca mâinc-scară, când vin s-o iau pe Jas.
- Adică poate să stea la noi în weekendul ăsta?
- Dacă n-aveţi nimic împotrivă.
- *Ce* idee! întotdeauna ne bucuram să petrecem wcekendul cu ea, o ştii foarte bine. Zi-i să se pregătească, ajung în zece minute, spune el înainte să închidă.

Emilia se duce în bucătărie s-o anunţe pe Jasmine, iar fiica ei fuge la etaj să-şi strângă lucrurile. Wilfie dezbate cu Elliot avantajele şi dezavantajele adoptării unui câine.

- Nu vrei pentru că te gândeşti că face mizerie, se tânguie puştiul.
- Nu-i vorba de asta. E mult de muncă, atâta tot.

Cu buza tremurând, Wilfie îşi împinge scaunul în spate.

- Nu-i cinstit. Toţi prietenii mei au animale de companie. Noi n-avem nici măcar un hámster.
- Ar trebui să-i iei un animăluţ lui Wilfie, băiete, intervine Trcvor.
- Da, sigur. Mersi, tată. Ca şi cum am fi fost înconjuraţi de animăluţc când eram mic.

- Numai pentru că mama ta era alergică. Le face bine copiilor să crească în tovărăşia animalelor.

Emilia simte o crampă.

- Wilf, du-te să te îmbraci, ordonă din hol, iar fiul trece în fugă pe lângă ca cu o expresie furioasă.

- în regulă, spune Trcvor terminându-şi cafeaua şi ridicându-se. Azi o să mă duc acasă. Nu vreau să vă mai încurc.

Parc obosit. Elliot se ridică şi el şi-i duce bolul şi ceaşca la maşina de spălat vase.

- Nu încurci pe nimeni, nu-i aşa, Em?

- Nu, sigur că nu.

Minciuna îi rămâne în gât. Oare asta a fost ultima faţă pe care a văzut-o Louise înainte să fit ucisă? Gândul o ingreţoşează.

Elliot se agita pe lângă tatăl lui. îi aranjează pernele de la spate, deschide uşile ca să lase soarele să pătrundă înăuntru şi dă televizorul la un meci de fotbal, apoi o ia de braţ şi o conduct în hol.

- Trebuie să încetezi. Tata e în vârstă.

- Are şaizeci şi doi de ani şi e intr-o forma mai bună decât mine.

- Nu e un criminal, şuieră el. Cum poţi să crezi aşa ceva?

- Nu ştiu ce să cred.

îi întrerupe soneria de la intrare. Aplicaţia intcrfonuluî Ic dă de ştire că e Jonas. Elliot clatină din cap a enervare şi se întoarce în bucătărie, închizând uşa după el. Jasmine coboară în fugă pe trepte, îmbrăcata în obişnuiţii ei blu&i lălăi, cu părul strâns într-o coada de cal îngrijită. Emilia se bucură că o poate scoate din casă pe durata weekendului, departe de Trevor.

- Ţi-ai luat tot?

- Da, spune ca punându-şi căştile pe după gât şi rucsacul în spinare.

- Perfect.

Emilia deschide uşa spre verandă. îi ia ceva timp să descuie uşa grea din faţă; nu pentru prima oară, îi trece prin minte că a fost teribil de naivă să le lase descuiate, şi totuşi simte nostalgic pentru viaţa pe care o ducea înainte să înceapă toată nebunia. Acum îşi suspectează toţi cunoscuţii.

Jonas stă pe treapta de sus, cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi. Emilia aruncă o privire în spate, ca să se asigure că Jasmine n-o aude, dar fata se duce spre bucătărie, probabil ca saşi ia rămas-bun de la Elliot şi Trcvor. Se întoarce spre Jonas.

- îmi pare râu pentru faza cu ICristin, ţin s-o spun din nou.

El o studiază cu ochii mijiţi.

- Ai slăbit mult, Em. Ştiu prin ce-ai trecut, aşa că înţeleg. Şi Kristin nu s-a dovedit cea mai buna prietenă, ştiu şi asta, dar n-ar face niciodată aşa ceva.

- Ştiu, murmură ca.

Pe fruntea lui apar riduri de îngrijorare.

- T totul în regulă? Ai descoperit cine e făptaşul?

- A fost Louise. Am aflat după ce a murit. E o poveste lungă, o să ţi-o spun cândva.

- Dclectiva, prietena ta? La naibaI

- $tiu. Eu...

în momentul acela, Jasmine apare la uşă.

- Bună, tati. Ne vedem mâine, mami, spune aplccându-se s-o sărute pe obraz.

Fiica ei adolescentă e deja mai înaltă decât ea. Emilia o strânge în braţe cu patima.

- Te iubesc, îi murmură în pâr.

- Şi cu te iubesc.

Jonas ii adresează un zâmbet preocupat. Emilia îşi priveşte fiica şi pe fostul soţ îndreptându-se spre RMW-ul lui, parcat în spatele maşinii ei pe alee. în acea clipă îşi doreşte să-l ia pe Wilfic şi să meargă cu ei.

Wilfic îşi petrece noaptea la prietenul lui, Ben, în orăşelul St. Margarct din apropiere, şi Emilia se bucură să-i lase acasă pe Elliot şi Trcvor când îl duce cu maşina. Wilfic s-a înviorat după disputa despre animalele de companie şi aşteaptă cu entuziasm să se joace cu prietenul lui şi cu cei doi căţei flocoşi ai acestuia. După ce-l debarcă şi stă puţin de vorbă cu mama lui Ben. promiţând că-l va recupera mâine la 14.00, Emilia se întoarce în maşina şi conduce spre Marble Hill Park.

Gândul ca ambii copii sunt în siguranţă, departe de casă, o linişteşte. încă nu ştie dacă să-l creadă pe Elliot când spune că nu e Ash. Vrea să-l creadă. Aşa cum vrea să creadă că Trevor e nevinovat.

însă nu poate gândi limpede. Suspiciunile şi paranoia îi blochează creierul. Se plimbă prin grădinile din jurul Marble Hill House, întorcând situaţia pe toate părţile. Ce-ar trebui să facă?

Decide s-o sune pe Ottilic.

- Hei, bună! Eşti bine?

- Eşti tot la Londra, sau ai zburat pe undeva?

Prietena ei chicoteşte.

- în gura ta, viaţa mea parc mult mai spectaculoasă decât e. Nu mă duc decât în Germania, din când în când, să-l văd pe tata. Oricum, sunt la Londra. Totul e OK?

- Nu chiar, spune Emilia cu un oftat. Am o grămadă de lucruri să-ţi povestesc. Am aflat atâtea... Doamne... Putem să ne vedem?

- Nu pot azi. Ce zici de mâine?

- Perfect. Hai să ieşim la prânz.

- Te superi dacă te rog să vii pe la mine? Weekendul ăsta trebuie să am grijă de pisica unor prieteni plecaţi în vacanţă, şi e cam agitata.

- Nici o problemă. Aduc ceva de ronţăit.

- Splendid. Abia aştept să-mi povesteşti totul.

Ottilie ii transmite un pupic, apoi închide.

De obicei. Emilia se simte mai liniştita după ce vorbeşte cu prietena ei, dar acum o rod îndoielile. Trebuie să-i spună inspectoarei Murray ce-a aflat. Chiar dacă se înşală. Nu mai poate amâna nici o secundă, trebuie să-şi descarce conştiinţa. Se opreşte să-i formeze numărul, cu degete tremurătoare, apoi aşteaptă. Poliţista răspunde aproape imediat;

- Da?

- Sunt Emilia Ward. Eu...

- Ah, Emilia. Mă bucur că ai sunat. După zgomot, parcă ai fi în largul mării. Tocmai voiam să te sun cu. Am primit un apel de la un coleg de la Met. Se pare că a apărut un martor în legătură cu moartea lui Louise Greene.

Bătăile inimii i se înteţesc.

- Aha, face.

Se opreşte la umbra unui copac şi se sprijină de trunchi închizând ochii. Oare cineva l-a văzut pe Trcvor?

- Cineva a fost zărit fugind pe bicicletă cam la ora când a fost ucisă Louise.

- Un bărbat?

- Martorul crcdc că da. Purta un hanorac cu glugă şi un trening negru. Iar colegii mei au găsit o bicicletă abandonată pe terenul din spatele apartamentului lui Louise. O bicicletă verde strălucitor. Acum verifică numărul de seric.

O bicicletă verde strălucitor. A lui Elliot.

- Cred că bicicleta îi aparţine soţului rneu, începe Emilia.

Apoi îi povesteşte totul de-a fir a pâr inspectoarei Murray.

Emilia inii explică În telefon tot ce-a *reuşit să afle* fu ultimele zile. *Stau pe zidul din fata* umil bloc *de garsoniere* idtându-md *la copiii care dau la vâsle, în pantaloni scurţi sau în costume de baie, încercând să se distreze* cât mai bine fu *weekendul ista prelungit, fitră* sd aibă *idee de ororile petrecute la câteva străzi* distanţii. *încep să* mă ard pe *umeri, dar* stau *nemişcată s-o ascult pe Fmilia. Vorbeşte repede, fard să-şi tragă sufletul, dar* în glasul *ei* a apărut *o inflexiune noua, aceea a emoţiei. Cuvintele* fi ies anevoie când se *referă la socrul ei: abia dacă-mi pot imagina trădarea pe care o simte.*

- *Lovise* m-a vizat anume. A descoperit cu cine sunt *măritată, cine e socrul mru... dar nu pricep* un *lucru: dacă* era convinsă că *Trcvor e bărbatul pe care l-a câutat atâtia* ani, de ce nu s-a *dus la politie? Oare... Emilia îşi drege glasul. Ştifi cumvu dacei a depus vreo plângere la adresn lui* Trcvor? De asta *a plecat tl din poliţie?*

- *O sd verific, dar presupun că n-avea probe,* aşa că nu se putea *duce la politie. De ce v-a dat povestirea în momentul acela şi nu în altul? întreb, dându-mi scama că Louise* ar fî putut s-o facă oricând; de ce sa aştepte *aproape doi ani de cdnd a cuno.scut-o pe Emilia?*

- *Deoarece a descoperit că se comisese o noua crimă după o pauză de şaisprezece ani şi voia ca adevărul să fie scos la iveala, cel puţin* aşa cred. Pe *deasupra,* atunci atn i/itr^ir în *pană de inspiraţie. Poate s-a gândit că dacă scriu drspre asta. Trcvor o să presupună* că *Louise m-a pus la curent şi o să facă o greşeală...*

- *Dar* aşa v-ar.fi *expus pericolului.*

Emilia oftează, vocea ii şovăie.

- *Cred că era atât de pornita să se răzbune, încât nu- i păsa pe tine răneşte. Adică... mi-a făcut toate chestiile acelea. Mi-a distrus viaţa luni de-a rândul, după care ni-a ascultat compătimitoare în timp ce mă plângeam... riliot spune că* nu *e* Ash. $i vreau să-J cred, dar...

Mă *încrunt şi-mi ridic ochelarii de soare pe vârful capului.*

- Nu trageţi *concluzii pripite. Lisaţi munca poliţienească în seama mea. Dar* vd mulţumesc *ca m-aţi informat.* O *să-l verific pe socrul dumneavoastră. Revin de îndată ce* am veşti.

Închid, îmi *aprind o* ţigară şi trag fumul în *piept. Imediat ce alung la secţie, o* sd vdd ce-i cu Trcvor Rathbone. *dar deocamdată* am treahă.

Sar *jos de pe zid. sîmţindu-mă ca la o suta de ani, şi md îndrept spre blocul de garsoniere, unde* md aşteaptă o noud victimd a *ucigaşului cu călugăriţa.*

54

Emilia încă se gândeşte la conversaţia cu inspcctoarca Murray când intră pe alee. Simte că i s- ă luat o povară de pe umeri. La predat altcuiva ştafeta, şi cursa poate să continue, ştie că Elliot o să fie furios pe ca, dar n-avea de ales.

Stinge motorul şi rămâne în maşină, cu inima grea, adunându-şi toate puterile ca să intre în casă şi să-l vadă pe Trcvor. îşi aminteşte avertismentul inspectoarei Murray în legătură cu concluziile pripite.

înghite, simţind cum acidul îi arde cerul

gurii. „Poli s-o faci”, îşi spune când iese din maşină şi se îndreaptă spre casă. Aude voci din bucătărie. Uşa e deschisă: un bărbat vorbeşte cu Elliot şi Trevor lângă insulă. îl recunoaşte vag, iar când el se prezintă drept agentul principal Shawn Watkins, îşi aduce aminte de unde. L-a întâlnit în noaptea când a dat peste cadavrul lui Louise.
- Am venit să discut cu soţul dumneavoastră despre o bicicletă, spune el.

Emilia se întoarce spre Elliot, însă acesta rămâne tăcut. Continuă să-l privească fix pe detectiv, care repetă ce i-a spus ei inspectoarea Murray la telefon cu jumătate de oră în urmă.
- Am verificat numărul de serie. E înregistrată pe numele soţului dumneavoastră, doamnă Ralhbone.
îşi dă scama, din expresiile lui Trcvor şi Elliot, că tocmai au fost informaţi înainte ca ea să-i întrerupă. Agentul principal Watkins tine ceva în mână. Face un pas înainte şi-i dă obiectul soţului ei. F. fotografia unei biciclete de un verde strălucitor. Arată ca a lui Elliot.
- Este bicicleta dumneavoastră, domnule Rathbonc?
Elliot îşi drege glasul.
- Bai, da. Aşa se parc. Culoarea e aceeaşi. Dar... Ochii i se abat spre Emilia pentru prima oară de când a venit. Dar a fost furată. Acum o săptămână, nu-i aşa, Em? Avem dovezi. înregistrarea e în aplicaţie.
Emilia îşi scoate telefonul. Arc senzaţia că degetele ii sun: prea groase când caută aplicaţia. Selectează noaptea în care a fost furată bicicleta, amintindu-şi cum au crezut

că hoţul era Louise. A fost cu o noapte înainte de moartea prietenei sale.

- Iată, spune întinzând mobilul. Se vede clar că o persoană fuge cu ea.

Watkins aruncă o privire la ecran.

- Rezoluţia e foarte slabă. Se uită apoi la Elliot: De ce n-aţi depus plângere?

- Eu i-am zis să n-o facă, spune Emilia rccupcrându-şi telefonul de la detectiv. Pentru că am recunoscut marca fesului şi m-am gândit că era Louise.

- Agenta Grccn? De ce ar fi făcut aşa ceva?

- Nu ştiu, răspunde Emilia dând din umeri.

Watkins arc un aer sumbru. O rază de soare face să-i lucească o latură a capului chel.

- Un martor crede că a văzut un bărbat pe o bicicletă corespunzând acestei descrieri în jurul orei când a fost ucisă agenta Greene. Bicicleta a fost găsită abandonată nu departe de locuinţa ti. V-ar deranja să veniţi până la secţie să răspundeţi la câteva întrebări, domnule Rathbone?

Pe socrul ei ar trebui să-l aresteze, nu pe el. Poate că Trevor a luat bicicleta.

- Tocmai v-am explicat că bicicleta a fost furata, intervine Emilia. Puteţi sa vedeţi cu ochii dumneavoastră pe înregistrare! Dacă Louise a luat- o, a dus-o acasa la ca. iar ucigaşul a folosit-o ca să higă. Nu înţeleg de ce trebuie să-l luaţi la secţie pe soţul meu.

- E în regula, spune Elliot, spre uimirea ei. îl însoţesc cu plăcere pe domnul detectiv. N-am nimic de ascuns.

- De acord. Cel mai bine e să cooperezi, băiete. îl aprobă Trevor.

Dă din cap încurajator şi-l bate pe umăr.

S-ar zice că-i mulţumeşte pentru o masă delicioasă, nu că fiul lui e pe punctul de a fi arestat.

Elliot o sărută pe obraz în treacăt.

- Ne vedem mai târziu. Nu-ţi face griji, e doar o chestie de procedură.

Incapabilă să vorbească, *.l priveşte cum iese din încăpere urmat de Watkins, lăsând-o singură în bucătărie – şi în casă – cu Trevor.

55

Câteva clipe se uită unul la altul, fără cuvinte.

- Emilia..., începe Trevor înaintând spre ca, cu braţul rănit în bandaj.

Ea se retrage încet spre uşă. Dacă o ameninţă în vreun fel, o să-i lovească braţul, se îmbărbătează. Sau o să-i tragă un şut în vintre. O să...

- Emilia? Eşti bine? Pari înspăimântată. Nu-ţi face griji pentru Elliot. N-o să aibă probleme. Din moment ce puteţi dovedi că bicicleta a fost furată, înseamnă că oricine ar fi putut-o folosi ca să fugă de la locul crimei.

Ea nu înţelege nimic. De ce i-a cerut detectivul lui Elliot să meargă la secţie, de vreme ce explicase deja că bicicleta ii fusese furată? Oare bărbatul care a fugit din imobilul lui Louise semăna cu el? Oare ar fi ucis ca să-şi protejeze tatăl, chiar dacă minte susţinând că nu e Asii? întrebările i se învârt prin minte.

- Poate că tu ai furat-o, izbucneşte. Ai cheia. Ştii cum să dezactivezi alarma.

Se retrage în hol. Nu departe de uşa din faţă.

El se opreşte, cu fruntea încreţită de

nedumerire.
- Despre ce vorbeşti?

De acum, Emilia e lângă uşile de sticlă. Elliot le-a lăsat deschise, aşa că iese cu spatele pe verandă. Trcvor mai face un pas spre ca.

- Ştiu totul. Mi-ai citit cartea. Deci ştii şi tu.

Pipăie frenetic clanţa, simlindu-se uşurată când degetele ei ating alama rece. Apasă şi aproape cade pe trepte în alee. Se simte mai protejată afară. O să ţipe dacă Trcvor încearcă s-o atace. Madgc şi Phil, vecinii de alături, o s-o audă.

însă Trcvor se holbează la ea derutat.

- Ce vrei să spui?
- Cartea! Totul e adevărat. Criminalul în scrie. Ce s-a întâmplat cu Daisy şi Ash. Louise a fost. Totul a fost opera ei. Ai omorât-o pe Louise ca s-o împiedici să vorbească?

El arată ca şi când ar fi primit un pumn în plex. Deschide gura să răspundă, însă Emilia nu-l lasă:

- Să nu negi, Trevor. Toate se potrivesc.

Trcvor clatină din cap.

- Ce te-a apucat? în ochii lui pluteşte dezamăgirea. Ştiu că ai trecut prin multe, dar picătura asta umple paharul, serios. Ar fi cazul să plec.

îl priveşte stăruitor, încercând să-i citească gândurile. E însă la fel de impenetrabil ca nenorocitul ei de sot.

- O să-l rog pe Elliot să-mi aducă restul lucrurilor. Iau autobuzul.

Trevor coboară pe alee, iar Emilia se dă deoparte din calea lui. Clatină iarăşi din cap şi mormăie ceva pentru sine, apoi iese cu paşi mari în stradă, dispărând în scurt timp după colţ.

în bucătărie se simte incă mirosul

ţigărilor lui Trevor, care îi stăruie pe haine, deşi Elliot nu-i dă voie să fumeze în casa. Emilia se prăbuşeşte la masa din bucătărie. Are senzaţia că lumea ei a suferit o implozie. De parca n-ar fi fost destul de rău când a trădat-o Jonas cu atâţia ani în urmă – atunci crezuse că n-o să-şi mai revină niciodată. Apoi a semnat contractul pentru prima carte $i a început să scrie despre Miranda Moody, şi, pe măsură ce eroina ei a devenit mai puternică, s-a întărit şi ca. Şi apoi l-a cunoscut pe Elliot şi l-a născut pe Wilfic şi s-a simţit împlinită. Acum, în lumea ei a fost aruncată o grenadă pentru a doua oară, şi nu ştie dacă poate îndura consecinţele, care sunt mult mai grave decât prima dată. Cum o sa le explice totul lui Jasmine şi Wilfic?

în bucătărie e foarte cald, lumina soarelui se revarsă prin sticla uşilor glisante, şi simte transpiraţia la nivelul şalelor. Vrea să plângă, să ţipe. Arc senzaţia că e în toiul unui coşmar şi nu ştie ce sa facă. Nu vrea să-şi implice părinţii. Louise e moartă. Pe Jonas şi Kristin i-a chinuit destul. Singura persoană care i-a mai rămas e Ottilie. Ştie că se văd mâine, dar nu mai arc răbdare. Trebuie să vorbească acum cu ca.

Ottilie răspunde imediat.

-Hei. MilsI

Emilia îi spune totul dintr-o suflare. Absolut tot. Bănuielile ei că Trevor e Mâzgălitorul şi că Elliot e Ash, faptul că bicicleta lui a fost găsită la locul crimei. Totul.

Reacţia lui Ottilic e o tăcere şocată.

- Oh. Mils, îngaimă în cele din urmă. Eşti sigură? Nu-mi poL închipui că Trev ar fi un criminal în serie. E pur şi simplu... odios. Nu poţi să acuzi oamenii aşa, din senin, bazându-te pe ceva ce-a scris Louise. Şi

Elliot ţi-a zis că ei nu e Ash. Nu-l crezi?

- Nu ştiu ce să cred, se răsteşte Emilia. Mă tot gândesc, şi nu-mi vine nici o altă explicaţie.

- Unde-s copiii? Vrei să vin pe la tine? Of, la naiba, am uitat de pisică.

Emilia îi spune că Jasminc şi Wilfic îşi petrec noaptea în altă parte.

- Atunci vino tu! Ai nevoie de o pauză, de o schimbare de peisaj. Poţi să dormi aici. O să stăm de vorbă până o scoatem la capăt.

- Bine, răspunde Emilia trăgându-şi nasul. Vin. Ne vedem cam intr-o oră.

Urcă în dormitor gândindu-se la Elliot, închipuin- du-şi-l într-o sală urâtă de interogatoriu, răspunzând iar şi iar la întrebări.

îşi aruncă pijamaua şi lenjeria intr-o geantă, dar nu găseşte nici o pereche de şosete. în apartamentul lui Ottilic e mereu frig, chiar şi vara. Caută nişte şosele de-ale lui Elliot, şi găseşte *o* pereche gri, cam grosolană, în noptiera lui. E pe calc să închidă sertarul, când un obiect familiar ii atrage atenţia. E un fes împins adânc, printre şosete. îl scoate. Nu şi- a văzut niciodată soţul purtând un fes. Nu e genul. Spune că arc prea mult păr, aşa că fesul l-ar face să arate bizar. îşi aminteşte că au râs odată de asta la Harrods, puţin după ce s-au cunoscut, când probau diverse acoperămintc de cap. Fusese foarte amuzant să-l vadă încercând să-şi tragă căciula peste părul vâlvoi.

Ceea ce o frapează însă este emblema din frunte. E aceeaşi firma scandinavă ca la fesul hoţului care a furat bicicleta lui Elliot.

încă o victimei. O fhnde pe nume Suzanue Chatnbers, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, *care s- a mutat la Plymoulh cu numai un an în urmă. Asta înseamnă doua în ultimele optsprcziTc luni, fard* s-a pun *la socoteală pe Louise. Pentru că simt sigură că moartea* iţgentri Grrene *e ceva cu totul diferit. Nu se potriveşte.* cu *restul: Greene.* n-a *fast înjunghiată, şi marcajul de pe gleznă* a fost desniat, nu *scrijelit.* .Mai e ceva *care* mă sâcâie. insă nu-mi pot *da seama despre ce e vorba.*

- *Trebuie să-l prindem pe nenorocitul ăsta, mormăie Saunders dupa-amiază. când ieşim din clădire.*

E la numai câteva străzi de cea a lui Lorraine Butter- worth. O fi o coincidenţă?

- *Sper că dnnne mai neglijent, continuă el.* Două femei *care să stea* aşa de aproape...

- *$1 eu sper, zic, aprinzându-mi o ţigară în drum spre maşină.*

Pescui Audiul ca să-J las să intre şi rămân afară să- mi termin ţigara. Mă gândesc *la convorbirea cu* Emilia Ward de *mai devreme şi la teama ei că ucigaşul ar fi socrv-său.* l-am cerut agentei Miclielic *Doylc să-l verifice pe Trcvor, dar* încă n-am *primit rezultatele. De asemenea, cooperăm îndeaproape cu cei de la Met.* Au *trimis pe cineva să vadă dacă are alibi pentru astă-noapte, când s-a comis ultima crimă.*

Sting ţigara şi mă pregătesc să intru în maşină, când îmi sună telifrinuf. £ un coleg, *Matheson.*

- Am *dat* în fine *de furnizorul pe. care-l căutăm de luni de zile, mă informeazîi încântat. Lee Fairbrother a* fost arestat f)t *Franţa pentru altceva. Dar l-am convins* să *coopereze pe tema listei aceleia care ne interesa.*

- Cu *locurile unde-şi nude mărfurile ilegale?*

-Da.

Inclusiv ţigări mentolute.

- *Perfect. Poţi să mi-o trimiţi şi să-l pui şi pe Saunders în copie?*

- *Sigur, spune el. apoi închide.*

Saunders e deja pe locul pasagerului când mă instalez la volan. îl pun la curent în timp ce-mi prind centura de siguranţă.

- *Tocmai* m-a *sunat Matheson. Crede* că acest Lce fairbrotlicr vinde ţigări nrentolate unui chioşc de ziare din apropierea locuinţei Iui Butterworth. A *făcut o listă de furnizori, iar dacă tipul de la chioşc* e pe ca, *poţi* sd *te duci şi să-l întrebi dacă Butterworth se numără printre dienţii lui pentru figurile astea.*

Saunders se aşază ntai drept în scaun.

- *Când ne dă lista?*

- *Ne-o trimite chiar acum prin e-mail.*

îi dau numele chioşcului, iar el işi verifică telefonul, apoi îşi aruncă pumnul în aer în semn de victorie.

- *Estet*

- *Grozav. Te las acolo, spun virând* ia stânga spre *centrul Plymouth-uM. De asemenea, vreau să ştiu daca mama agentei* Greene, *Jennlfer Radcliffe, chiar a fost victima ucigaşului cu călugăriţa. în notiţele pe care le-am parcurs sunt câteva inadvertenţe.*

Saunders îşi iasă jos mobilul.

- Ce fel?

- în *casă nu* s-a pătruns prin *efracţie, spre deosebire de. celelalte cazuri,* Uşa *a fost lăsată deschisă. Ea locuia* în afara PlymoutJi-iilui, intr-un sat, şi nu era legată. Mă întreb dacă nu cumva autorul a vrut sd *lase impresia ră e victima ucigaşului cu călugărita. Dacă* am dreptate, atunci *totul*

se schimbă, fi spun cu un zâmbet larg.

57

Emilia se holbează la fesul din mâinile ei, în timp ce se lasă să cadă pe podea. îşi vede cu ochii minţii soţul slrccurându-se din pal la primele orc ale dimineţii, cu părul ascuns sub fes, dezactivând alarma, mergând în vârful picioarelor până la uşa din spate, dând colţul casei şi apoi intrând pe uşa din iată ca să „fure” bicicleta. îşi îngroapă capul între mâini şi geme sfâşiată de durere. A vrut atât de mult să creadă, dar cum se poate explica prezenţa fesului? Şi ce înseamnă? îl vâră în geantă suspinând. Trebuie să se ducă la poliţie, dar mai important e să iasă din casa, în caz că el se întoarce.

Se opinteşte sa se ridice de pe jos, îşi aruncă geanta pe umăr şi iese afară. întreaga ei lume s-a prăbuşit, şi nu-şi poate împiedica lacrimile să i se scurgă pe fată. Se uită înapoi la casa ei frumoasă, perfect simetrică, cu stâlpii impunători de-o parte şi de alta a uşii şi lucarnele de pe acoperiş care seamănă cu nişte ochi. Cât de încântaţi au fost când Ic-a prezentat-o agentul imobiliar! „Arată ca o casă desenata de un copil foarte talentat”, a zis Elliot privind uluit ferestrele-ghilotină şi faţada zugrăvită în alb. Casa ei de vis. Chiar crezuse că are o a doua şansă la fericire, după Jonas, dar s-a vârât în ceva mult, mult mai râu.

Se întoarce şi străbate aleea, apoi, cu lacrimi în ochi, iese pe strada principală. Şi le şterge în timp ce coboară dealul spre gară Soarele se îndreaptă spre apus, vârstând cerul în roz şi albastru-inchis.

Simte mirosul de iarbă cosită, de asfalt încins, de grătar. Oamenii îşi văd de vieţile lor, mănâncă în familie, ies în oraş cu prietenii, profită din plin de weekendul prelungit.

Peste patruzeci de minute, Ottilic o îmbrăţişează strâns în pragul apartamentului ei. Emilia nu-şi aminteşte nimic de pe drum, nici măcar cum a intrat în liftul de modă veche al clădirii.

- Of, Mils, ii spune Ottilic trăgând-o înăuntru până în camera de zi. Hai să te aşezi. Ţi-am pregătit un brandy.

Emilia se afundă recunoscătoare în canapeaua mare de catifea. îi place la nebunie încăperea asta: pereţi albastru-ccmcală, canapele roz-fanat, o mulţime de fotografii şi tablouri cu ramă aurită şi carpete persane răspândite pe parchetul din lemn de esenţă tare.

O pisică alb cu negru, cu baticul roz, miaună de pe covoraş. Văzându-i zgarda cu model de tartan, o amintire îi înfloreşte într-un colţ al minţii, dar apoi dispare. la paharul cu lichid arămiu din mâna lui Ottilic şi-l goleşte dintr-o sorbitură, delectându-se cu senzaţia de ardere din gât. Ottilic spune ceva despre pisică, Smudgc, şi despre cum au rugat-o prietenii să aibă grijă de ca. O aşază în poala acesteia, iar felina se instalează ca la ea acasă, apăsându-şi lăbuţele în materialul rochiei ei.

- E un molan superb, murmură lăsându-se pe pernele decorative de catifea şi mângâindu-i blăniţa moale.

Se simte brusc epuizată. Trebuie să-i spună lui Ottilic despre fesul pe care l-a găsit, dar e atât de obosită...

- E fetiţă. Ţi-am pregătit camera -de

oaspeţi.

Ottilic se agita în jurul ei, îi înveleşte picioarele cu un pled, atentă să nu deranjeze pisica, acum adormită în poala Emiliei. Nu peste mult timp, simte ca şi ei i se îngreunează pleoapele.

Când se trezeşte, Emilia se uită nedumerita în jur. Trebuit să fi alipit, ceea ce o surprinde, dar acum st simte ameţită, cu limba încărcată. Nu-i vine să creadă că a putut să doarmă cu toată adrenalina carc-i gonea prin corp. Smudge nu mai r în poala ti, iar Ottilic nu se vede pe nicăieri. E trecut de ora zece. Poate că s-a dus la culcare, deşi ar fi mult prea devreme pentru ea. l-a lăsat în colţ o veioză care aruncă umbre pe peretele opus, dar altfel în cameră domneşte întunericul.

Se ridică. Oboseala i s-a disipat, lăsând loc anxietăţii. încă poartă geaca de blugi pe care a înşfăcat-o la ieşirea din casă, şi vâră mâna în buzunar după telefon. Arc trei apeluri ratate. Unul de la Trevor şi două de la inspectoarea Murray. Ambii au lăsat mesaje vocale. Se duce la fereastra panoramică şi trage draperiile grele. Luna e sus pe cer, rotundă şi strălucitoare. Ascultă mai întâi mesajul de la Trevor, al cărui ton disperai o face să se crispeze.

Unde *eşti' M-ani întors să văd ce faci şi să te întreb dacă ai veşti de la Elliot. dar nu erai acasă. Sper că eşti bine. Te rog să nul suni.*

Trece la mesajul lăsat de inspectoarea Murray.

Biotd seara, *Emilia. Te rog să ntă suni când poţi, nu contează la ce ură. Oricum,* sunt la secţie cine ştie până *când.*

Oare e prea târziu s-o sune la zece? Hotărăşte s-o facă. Ar putea avea noutăţi despre Elliot.

- Emilia? Unde eşti? Eşti bine? o întreabă; parc să fie la volan.
- Stau la o prietenă în noaptea asta.

Trage la loc draperiile şi se aşază pe fotoliu. Se pregăteşte să-i povestească inspectoarei Murray despre Elliot şi fes, insă defectiva nu-i lasă timp.

- Asculfă-mă, avem nişte elemente noi. Ucigaşul cu călugăriţa a lovit din nou noaptea trecută. Un coleg a făcut verificări, şi şeful lui Trevor a confirmat că a avut un accident la munca ieri. Că Elliot a venit să-l ia. Trevor a stat la voi peste noapte?

-Da.

- Atunci nu poate fi omul nostru.

Răsuflă uşurată. Arc senzaţia că o greutate imensă i-a fost luata de pe piept. Dacă Trevor nu e implicat, înseamnă că Elliot spunea adevărul: nu e Ash. Trebuie să existe altă explicaţie pentru fes. Poale l-a cumpărat acum mulţi ani şi nu şi-a dat scama că-l are în sertar. E o marcă populară.

- Avem un suspect pe care-l urmărim de peste un an. Un anume Martin Buttcrworth. I-am menţionat numele data trecută.

Emilia îşi aminteşte vag,

-Da?

- Oricum, ne-am dus să vorbim cu fiul lui. crezând că ar putea fi acel Ash al lui Louise. Nu c. Dar soţia lui, Sharon, ne-a sunat în seara asta. St parc că a fost colegă la universitate cu Louise, când era cunoscută drept Daisy. F. o lume mică.

- înţeleg...
- Doar ca n-a fost la Exeter, ei la Lceds. Se pare ca Louise *a fost* la Exeter un semestru, dar a plecat şi şi- a luat liber restul anului, inccpându-şi studiile la Lceds în anul următor. Din câte îşi aminteşte

Sharon, Louise i-a spus că a plecai de la Exclcr din cauza unei prietenii feminine intense care s-a sfârşit prost. Asta e tot ce ştie, dar ni-a sunat să mă informeze, întrebândii-se dacă e important. Prin urmare, am discutai cu câteva colege de-ale lui Louise, şi am aliat că era bisexuală. Deci mă gândesc că nu căutam unde trebuie. Ash ar putea să fie femeie.

58

Pe Fmilia o doare capul şi e buimacă.

- E ca şi cum am căuta acul în carul de fân, spune. Ar putea fi oricine.
- Da. dar... Inspcctoarca ezită, şi Fmilia se întreabă ce-i ascunde. Unde sunteţi acum?
- La prietena mea, Ottilie Benllcy-Gordon, în South Kcnsington.
- Aţi spus Bentlcy-Gordon?
- Da, dar mâine trebuie să mă întorc acasă.

îşi acoperă genunchii cu pledul. Nu se poale concentra. Prea multe gânduri şi întrebări îi aglomerează creierul, şi povestea cu bicicleta lui Elliot rămâne o enigmă. încă nu s-a dezmeticit din somn, iar durerea din spatele ochilor e chinuitoare.

încearcă să-şi amintească părţile cu Daisy din Ultimul ei capitol. în afară de câteva mici modificări, n-a intervenit în textul lui Louise, deoarece i-a plăcut stilul, diferit de al ei. Acum, că se gândeşte, Louise n-a specificat nici un pronume. Fra doar Ash. Dar presupuscsc mereu că Ash era bărbat.

Inspectoarea Murray continuă:

- De asemenea, iau în calcul posibilitatea ca mama lui Louise să nu fi fost omorâtă de

ucigaşul cu călugăriţa, cum credea ca. Poale cineva a vrut să lase această impresie. Până atunci mai omorâse două femei. Era la începutul seriei de crime. Abia atunci şi-a dat seama poliţia – eu însămi – cu ce fel de individ avea de-a face. Nimeni nu ştia despre capul de călugăriţa scrijelit pe glezna. Doar cei care au lucrat la caz în perioada respectivă.

Emilia inspiră adânc.

- Trcvor? Era în poliţie pe atunci. A fost el? A lucrat la caz?

Poate că nu e ucigaşul cu călugăriţa, clar ar fi putut să aibă o aventură cu mama lui louise. Poate că a înjunghiat-o, apoi a aranjat totul astfel încât să pară că a fost victima criminalului în scrie. în cazul acesta însă, Elliot c.str Ash. Geme exasperata. Pur şi simplu se învârte în cerc.

Vocea inspectoarei Murray ii întrerupe reflecţiile.

- Nu. în momentul acela Trcvor lucra la Moravuri, la alt caz.
- Aşadar, murmura Emilia confuză, ce vreţi să spuneţi? Credeţi că ştiţi cine este?
- Deocamdată analizez toate pistele, dar gândeşte* te la conversaţiile cu Louise. Bănuiesc că e o persoană pe care o cunoşti. De ce te-a ales Louise tocmai pe dumneata?

Emilia îşi pune o mână pe frunte. T fierbinte, de parcă ar avea febră.

- îmi parc rău. nu pot gândi foarte limpede acum.
- E târziu. Reflectează la ce Li-am spus, vorbim mâine. Noapte bună. Emilia. încearcă să te odihneşti.

Convorbirea se încheie. Emilia oftează, strângându-şi mobilul la piept. Se simte

încă şi mai confuză.

- Cine era?

Ridică privirea. Ottilie sta în uşă. Poarta un chimonou floral lung cu o pijama de mătase crem pe dedesubt, iar părul blond îi flutură în spate. Are în mână o cana pe care o pune lângă Emilia.

- Ciocolata fierbinte. M-am gândit că ai nevoie.

Recunoscătoare, Emilia o cuprinde între palme. Nu e fierbinte, ei doar caldă, şi o bea repede. Apoi se uită la fata întrebătoare a lui Ottilic.

- Inspectoarea Murray.
- Ce-a zis?

Ottilic face un pas în spate, poslându-se în mijlocul încăperii. Pisica apare deodată în cadru şi Ottilie se apleacă s-o culeagă. Zgarda din tartan.

Inima Emiliei încremeneşte când amintirea îi revine în prim-planul memoriei; poza de pe mobilul lui Louise. l-o vârâse sub nas în scara aceea, la restaurant, când ea ii spusese că ar vrea să-şi ia o pisică. $i-o aminteşte bine, pentru că fusese puţin invidioasă, cunoscând opinia lui Elliot despre animalele de companie. Imaginea i se clarifică în minte: o pisică alb cu negru, cu zgardă din tartan şi o baveţică albă. Baticul roz. Hamish. Un băieţel. Şi dintr-odată arc certitudinea ca pisica pe care o ţine Ottilic în braţe e a lui Louise.

- De unde ai pisica?

Ottilie o priveşte surprinsă, iar lumina lunii se reflectă în ochii ei de culoarea mării.

- Poftim?
- Pisica?

-Ea prietenilor mei. Ţi-am zis.

- Seamănă cu a lui Louise.

Ottilic se încruntă şi-şi trccc părul peste

umăr.
- Louise avea o pisică?
- Da. Emilia îşi pune cana pe masă şi se apropie de ea. Un motan. Uitasem. Dar acum, că mă gândesc la asta, nimeni n-a zis că a văzut o pisică în apartamentul ei când a venit politia sau după aceea.
- Poate a fugit, sugerează Ottilic dând din umeri.
- Pot să văd?

Emilia întinde mâna să ia pisica, dar Ottilie se trage înapoi.
- E agitată în prezenţa străinilor.
- Cred c-o să descoperi că e motan, Ottilie.

Corpul lui Ottilie devine rigid, dar nu dă drumul felinei. Cum de Emilia n-a văzut ccca ce îi sărea în ochi de atâta vreme? Teoria inspectoarei Murray era corectă. Fată, nu băiat.
- Tu, exclamă. Tu ai fost la universitate în Dcvon. nu-i aşa? Doar un semestru. N-ai zis niciodată de ce ai plecat. Ai avut o cădere nervoasă în timpul şcolii. Vai. Doamne, tu eşti! A fost oarbă ca să nu vadă până acum. Tu crai! De tine voia să se apropie Louise, de aia m-a luat pe mine în vizor.
- Despre ce vorbeşti?

Acum însă, vocea lui Ottilie are o notă tăioasă.
- Tu eşti Ash.

- Ce vrei să spui? întreabă Ottilie.

Chipul ei e în umbră, dar Emilia îşi dă scama după limbajul trupului că ştie exact despre ce e vorba.
- Ai cunoscut-o pe Louise la universitate?

Numele ei complet era Daisy Louise Grccnc.

Ottilic lasă pisica să-i alunece din braţe, iar aceasta se furişează afară din cameră.

- Din capitolele cu Daisy din cartea ta? Sună ca o poveste de dragoste. N-am avut niciodată o poveste de dragoste cu o femeie.

- Ar fi putut să fie ceva unilateral. Louise era bisexuală. Poate s-a îndrăgostit de tine, chiar dacă tu o priveai numai ca pe o prietenă.

Ottilie îşi încrucişează braţele peste cămaşa de noapte subţire.

- N-am cunoscut-o pe Louise, sau Daisy, sau oricum o chema. N-am întâlnit-o niciodată.

Dacă ştii pe cineva de mult, aşa cum o ştie Emilia pe prietena ei. îi interpretezi corect fiecare tic, fiecare expresie, fiecare mişcare. Iar acum îşi dă seama, fără urmă de îndoială, că Ottilie minte.

- Te rog, spune-mi adevărul.

- Pur şi simplu nu vrei să crezi că soţul tău e un criminal, a$a-i? Despre asta e vorba. Ai prefera să nu eu.

Emilia face un pas spre Ottilic, care e luminata din spate de plafoniera din hol.

- Avem camere de supraveghere în grădină. Avem înregistrări cu tine furând bicicleta lui Eliiot, blufcază. Am găsit fesul în sertarul lui Eliiot Se apleacă să-l scoată din geantă şi i-l ţine în faţa ochilor. Capul i se învârte când se mişcă, iar durerea de cap se accentuează. Uite, spune. Âsta-i modelul purtat de Louise. Sperai la o înscenare lâsându-mă să cred că ea a furat bicicleta? Şi după aceea? Ţi-ai schimbat planurile şi ai hotărât să-i pui furtul în cârcă lui Elliot?

Aruncă fesul spre Ottilie, care îl prinde

cu o mână.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am mai văzut niciodată chestia asta.

Se uită la el cu dezgust $i-l aruncă pe fotoliul din apropiere.

- Ştiu că tu ai furat bicicleta lui Elliot. Te-am recunoscut pe înregistrări, minte Emilia.

Dimpotrivă, în momentul respectiv crezuse că era Louise. din cauza fesului.

Ochii lui Ottilic se măresc. Expresia ei îi spune Emiliei tot ce are nevoie să ştie.

- Of, Ottilic... de ce?

Se apropie de ca, şi pentru a doua oară în ultimele săptămâni Emiliei îi e frică de prietena ei. S-au ghemuit împreună sub pilotă în dormitorul de la cămin când era furtună, s-au consolat reciproc când se simţeau singure, au râs atât de mult la oră, încât Ottilie a făcut pe ea. Ottilie a fost mai mult decât cca mai bună prietenă. I-a fost ca □ soră.

- Daisy ştia prea multe, spune în cele din urmă. Era o psihopată în toată puterea cuvântului. M-am dus acolo să vorbesc cu ea. Atâta rot. Ca să-i zic că ştiu că ca a pus la calc tot ce ţi s-a întâmplat tic.

- Credea că tatăl tau i-a omorât mama?

Ottilie îşi mută greutatea de pe un picior desculţ pe celalalt, muşcându-şi buza. Emilia îşi dă scama că evaluează cât de sinceră să fie.

- Da. O înşela pe mama mea minunată cu a lui Daisy, iar când mama a aflai asta, a distrus-o. S-a sinucis.

Ochii îi scapără de mânie, iar Emilia se trage instinctiv înapoi.

- Nu... nu mi-ai zis niciodală. Adică, ştiam că s-a sinucis, dar nu şi de ce.

- N-am vrut să zic nimănui. Era prea dureros. Acopcrindu-şi faţa, Ottilic

murmură: E aşa o mizerie! Aşa o nenorocită de mizerie!

Emilia parcă arc picioarele înfipte în parchet. E sfâşiată între dorinţa de a-şi alina prietena şi instinctul de a fugi ca vântul şi ca gândul ca să sune la poliţie. Face un pas pe lângă Ottilic, dar aceasta e prea rapidă. Mâna ei ţâşneşte şi o apucă de braţ.

- Nu poţi să pleci, Mils. O să te duci direct la poliţie. O să-ţi pui soţul pe primul plan, cum faci întotdeauna. O ţine atât de strâns, încât îi provoacă o durere ascuţită. Continuă pe acelaşi ton ferm: întotdeauna ai pus bărbaţii pe primul plan. întâi secătura de Jonas, acum Eliiot.

- E soţul meu, Ottilic. E un om bun. Tu eşti cca care a ucis.

- Stai jos, îi spune Ottilic înclinând capul spre canapea.

Emilia se conformează frecându-şi braţul, recunoscătoare că stofa gccii de blugi a amortizat strânsoarca ca de menghină a prietenei sale. Ottilic se aşază lângă ca, astfel că lumina lămpii aruncă umbre pe chipul ei frumos. Cu siguranţă, Ottilie nu i-ar face rău. Dar a omorât-o pe Louise. Gândul o loveşte ca un pumn în stomac.

- De ce-ai făcut-o? întreabă Emilia încet, întoarsă spre ea.

I se parc aproape amuzant că, de afară, par două prietene care stau de vorbă în tihnă.

Cu un calm desăvârşit, Ottilie îşi aranjează chimonoul peste genunchi. Chiar şi în această lumină slabă, Emilia observă că ochii îi sunt roşii pe la margini.

- Nu voiam decât să vorbesc cu ca. Atâta tot. îmi parc rău că am luat bicicleta lui Eliiot M-am gândit că dacă vezi că bicicleta lipseşte, o să dai vina pe Louise. din cauza

fesului. Cum am zis, n-aveam de gând s-o omor.

Emilia o priveşte neîncrezătoare. Totul parc calculat la milimetru. Nu e ca şi cum Ottilie ar locui în vecinătate. Ar fi trebuit să se deplaseze până la casa lor. probabil cu un Ubcr, în toiul nopţii, şi să fure bicicleta, ştiind că dacă purta fes şi haine de culoare închisă, putea fi luată drept bărbat. Chiar şi drept soţul ei. Dar încuviinţează din cap şi o îndeamnă să continue.

- Şi-a ieşit din fire. A început să-l acuze pe tata. A spus că lovise iar – chiar credea că el e acest ucigaş cu călugăriţa, E absurd, de parcă tata ar face aşa ceva. Nu voiam decât s-o fac să tacă. Am încercat s-o lămuresc. Trebuie să mă crezi, Mils. Se întinde s-o ia de mână, şi o lacrimă ii coboară pe obrazul fără nici un rid. Era obsedată, nu tocmai în toate minţile. Orchestrase întreaga poveste... Ştia că, de îndată ce-ţi citesc cartea, o să ştiu că e despre mine. Chiar daca, trebuie s-o spun, a înfrumuseţat latura romantică a relaţiei noastre. Pentru mine n-a fost decât o colegă de facultate ca oricare alta. Şi apoi, la lansarea ta, am avut impresia c-o văd afară. N-a intrat în librărie, deoarece trebuie să fi ştiut că o să fiu acolo. Dar am recunoscut-o, deşi a încercat să se ascundă. Am mit să ies să vorbesc cu ea, s-o salut, insă era cu Kristin. Când Kristin s-a întors în librărie, am întrebat-o cu cine fusese şi mi-a zis că vorbise cu prietena ta Louise, şi m-am gândit că mă înşelasem, dar trebuia să văd cu ochii mei. Aşa că am aflat unde sta şi am urmărit-o. Nu s-a schimbat aproape deloc. De îndată ce am zărit-o, mi-am dat scama. Era Daisy. Şi toate celelalte piese s-au aşezat la locul lor.

- De ce nu mi-ai zis ce se petrece când ţi-

ai dat scama că Louise era Daisy?

- Pentru că... Muşcându-şi buza, Ottilie rosteşte anevoie: Pentru că mă temeam c-o să crezi şi tu că tata e un criminal. Şi n-am vrut să te implic.

- De ce credea ca că tatăl tău e ucigaşul? întreabă Emilia cu blândeţe. Pentru că l-a recunoscut atunci când a venit la voi de Crăciun?

- Da. Partea din cartea ta cu vizita lui Daisy la Ash de Crăciun e corecta, cu excepţia faptului că eram doar prietene. Nu ştiu dacă era îndrăgostită de mine: versiunea ei sună mult mai romantic decât a fost în realitate. în ce mă privea, pur şi simplu ţineam una la alta. Cu o intensitate deosebita, presupun, pentru un interval de timp atât de scurt. Treceam prin faza Emo, încercam să mă reinventez, ştii cum c. şi aveam atâtea în comun. încât ne-am ataşat pe loc una de cealaltă. Iar de Crăciunul acela, intr-adevăr, Daisy m-a vizitat acasă la tata în Dcvon, şi atunci l-a recunoscut. L-a înfruntat, bineînţeles. Tipic pentru Daisy. Iar el a negat. Se recăsătorise, pe a doua soţie o chema Stef. şi presupun că nu voia să fit pus intr-o postură jenantă în faţa ei. Oricum, de îndată ce tata mi-a zis ce făcuse, am pus capăt prieteniei noastre şi am plecat de la universitate. Şi aşa cursurile nu se păreau detestabile, şi singura prietenă pe care mi-o făcusem acolo era Daisy.

Ceva nu se leagă. Ottilie nu-i spune toată povestea.

- Şi n-ai ştiut nimic despre vendeta lui Louise? Că scria despre tatăl tău? Ai aflat abia când mi-ai citit cartea?

- N-am avut nici o idee. Ucigaşul acţionase iarăşi după ani de zile, iar Daisy – *Louise* – era convinsa că era tatăl meu. Din

păcate, asta a coincis cu vizita tatei în Anglia din februarie anul trecut. Dar de atunci e plecat. Tata nu e un criminal.

Emilia l-a întâlnit doar de câteva ori pe tatăl lui Ottilie. încearcă să şi-l imagineze la tinereţe. Era un tip chipeş, cu părul blond-închis, dar nu e sigură dacă avea un vârtej dublu. N-a observat niciodată. Era pur şi simplu tatăl celei mai bune prietene a ei. însă acum nimic din ce ştia nu mai e valabil. E oare posibil ca Louise sa fi avut dreptate? Oare tatăl lui Ottilic e criminalul în scrie? Oare de asta a fost greu de găsit în toţi aceşti ani, pentru că locuia în străinătate? Se parc că a fost un fel de diplomat care a lucrat cândva în poliţie – asta fiind perioada în care s-a cunoscut cu Trevor, probabil dar nu arc mai multe detalii.

- Daisy credea că dacă toată lumea citeşte cartea, cineva o să-şi dea seama că tata e individul căutat de poliţie. Tata, care e ucigaşul. Era convinsă până în pânzele albe, dar se înşela. Cum ziceam, când m-am prins ce se întâmplă, m-am dus la ca s-o aduc cu picioarele pe pământ, să-i spun că trebuie să renunţe la această obsesie pentru tata. Să-i cer să nu te mai folosească pe tine ca să ajungă la mine şi la tata. Dar lucrurile au scapat de sub control. N-am vrut s-o omor.

Emilia e copleşită.

- Ottilic…
- O să neg. Dacă Ic spui poliţiştilor, o să neg tot ce ţi-am zis până acum.
- Şi Elliot? Din cauza ta îl suspectează pe el!
- îmi parc rău, Mils, sincer. Că-ţi vine să crezi sau nu, îmi place de Elliot. Dar m-am gândit că dacă plantez fesul printre lucrurile lui… Pur şi simplu am vrut să mut

atenţia de la mine, atâta tot, spune Ottilic clătinând din cap. La fel şi cu bicicleta. Nu mi-am închipuit c-o să-I aresteze... Oricum, o să-i dea drumul. N-au alte probe împotriva lui.

- Spui că nu crezi că tatăl tău e ucigaşul cu călugăriţa. Dar crezi că ar fi putut s-o omoare pe mama lui Louise şi să lase impresia că e încă o victimă a criminalului în scrie?

- Sigur că nu. Pe atunci, tata era poliţist. Comisar. Cu o funcţie foarte înaltă. N-ar face asta niciodată. Cred ca mama lui Louise a fost omorâtă de criminalul acela în scrie. Daisy, care era doar o copiliţă, a încurcat lucrurile. Şi-a închipuit că bărbatul pe care l-a văzut plecând din casă în acea noapte, adică tata, s-a întors s-o ucidă pe mama ei. A adunat doi şi cu doi şi i-a dat cinci. Era hotărâtă să-l demaşte pe tata. în condiţiile în care el n-a făcut nimic rău, în afară de faptul c-a înşelat-o pe mama.

- Şi semnul de pe glezna lui Louise?

Ochii lui Ottilie se îngustează.

- După ce mi-am dat scama ce-am făcut, a trebuit să aranjez totul aşa încât să pară încă un incident copiat din cărţile talc.

- Dar...

- Fîr-ar să fie, mă asculţi, .Mils?

Emilia se crispează.

Ottilie o ţine în continuare de mână, dar acum o strânge mai care.

- Cum ziceam, eram atât de furioasă pe ca pentru că te implicase într-un asemenea mod. Ştiam cum ţi-ar fi afectat reputaţia de scriitoare dacă se afla. Practic ai furat povestea altcuiva.

- Dar mi-a dat-o de bunăvoie.

- E moartă, nu? Deci nu poate spune asta nimănui. Toată lumea o să presupună ca ai

furat-o. l-ai zis deja redactoarei talc? Pun pariu că nu. Mereu ţi-a plăcut să-ţi vâri capul în nisip, nu-i aşa? Ca atunci când ai refuzat să vezi ce ticăloasă era Kristin şi cum te manipula. Sau că Jonas e un fustangiu nenorocit Sau că Daisy te hărţuia.

- Nu e nimic rău în a încerca să vezi partea bună a oamenilor, spune Emilia încet.

Trăsăturile lui Ottilic se îmblânzesc.

- Ştiu, Mils, scumpa mea. Şi te iubesc pentru asta. Oftează, strângându-i în continuare mâna, care a început de acum să asude. Problema e că sunt distrusă de la paisprezece ani. Ottilic vorbeşte la fel de calm, dar în tonul ei s-a strecurat o nota psihotică. Ţii minte când am făcut criza de nervi şi am lipsit de la şcoală jumătate de trimestru?

- Bineînţeles.

Ottilie a plecat să-şi petreacă weekendul la casa de vacanţă a tatălui ei din Devon şi părea sa se simtă foarte bine în acea scară de vineri. Era nerăbdătoare să ajungă, pentru că nu-şi mai văzuse tatăl de la Crăciun, iar acum era februarie. Nu s-a întors luni şi a lipsit tot restul trimestrului. Emilia i-a scris, implorând-o să-i răspundă, dar ca n-a făcut-o niciodată. Singura informaţie pe care i-au dat-o profesorii a fost că Ottilic avea probleme de sănătate.

- îmi aduc aminte. Am fost teribil de îngrijorată.

- Ah, ce drăguţi

Emilia încearcă să nu reacţioneze la sarcasmul evident.

Ottilic s-a întors la şcoală abia după vacanţa de Paşte, purtându-se ca şi când nimic nu s-ar fi Întâmplat. Gând Emilia i-a pus intrebâri, a sugerat că era o suferinţă

tardivă după moartea mamei ei. survenita cu un an în urmă, şi Emilia a crezut-o. Oare văzuse doar ce voia să vadă?

- Nu ţi-am spus niciodată adevărul despre ceea ce mi-a declanşat căderea nervoasă.

Emilia îşi ţine răsuflarea.

- Acela a fost weekendul în care am aflat ca tata şi-o trăgea cu mama iui Daisy de ani de zile. în timp ce era însurat cu mama mea. Acela a fost weekendul în care le-am găsit scrisorile de dragoste sordide, iar el a recunoscut tot. Asta o împinsese în prăpastie pe mama mea adorată. Râzând cu amărăciune, Ottilic continuă: Mama lui Daisy, această Jennifcr, era menajera noastră. îţi vine să crezi? Presupun că în ziua aceea când m-am dus să vorbesc cu Daisy am văzut roşu în fata ochilor, amintindu mi ce făcuse mama ei. Ea îl acuza pe tata că e un ucigaş când nu c, dar mama ei era. Mama ei a fost răspunzătoare pentru moartea mamei.

- Ottilic, trebuie să mergi la poliţie. Să le spui toate aceste lucruri. Dacă stai să te gândeşti, a fost omor prin imprudenţă, atât.

în realitate. Emilia nu e atât de sigura. Crede că a existat o premeditare dara. Dintr-un motiv necunoscut, în acea zi în care a furat bicicleta lui Elliot, Ottilic avea un singur lucru în minte, şi anume s-o omoare pe Louise. $i pe urmă a încercat sa arunce vina în spinarea lui Elliot. Cum a reuşit să intre pe verandă în noaptea aceea? Doar uşa era încuiată.

- Ai o cheie? întreabă. De la casa mea?

Ottilic se mulţumeşte s-o privească lung. O fi făcut o copie când a venii să stea cu ca? Ar fi pulul să afle uşor şi codul alarmei.

Capul i se învârte, iar în gură arc un gust

neplăcut. Cu coada ochiului, îl observă pe Hamish venind iarăşi în încăpere şi frccându-se de piciorul lui Ottilic.

- De ce ai luat motanul lui Louise?

Fără să-i dea drumul la mână, prietena ei se uită la felina carc-i dă târcoale.

- N-am putut sa las bietul animăluţ acolo! Nu sunt un monstru!

Emilia o priveşte şocată. Cine e persoana asta care poate să omoare o femeie şi să salveze un animal în acelaşi timp?

- Ottilie, spune cu blândeţe, hai să sunăm la poliţie. Inspccloarca Murray e foarte binevoitoare. O să...

- Nu! Ottilic începe să plângă în hohote. Nu mă pot duce la închisoare, Mils. Ştii asia. N-aş face faţa.

- Ai putea să beneficiezi de circumstanţe atenuante. Discernământ redus. Toată furia, toate emoţiile acelea adunate de-a lungul timpului! Ai putea să primeşti ajutor de specialitate.

- Nu cred, răspunde Ottilie strângând-o de mână.

- Te rog. Poţi să îndrepţi lucrurile. Trebuie doar să spui adevărul.

Emilia dă să se ridice, însă Ottilic o trage atât de tare de mână. încât o obligă să se aşeze la loc.

- Ştii ca te iubesc, Mils. Ştii, da? E important.

- Bineînţeles, spune Emilia simţind cum o copleşeşte anxietatea. Bineînţeles ca ştiu.

- Bine. Strânsoarea lui Ottilie se intensifica, iar una din lacrimile ei fierbinţi cade pe mâna Emiliei, îmi parc rău. N-am vrut niciodată să se ajungă aici. Dar nu te pot lăsa sa pleci.

Mai *avem jumătate, de oră până* ia Londra, când Iui *Saunders îi* sună *mobilul. El stă lângă mine, pe locul pasagerului.*

- Io veste *grozavă. mersi, frate. Da, da, e aici. îi zic.*

Pune capăt convorbirii fi mă priveşte lung, radiind imtuziasm.

- *N-o* sd *vă vină să credeţi, şefa,* dar *l-am prins. După atâta timp, l-am prins. L-au arestat. Nemernicul încerca* să *fugă din ţară.*

Râd de uşurare şi de bucurie. închisoarea trebuie să-i fi afectat cumva creierul Iui Martin Butterworth, pentru că a făcut o greşeală prostească ahmei când *şi-a* omorât ultima victimă, pe Suzanne Chambers. *La locul crimei, pe tind cămăşii de noapte a victimei, s-a găsit o pută minusculă de sânge care nu-i aparţinea acesteia, ADN-ul lui Martin Buttcrworth e în* baza dr *date, şi potrivirea* a *fost perfecta. Atât de simplu* a fost. *Probabil* .s-a tăiat când scrijelea *capul de insectă pe glezna lui Suzanne. Asociind asta* ru *informaţiile obţinute* de Sauziders de *la proprietarul chioşcului de ziare,* care i-a confirmat *că-i vindea* ţigări mentolate lui BEittmwrth. am pus mâna pe *ticălos. După atâţia ani şi opt victime. Dar încă nu-l putem acuza şi de uciderea lui Louise. Sunt convinsă că pe ea altcineva a omorât-o.*

Am ghicit că Saunders avea o relaţie cu Louise. S-au cunoscut la un curs, şi de acolo au mers mai *departe.* Mi-a conjînnat-o o *colegă de-a lui Louise. care participase şi ea. De asta a fugit el de* la locul faptei tn acea *zi şi .s-a prefăcut* că .suferă *de un virus intestinal. O recunosaise pe Louise. $i bănuiesc că tot el i-a spus că ucigaşul cu călugăriţa s-a intors, declanşând* şirul *de evenimente care ne-a condus până aici. O*

să discut ta *el aHă dată, la Plymouth, după ce-l vedem pe Butterworth în spatele gratiilor. Dar nu acum. Acum îl las* să se bucure.

N-avem *dreptul să dormim mai mult nici duminica. Saunders e deja în tren spre Demn, ca să-l interogheze pe Martin Butterworth. O să mă duc şi eu, dar mai* întâi vreau sa vorbesc din nou cu Emilia Ward. *Şi aa prietena* ei, *Ottilie Bentley-Gordon. Am recunoscut numele aseará, rând am* vorbit cu Emilia. TafiH ei, Charles Bentley-Gordon, a *fost şeful* meu acum douăzeci şi cinci de ani, când ucigaşul cu călugărita *şi-a început seria de crime. După* acrea a intrat ni serviciul *diplomatic* >i *a plecat în străinătate. Cred că pe el îl bânuia Louise* că avea o aventură cu mama ei. Fata lui, Ottilie, trebuie să fie Ash. Am fncercai s-o sun pe *Emilia de câteva ori şi i-am lâsat mesaje, dar n-am primit nid un răspuns. Am trecut şi pe la ea pe-acasă, insa nu e nimeni. Amintindu-mi că mi-a zis ca sta peste noapte la Ottilie, am găsit adresa acesteia în High Strect Kcnsington* – e un apartament pe numele tatălui ei – şi arum mă *îndrept intr-acolo. Am uitat cât durează să străbaţi Londra. Sunt obişnuită cu* drumurile relativ neaglomerate din *Devon, dar aici îmi ia aproape o oră să parcurg câţiva kilometri. Până când parchez pe o stradă laterală şi găsesc* imobilul Iui *Ottilie se face deja aproape unsprezece.*

Apartamentul lui Ottilie e intr-o clădire albă superbă, cu coloane *de piatră şi o* uşă neagră elegantă. *în mijlocul holului se află* un *lift* încântător din lemn, *de modă veche, care-mi aminteşte de cele din filmele alb-negru. Recepţionerul îmi zâmbeşte din spatele biroului său. îi* arăt *legitimaţia şi-i*

spun că vreau s-o văd pe Ottilie.

- *Oh. a plecat* aseară *târziu. Sau mai curând la primele ore ale dimineţii. din câte a zis şeful turei de noapte.*

- *La ce oră?*

- *în jur de două. Arc o prietenă în vizită.* E încă *aici, după toate aparenţele.*

Îmi reprim o senzaţie neplăcută.

- Ce număr arc apartamentul *ei?*

- *Şapte.*

Nu aştept liftul, ei o iau la fugă pe scara de serviciu, *aşa* că *ajung* cu răsuflarea tăiată la apartamentul Iui *Ottilie de la etajul al doilea. Bat la uşă. dar* nu răspunde nimeni. Sunt sigură că aud un mieunat de pisică diu *spatele uşii. Ciocănesc din nou, strigând-o pe Emilia pe nume. O femeie în* vărstd d<f.s¿hidef uşa apurtirmentului *vecin,* ru # grimasei *de enervare pe fată.*

- *Ce-i* ru tărăboiul ăsta?

Ii *explic cine sunt* şi-i *arăt* irtfitúníilñi de la politie.^

- S-ar *putea* să *trebuiască să sparg uşa, ii spun. îmi fac griji pentru persoana dinăuntru.*

- *Nn, nu faceţi asta. Staţi aşa. Dispare în apartamentul din care se simte miros de mdncare şi paste câteva clipe rn-ine* ai o *cheie în mână. explirându- mi: Am făcut schimb de chei. în caz că rămânem pe dinafară.*

- *Mulţumesc. Vă rog s-o descuiati.*

Se mişcă prea încet pentru gustul meu. Chiar când dau să-i smulg cheia din mână şi să descui eu însămi, uşa se deschide. Vecina se dă la o parte, iar eu mă năpustesc înăuntru, O simt în .spatele meu când traversez holul pătrat până în bucătăria lungă şi îngustă. Nu e nimeni. Nici în dormitoare; în unul di>i ele, toate sertarele şi şifonierele sunt *deschise, iar pe*

put şi pe podea sunt răspândite haine.

- *Emilia, strig.*

Alerg în camera de zi. E întuneric, draperiile grele sunt trase, dar pot .să întrezăresc în *colţ, lângă calorifer, un con' zăcând pe pardoseală.*

Vecina aprinde lumina din plafon şi icneşte.

- *Chemaţi o ambulantă, îi spun repezindu-mă spre Emilia.*

Complet îmbrăcată, stă pe o parte, cu ochii închişi, şi s-ar crede că tocmai ce-a adormit dacă n-ar *avea* o *paloare nefirească.* O paloare de moarte şi *buze albăstrii. îngenunchez şi-i cnut pulsul, temându-mă* că am *ajuns prea târziu.*

61

Prima persoana pe care o vede când deschide ochii este Elliot, şi se întreabă dacă a murit. Sau dacă visează. Clipeşte de câteva ori, iar faţa lui devine ciará.

- S-a trezit, striga o voce familiară.

întoarce capul şi-î vede pe Wilfie şi Jasmine de cealaltă parte a patului. Toţi îi zâmbesc radios, dar ambii copii arată ca şi cum ar fi plâns.

- E în ordine, iubito, eşti în siguranţă, spune Elliot.

O ţine de mână, trezindu-i ultima amintire: mâna lui Ottilie, caldă şi transpirată într-a ei.

Gura îi e uscată când încearcă să vorbească.

- Uite, ia de aici o gură, o îndeamnă Elliot apropiindu-i de buze un pahar de apa.

Soarbe încet.

- Unde sunt?
- La spital. Dar eşti bine. O să te refaci repede.

Uşurarea din glasul lui e evidentă. Oare a fost un moment când n-au fost siguri că o să-şi revină? încearcă să se ridice în şezut, dar descoperă că nu poate. Elliot apasă un buton de pe marginea patului $i-i schimbă poziţia.

- E mai bine?

Emilia îl strânge de mână.

- Ai scăpat..., reuşeşte să îngaime.

Abia arunci vede feţele încordate ale părinţilor ei în spatele copiilor. Clipeşte iar.

- Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi, spune mama ei aranjându-i pătura de spital peste genunchi. Ai stat în comă aproape douăzeci şi patru de ore.

A drogat-o. Ottilie a pus un drog în ciocolata pe care i-a dat-o. Nu-i de mirare că se simţea atât de aiurea. De aceea nu era în stare să se concentreze. Oare Ottilie plănuise s-o ucidă, dar nu i-a dat o doză suficient de mare?

- Unde-i Ottilie?
- A plecat, iubito, răspunde Elliot. Poliţia o caută, dar probabil a fugit deja din ţară.

Emilia îşi simte lacrimile curgându-i pe faţa. El se apleacă s-o sărute pe frunte.

- Ne-ai speriat zdravăn. Slavă Domnului că eşti bine.

Întinde mâna, iar degetele ei găsesc zulufii lui VVilfie şi apoi mâna lui Jasmine.

- Nu mă duc nicăieri, spune.

Trebuie să mai rămână în spital câteva zile, ca medicii sa fie sigur că nu e afectat nici un organ. Aude traficul de afara, tiuitul claxoanelor, vuietul sirenelor, şi e ciudat de reconfortant. încă se simte ameţită de la drogul pe care i l-a administrat Ottilic –

doctorii i-au spus cum se cheamă, denumirea e lunga şi nu o ţine minte în starea ei de buimăceală, dar se pare că e uşor de obţinut pe reţetă. Flliot stă cu ca. pe când copiii sunt acasă cu părinţii ei. N-ar fi vrut să-i scape din ochi pe Wilfic şi Jasmine, însă şi-a dat seama că erau obosiţi şi, după ce au înţeles că mama lor e bine, plictisiţi. Dar dacă Ottilic vine să-şi termine treaba începută? îi mărturiseşte această temere lui Elliot, care nu s-a dezlipit de palul ei de când a fost internată, după cum i-au zis asistentele.

- în nici un caz n-ar risca să se întoarcă la Londra, spune el. De acum trebuie să fie departe.

îi povesteşte despre fes.

- Ottilic l-a lăsat anume în casă. Tot nu*mi vine să cred că a omorât-o pe Louise. Ştiam că n-ai fi putut s-o faci tu.

- Dar cum ţi-ai putut închipui c-aş fi cu. cu faţa asta care inspiră încredere? Flliot glumeşte, însă Emilia observă cât a îmbătrânit în ultimele zile, cum, fără îndoială, a îmbătrânit şi ca. Pur şi simplu sunt fericit că eşti bine, adaugă cl.

Apoi işi aduce aminte de pisică.

- Hamish. Motanul. Unde e?

- Nu-ţi face griji, e la noi. Inspectoarea Murray l- a găsit în apartamentul lui Ottilic după ce te-au luat cu Salvarea. Am zis că o să avem grijă de el.

îl priveşte şocată.

- Dar tu urăşti animalele de companie!

- Nu le urăsc, râde el. $i dacă sunt un maniac al curăţeniei nu mă aştept să fii şi tu la fel. Glasul i se îneacă. E problema mea, Em. Nu a ta. Sau a copiilor. Pur şi simplu imi dă senzaţia de control, de siguranţă. £ o prostie...

îi strânge mâna, amintindu-şi de

anxietatea pe care se străduieşte atât de mult să şi-o stăpânească, mai mult decât şi-a dat ea seama.

- Nu e o prostie. înţeleg.

Emilia oftează, văzând-o cu ochii minţii pe Ottilie. O lacrimă ii alunecă pe obraz.

- Nu mă pricep prea bine să-mi aleg prietenele, aşa-i?

întâi Kristin, apoi Ottilic, apoi Louise. Deşi Louise, după cât se pare, a ales-o anume pe ea. închide ochii. O doare capul şi, în ciuda a tot ce-a făcut Ottilic, o doare sufletul. O jeleşte pe Ottilic cca de odinioară. Cea despre care nu crezuse c-o să se schimbe vreodată.

Probabil a aţipit, deoarece când se trezeşte lumina e slabă şi Elliot nu este lângă patul ei. în schimb, pe scaun se află o femeie, frunzărind o revistă. Este inspectoarea Murray.

- Bună. Emilia, cum te simţi? o întreabă trăgându-şi scaunul mai aproape.
- Tot cam ameţită. în ce zi suntem?
- Luni. Ţi-a spus Elliot ce s-a întâmplat?
- Că dumneavoastră m-aţi găsit? Da. mi-a zis. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Probabil mi-aţi salvat viaţa.

Inspectoarea Murray zâmbeşte larg, ceea ce îi înmoaie trăsăturile.

- îmi parc rău pentru Ottilic. Şi imi parc râu că mi-a luat atâta ca să-mi dau seama ce se întâmplă.
- Mă bucur că aţi descoperit adevărul şi că Elliot a fost eliberat. Şi biciul Trcvor... îi datorez scuze.
- Sunt sigură c-o să înţeleagă. Nu e *de* mirare că l- ai crezut vinovat. Şi eu am avut tentaţia asta. Oricum, vreau să te anunţ că l-am prins pe ucigaşul cu călugăriţa. Un bărbat pe nume Martin Buttcrworth.

îşi aminteşte că poliţista a mai menţionat acest nume.

- Deci el a ucis-o pe mama lui Louise?

Inspectoarca Murray ezită câteva momente.

- Tatăl lui Ottilie a avut o relaţie cu mama lui Louise. Lucrul acesta este incontestabil. Am vorbit cu el şi a recunoscut. A ieşit din poliţie la puţin timp după uciderea lui lennifer Radeliffe, A plecat la post în străinătate când Ottilie şi-a revenit din căderea nervoasă şi s-a întors ta şcoala cu internat, iar ulterior a avut şederi scurte în Marea Britanie. stând în casa lui din Devon sau la Londra. Louise nu s-a înşelat, pe el îl văzuse cu mama ei. în ce priveşte crima, ne-a nedumerit faptul ca Jcnnifcr n-a fost legată şi că nu s-a pătruns prin efracţie în casă, deşi celelalte aspecte corespundeau cu modul de operare al criminalului în serie. Acum însă nu mai sunt atât de sigură. F. o posibilitate, bineînţeles, dar ceea ce s- a întâmplat, în opinia mea, este că Charles a plecat de la Jcnnifcr în noaptea aceea, uitând să încuie uşa, iar Martin Butterworth, care supraveghea casa, a intrat şi a ucis-o în timp ce biata Louise dormea la etaj. De asta n-a fost nici un semn de intrare prin efracţie, ca în celelalte cazuri. Poate n-a avut timp s- o lege. Nu ştiu. Altfel, Butterworth neagă totul, dar avem probe pentru cea mai recentă crimă datorită ADN-ului găsit la locul faptei. Insă marcajele sunt un element comun al tuturor cazurilor, deci sperăm sa convingem juriul.

- Deci în toţi anii ăştia Louise a crezut fără temei că Charles e ucigaşul, nu doar al mamei sale, ei şi al celorlalte femei?

- Da. Dar era intangibil, din moment ce

locuia în străinătate. Prin urmare, a căutat-o pe Ottilie, şi când a descoperit că eraţi prietene, a făcut tot posibilul să se insinueze în viaţa dumitale.

- Mă întreb dacă a plănuit de la început să mă facă sa scriu despre asta. Sau dacă a fost doar o chestiune de noroc.

Inspectoarea Murray îşi schimbă poziţia pe scaun.

- După mine, iniţial te-a folosit ca să ajungă la Ottilie, iar apoi, când a aflat – datorită lui Saunders – că ucigaşul lovise din nou, a hotărât să acţioneze. Din fericire, în acea perioadă crai în pană de inspiraţie. Dar mai e ceva ce a reieşit la autopsie. Louise era grav bolnava.

Emilia simte o împunsătură în inimă.

- Ce avea?

- Acum şase luni a fost diagnosticată cu o tumoare cerebrală inoperabilă. Ş-tia că nu-i mai rămâne mult timp. Ceea ce ar putea explica de ce a ales să te hârţuiască tot mai agresiv, să aranjeze publicarea unor materiale despre cartea dumitalc în presa naţională, în încercarea de a-l descoperi pe ucigaşul mamei ei cât mai repede. Nu spun că asta scuză ce-a făcut, dar e posibil ca boala să-i fi afectat capacitatea de a gândi raţional.

Lacrimile apasă pleoapele Emiliei. Strângând pătura între degete, murmură:

- N-am ştiut nimic.

îşi aminteşte că ultima oară când a văzut-o Louise, arăta obosită şi palidă. Spunea că se duce la muncă, dar purta haine de toată ziua.

- Nimeni n-a ştiut. Nici măcar Saundcrs.

- Şi Ottilie? Credeţi c-o să fie prinsă?

Inspectoarea Murray scoate un oftat prelung.

- N-am idee. Sper că da. Insă depinde

unde s-a dus. A avut un avans de zece orc înainte să te găsim. Rîdicându-se, adaugă: Trebuie să plec, Emilia, dar rămânem în legătură, da? îmi plac cărţile dumitale, dar te rog să ai grijă ce subiect îţi alegi data viitoare.

Emilia nu-şi poate reţine un hohot de râs. Arc multe explicaţii de dat redactoarei şi agentului. însă nu se poate gândi la asta acum. Trebuie să se concentreze asupra vindecării, astfel încât să se poată întoarce la familia ei.

EPILOG

Erei luni mal târziu

într-o dimineaţă de sâmbătă de la începutul lui septembrie, un plic maro format A5 aterizează pe preşul din faţa uşii. La început. Emilia crcdc că e o factură. Sau o înştiinţare de la Tise, unul dintre coşmarurile ei favorite. Elliot e în bucătărie, cântând piesa difuzată la Radio X în timp ce face clătite, Jasmine stă tolănită pe canapea cu Hamish în poală, iar Wilfie joacă fotbal în grădină cu căţelul pe care l-au adoptat recent. E o zi tipică de sâmbătă, ceva ce Emilia apreciază mai mult ca oricând după nebunia din ultimul an.

După ce a fost externată i-a luat câteva săptămâni să-şi readucă sănătatea – mintală şi fizică – la nivelul obişnuit A fost sinceră cu redactoarea şi cu Dnimmond în legătură cu *Ultimul ei capitol,* iar ei i- au dat un răgaz suplimentar să rescrie partea cu Daisy şi Ash şi să schimbe detaliile intrigii cu ucigaşul în scrie, astfel încât să nu mai semene cu cazul cu călugăriţa. întrucât Martin Butterworth s-a declarat

nevinovat pentru toate capetele de acuzare, n-a vrut să pericliteze prin nimic procesul care urmează să aibă Ioc la începutul anului viitor. Nu i- a fost uşor să repare relaţia cu Jonas şi Kristin. Aceasta din urmă a recunoscut că a intrat la bănuieli cu privire la starea lui Louise când a văzut- o în pragul leşinului atunci când au stat de vorbă în faţa librăriei în seara lansării. Acesta era subiectul discuţiei lor încinse. Ameţita de băutura, Kristin încercase s-o convingă pe Louise să-i spună Emiliei, dar Louise negase că era bolnavă.

Emilia a trebuit să facă eforturi serioase ca sa se împace şi cu Trcvor, dar acum arc senzaţia că fac progrese. Relaţia cu Elliot e mai strânsă ca oricând. L-a durut că n-a fost sinceră cu el pe tema lui Louise şi a povestirii cu Daisy. Ea i-a mărturisit că se temea să n-o părăsească dacă descoperea că nu e chiar perfectă. Elliot a asigurat-o că nu-L pasă de lucrurile acestea. Desenele copiilor din camera de joacă s-au mutat pe frigider, iar Emilia şi-a îngăduit să se destindă pentru prima oară de când şi-a cunoscut actualul soţ. Ba chiar au adoptat un căţeluş golden rctricver pe nume Bramblcs, spre încântarea Iui Wilfie. Emilia a fost plăcut surprinsă văzând cum Elliot încearcă să nu se încrunte când patrupedul laşa urme de noroi pe parchet sau îi molfăie perechea favorită de adidaşi. Şi Hamish învaţă să-l iubească pe Brambles.

în pofida tuturor celor Întâmplate, i-a părut foarte rău pentru Ottilic după fuga acesteia în toiul nopţii. O mare parte din ca o urăşte pentru ceea ce a făcut, dar îi e greu să uite anii când i-a fost ca o sora. A iubit-o aprig şi o jeleşte ca şi când ar fi murit. Adevărul este că acea Ottilic pe care credea că o cunoaşte e moartă.

în ultimele luni şi-a derulat iar şi iar ultima lor conversaţie în minte, ca pe o bandă de magnetofon uzată. Ottilic i-a spus că vede numai ce vrea să vadă, şi se întreabă dacă nu cumva avea dreptate.

Dacă ar fi văzut ce se petrece de fapt, poate că Emilia ar fi putut să împiedice tragedia. Louise era disperată, bolnavă, gata de orice ca să-l găsească pe ucigaşul mamei sale înainte să fie prea târziu. Emilia n-o poate ierta pe Louise pentru ceea ce a făcut, dar poate s-o înţeleagă, chiar să empalizeze cu ca, acum, că totul s-a terminat. Acum că e în siguranţă.

la plicul şi-l deschide fără să stea pe gânduri. Vede, surprinsă, o foaie de hârtie A4 împăturită în două, scoasă la imprimanta. Şi îşi dă scama că e o povestire, nu o scrisoare, cum crezuse la început. Se lasă pe prima treaptă, încă în halatul de casă, şi începe să citească.

Dă-mi voie să-ti spun o poveste. Doar că aceasta e adevărată. E despre o femeie care a minţit. $i o femeie care a murit. F. despre trădare şi răzbunare. E despre o fată – s-o numim Liza – care .s-a dus acasă în vveekend, la vârsta *de numai paisprezece ani, şi a aflat că tatdl pe care-l adorase îi fusese necredincios mamei pe care o adorase.* A *aflat că mama fusese atât de devastată* de această *trădare, încât se aşezase între şinele de cale ferata şi aşteptase* să vină trenul. A aflat *că toate* lucrurile în care *crezuse, toate* lucrurile pe *care* le *iubise fuseseră distruse şi că vina îi aparţinea unei singure femei. O femeie care a pătruns* fu *casa familiei sub pretextul curăţeniei, dar în realitate ca să fure bărbatul alteia. Aşa că Liza a ales să se răzbune. A parcurs pe jos cei opt sute de*

metri până la casa hoaţei în acea noapte rece de februarie – era Sjantul Valentin, *dacă poţi să-ţi închipui –*, prin vani *şi prin ploaie, şi a infruntat-o. Iar* apoi, orbită de mânie, *a luat un cuţit din suportul de pe hiat şi* a *înjunghiat-o, numai o dată, dar intr-un lac fatal. Tatăl ei a venit* şi a ajutat-o pe *mica Liza, dar era chinuit de contradicţii, întrucât îşi iubea singura fiică şi voia s-o protejeze.* Aşa că a *scrijelit cu grijă pielea femeii, făcând* un *marcaj identic cu cele lăsate* de ucigtişul care-i teroriza pe localnici, şi toată lumea a crezut *că* hoaţa *era o nouă victimă* a acestuia, *tar Liza, biata Liza, a fost internată intr-o clinică, în ideea că se va inzdrâveni. Dar nu s-a fnzdrăvcnit niciodată, pentru* că *acest secret uriaş, acest „lucru rău", a supurat înăuntrul ei până când, peste ani, a întâlnit-o pe fiica acelei femei. Nu puteau fi prietene, desigur, ţinând cont de ceea ce se întâmplase intre părinţii* lor. Prin urmare, resentimentul a tot *crescut, ca o boală, cangrenându-i sufletul. Un singur lucru a făcut-o pe Liza mai puţin nefericită, mai puţin putredă, şi anume tu. Vezi tu,* le iubea. Ca o *soră.* O *să se gândească la tine adesea, sperând că eşti fericită. Şi vrea* să-ţi spună cât *de* rău *ii pare.* Pentru *tot.* $i *c-o să-i fie dor de tine tot restul vieţii.*

Unele poveşti merită să fie spuse. Oare şi asta?

Străbătută de un fior rece, Emilia reciteşte textul. Se uită pe plic după ştampilă. O ţară din America Centrală, se parc. Mâna îi tremură. Aceasta este practic o mărturisire. Ar putea s-o ducă la poliţie. Sau ar putea s-o distrugă.

îl aude pe Elliol cântând în bucătărie cu

cei de la Oasis, întrcnipându-se periodic din „Champagnc Supernova" ca să-i strige încurajări lui Wilfie. Bramblcs latră jucăuş, şi Emilia şi-l imaginează alergând prin iarbă cu lăbuţele lui stângace, dornic să se joace. Ştie că Jasmine e pe canapea, cu motanul în poală, probabil urmărind amuzată distracţia din grădină în timp ce schimbă mesaje cu Nancy, prietena ei cea mai bună.

Prietena ei *cea* mai bund.

Ottilie a drogat-o şi a lăsat-o să moară, asta crede toată lumea. $i totuşi medicii i-au spus că au găsit în corpul ei o cantitate de drog care putea doar s-o iaca să-şi piardă cunoştinţa, nu şi s-o omoare.

Unrfe poveşti ineritd *să fie spuse. Oare şi asta?*

Cu un oftat, Emilia rupe povestea lui Ottilie în bucatele, apoi se duce în bucătărie la familia ei.

MULŢUMIRI

t

Am avut un an extraordinar din punct de vedere profesional, şi pentru asta sunt îndatorată echipei minunate de la Pcnguin Michacl Joscph, care şi-a dat întreaga măsură a talentului. Mulţumiri URIAŞE excepţionalelor Maxinc Hitchcock şi Clare Bowron, care îmi fac cărţile mult mai bune decât ar li fost altfel şi ale căroi modificări, comentarii, note şi încurajări au fost nepreţuite. Aceleaşi mulţumiri şi celorlalte membre ale acestei echipe fenomenale: Emma Platcr, F.llic Morlcy, Vicky Photiou, Ella Watkins, Beatrix Mclntyre, Deirdre O’Connell, Hannah Padgham şi Katie Corcoran. Lui Lce Motley, pentru copertele superbe şi frapante, Stcllci Ncwing şi

echipei de înregistrări, care fac o treabă nemaipomenita cu cărţile audio, şi lui Hazel Ornic, pentru corecturile ei meticuloase, precum şi pentru entuziasm şi amabilitate. Vă sunt recunoscătoare tuturor.

Lui Julicl Mushcns, cca mai talentată, mai harnică, mai cumsecade şi mai încurajatoare agentă literară din lume. Au trecut deja *zece* ani de când colaborăm, şi mi-a dus cariera pe culmi tot mai înalte. Chiar că este o agentă de visl De asemenea, mulţumiri pentru Liza DcBlock, Kiya F.vans, Rachcl Neely şi Catriona Flda – restul echipei strălucite de la Mushens Entertainment.

Mulţumiri editorilor mei străini, mai ales Eva Schuberl şi Duygu Maus tic la Penguin Vcrkig din Germania şi Sarah Stcin de la Harpcr US şi HarpcrCollins Canada.

Prietenilor mei din West Country, Tini Weaver, Gilly Macmillan, C.L Taylor şi Cate Ray, pentru toate reprizele de râs, pentru sprijin, mesaje şi prânzuri. N-aş fi eu fâră voi! Şi adorabilelor LV. Matthews şi Rate Gray pentru concursurile de ghicit cuvinte şi încurajări.

Tuturor autorilor care, în decursul anilor, şi-au luat răgazul de a-mi citi cărţile şi de a exprima opinii atât de generoase, Librarilor şi bibliotecarilor care le-au pus în mâinile cititorilor, bloggcrilor de carte pentru recenzii, prezentarea copcrţilor şi atâtea altele. Le sunt extrem de recunoscătoare.

Cititorilor care mi-au cumpărat cărţile le mulţumesc pentru recenzii şi mesajele amabile. N- aş putea face asta fără voi.

Ce întotdeauna, le mulţumesc mamei, tatei şi surorii melc, precum şi socrilor şi familiei melc vitrege.

Copiilor mei, Claudia şi Isaac, care-mi dau atâtea motive de mândrie în fiecare zi.

Şi soţului meu, Ty, în al douăzecilea an de căsătorie. Cartea aceasta este pentru tine.

Promontoriu din Cornwall, ccl mal sud vestic punct din Anglia

Joc de cuvinte cu referire la platforma îwlltcr. acum X: în engleză. *twll* înseamnă ..prost”, ..gogoman'', pe când brwi înseamnă „ciripit’*.

Metropolitan Pollcc. forţa teritorială de poliţie răspunzătoare de Londra şi suburbiile ei